

TUẤN
NGUYỄN

Pho
Đạo
Chức
Thần

Mục lục

[Chương 1: Đệ Tử Hàn Môn](#)

[Chương 2: Nguy Cơ](#)

[Chương 3: Giang Châu Tây Thi](#)

[Chương 4: Hải Tử Nhà Khác\(Con Nhà Người Ta\)](#)

[Chương 5: Vào Phòng Thi](#)

[Chương 6: Không Tử Đi Đâu Vậy?](#)

[Chương 7: Minh Châu! Thánh Tiên!](#)

[Chương 8: Huyện Lệnh Nộ](#)

[Chương 9: Ất Đằng? \(Hạng Ất\)](#)

[Chương 10: Loại Giáp !](#)

[Chương 11: Chi Thượng Đàm Bình](#)

[Chương 11: Chi Thượng Đàm Bình](#)

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 1: Độ Tử Hàn Môn

Dịch: Taurus

Thánh Nguyên Đại lục, Cảnh quốc, Giang Châu, Đại Nguyên phủ, Tế huyện.

Bầu trời xanh biếc, ánh nắng tươi sáng, chim chóc kêu hót vui đùa, sau cơn mưa đêm qua trên mặt đất rơi đầy những lá cây cùng cánh hoa, xuân ý dồi dào.

Cả người Phương Vận lạnh run khiến hãn bùng tỉnh dậy, mờ mịt mở mắt quan sát xung quanh.

Phương Vận phát hiện mình đang nằm trên một bàn đá xanh trong một con hẻm nhỏ, mắt đất thì ướt nhẹp. Hãn vội vàng vịn tường đứng lên, đồng thời cảm thấy toàn thân đau nhức.nóng hừng hực.

“Ta nhớ rõ ràng thư viện bị cháy, sau đó ta nhảy lầu chạy trốn, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này?”

Đây là nơi nào?”

Phương Vận nghi hoặc nghĩ thầm.

Đôi mắt Phương Vận chợt phát hiện ra quần áo trên người mình cũng không đúng, sau khi cúi đầu xem liền sợ hãi cực kỳ, không ngờ trên người mình lại đang mặc áo vải thô của thời cổ đại, trên quần áo dính nước bùn và vết máu, cánh tay của mình lại còn vừa dài vừa nhỏ.

Phương Vận cúi đầu nhìn xuống một vũng nước nhỏ ở bên cạnh, vũng nước phản chiếu ra gương mặt của hắn.

“Đây không phải là hình dáng của mình lúc mới mười bốn, mười lăm tuổi sao?”

Đầu óc Phương Vận bỗng đau nhức dữ dội, mắt nổ đom đóm, một lượng ký ức rất lớn cũng theo đó tuôn vào trong đầu. Hắn cắn chặt hàm răng, mồ hôi từ trên trán túa ra không ngớt.

Không biết phải mất bao lâu Phương Vận mới bình tĩnh trở lại, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, đem ký ức vừa thu được được sắp xếp lại.

“Thì nơi đây không phải Địa Cầu, mà là một vùng đất mang tên đại lục Thánh Nguyên trước giờ chưa từng nghe nói đến. Gã thiếu niên bị người ta đánh chết này cũng tên là Phương Vận. Không lẽ ta đã ngã chết trong tiệm sách rồi hay sao? Sau đó vì cơ duyên xảo hợp mà chiếm cứ thân thể của hắn?”

Chẳng lẽ đây chính là tá thi hoàn hồn trong truyền thuyết?

“Có được tài khí (1) trở thành Đồng Sinh (2) là nguyện vọng lớn nhất của gã Phương Vận này. Thậm chí một khi có được lực lượng “tài khí” trên, thì người đọc sách liền có thể thông qua tài khí để khống chế nguyên khí trong trời đất nhằm đạt được một lực lượng cường đại hơn, những điều này thực sự chưa từng nghe qua bao giờ”.

“Ồ? Lịch sử ở đây?”.

Phương Vận phát hiện ngoài việc có tồn tại yêu man ra, thì lịch sử đại lục Thánh Nguyên ở triều nhà

Thương vẫn rất bình thường, nhưng từ những năm cuối triều nhà Thương trở đi thì đã có thay đổi cực lớn.

Ở những năm cuối triều nhà Thương, Tây Bá Hầu Cơ Xương – tức Chu Văn Vương sau này, xem quỹ đạo vận chuyển của các vì sao trên bầu trời mà viết ra thiên cổ kỳ thư “Kinh Dịch”. Trời giáng xuống dị tượng, tài khí hưng thịnh, ông được trời phong Á Thánh, sau đó rời Tây Kỳ phạt Trụ.

Đại quân Tây Kỳ thế như chẻ tre, ít lâu sau đã đến được dưới chân thành Triều Ca – kinh đô của nhà

Thương. Đúng lúc này, cửa thành bỗng dừng mở toang, mười vạn Yêu tộc, ba mươi vạn Man tộc cùng trăm vạn binh sĩ nhà Thương như nước lũ tuôn ra vây hai mươi vạn quân sĩ Tây Kỳ lại.

Trụ Vương đứng trên cổng thành ôm yêu hồ Đắc Kỷ (3) lớn tiếng quát mắng quân sĩ Tây Kỳ, sau đó hạ lệnh tổng tấn công. Mắt thấy quân sĩ Tây Kỳ sắp gặp phải tai họa ngập đầu, Chu Văn Vương chân đạp mây xanh từ trên trời lao thẳng xuống.

Chu Văn Vương mặc y phục trắng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Trụ Vương, đồng thời liệt kê mười tội lớn của y. Nói xong một tội, vận khí nhà Thương giảm đi một phần, còn Trụ Vương lại già đi mười tuổi. Văn

Wương nói xong, vận khí nhà Thương sụp đổ, về phần Trụ Vương cũng chỉ còn một hơi thở yếu ớt, đã sắp gần đất xa trời.

Tài khí của Chu Văn Vương hóa thành mặt trời bay lên cao, sau đó ông tay nâng thánh thư Kinh Dịch lên đọc, cùng lúc, từng dòng chữ thật nhỏ màu vàng từ trong miệng ông bay ra, bay càng xa càng trở nên lớn dần, cuối cùng hóa thành một người lớn. Vô số chữ màu vàng vờn quanh tài khí hình mặt trời, phát ra ánh vàng rực rỡ soi sáng khắp thiên hạ.

Ánh vàng không hề làm tổn thương đến Nhân tộc, nhưng lại khiến mười vạn Yêu tộc và ba mươi vạn

Man tộc kêu lên từng tiếng thảm thiết, thân thể nứt từ trong ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, sau đó lần lượt chết đi.

Máu chảy khắp nơi trên Mục Dã.

Trụ Vương băng hà, trăm vạn binh sĩ Đại Thương cũng đầu hàng.

Về sau, hậu nhân đều khen ngợi Chu Văn Vương bằng câu: “Chích thủ đồ yêu man, cô thân an thiên hạ”. (Một tay diệt yêu man, một thân bình thiên hạ). Về sau, Chu Văn Vương truyền ngôi cho Vũ Vương để dốc lòng nghiên cứu Kinh Dịch, thọ đến năm trăm tuổi.

Nhưng cho đến khi Khổng Khâu xuất thế thì cũng chẳng còn ai trong thiên hạ nắm giữ được tài khí.

Thánh Nhân Khổng Tử khi sinh ra mang tướng mạo kỳ quái cho nên bị vứt tới nơi hoang dã. Thời tiết khi đó mười phần nóng bức, liền có một con diều hâu đỗ xuống, vì xua đuổi nóng của mùa hè mà vỗ cánh quạt gió. Lại thêm có một con hổ mẹ đem Khổng Tử ngậm vào miệng rồi cắn đến hang ổ của hổ, dùng sữa hổ nuôi nấng ông. Cho nên, hậu nhân mới gọi Khổng Tử là “Long sinh hổ dưỡng ưng quạt”.

Về sau, hổ mẹ đem trả Khổng Tử lại cho Khổng mẫu, Khổng mẫu dốc lòng nuôi nấng ông. Mẫu thân của Khổng Tử là một tiểu thiếp, sau khi Khổng phụ qua đời, Khổng Tử cùng mẫu thân bị chính thê thiếp của Khổng phụ đuổi đi.

Lúc Khổng Tử còn trẻ hết sức nghèo khó, sau khi được phong thánh từng nói với đệ tử: “Ngô thiếu dã tiện, cố đa năng bị sự”. Nghĩa là” Thuở bé ta rất nghèo, phải làm những việc hạ tiện”.

Thời còn trẻ của Khổng Tử rất bình thường, chỉ khi đến tuổi trung niên mới thể hiện ra sự khác người, từ đó bắt đầu chu du các nước.

Lúc già Khổng Tử về lại nước Lỗ làm quan, cuối cùng được giao cho chức vụ Đại Tư Khấu – một chức quan đứng đầu trong các quan viên của nước Lỗ, nhưng cuối cùng vì bị xa lánh nên cũng từ quan.

Sau khi từ quan Khổng Tử chỉnh sửa lại Kinh Thư, Kinh Thi, Lễ Ký cùng Kinh Nhạc thêm một lần nữa, cũng nhân đó giảng giải Kinh Dịch của Văn Vương. Cuối cùng Khổng Tử tự tay biên soạn nên Kinh

Xuân Thu. Lúc sách vừa viết xong, tài khí xông thẳng lên chín tầng mây, trời rải muôn hoa, vạn ngôi sao cùng nhau chiếu sáng, chấn động khắp thiên hạ, trở thành Á Thánh.

Sau khi phong thánh Khổng Tử bề quan mười năm.

Không lâu sau, Xà Tộc Yêu Thánh đào thoát khỏi trận chiến Thương Chu năm đó đã tu luyện đủ tám trăm năm, tu vi tiến một bước trở thành Đại Thánh, mạnh mẽ lấn tới với quy mô lớn, âm mưu báo mối thù diệt yêu man của Văn Vương.

Liên quân yêu man đến phía dưới chân thành Ngọc hải khiến cho mọi người hoang mang lo sợ.

Mắt thấy yêu man sắp tấn công thành, Khổng Tử liền ngồi trên “Liệt Quốc xa” bay đến, tay trái cầm

“Xuân Thu thư”, tay phải cầm “Xuân Thu bút”, nhìn Xà Tộc Đại Thánh mỉm cười nói: “Thực bất yếm tinh, khoái bất yếm tể*, thỉnh Đại Thánh vào trong hũ, dùng lửa hầm cho nhừ!”.

*Câu này có nghĩa gạo giã càng trắng càng tốt, thịt xắt càng nhỏ càng ngon. Ý nói tới thức ăn làm càng tinh tế thì sẽ càng vừa miệng, đây là một trong những lý luận nổi tiếng về ẩm thực của Khổng Tử.

Trăm vạn yêu man vô cùng giận dữ trước cảnh tượng trên. Chỉ thấy Khổng Tử nhắc bút, gió nổi mây vần, trời đất biến đổi, Xuân Thu Bút viết ra liên tục chín chữ “Tru”. Mỗi chữ một đao, chém Xà Tộc Đại

Thánh ra mười đoạn. Sau đó trước mặt mọi người, Khổng Tử chế biến Xà Tộc Đại Thánh thành món ăn, dùng sức một người nuốt cả con rắn dài hơn trăm trượng này vào bụng.

Trong quá trình Khổng Tử chế biến thức ăn, trăm vạn liên quân yêu man đều hoảng sợ muốn bỏ trốn.

Khổng Tử tiện tay ném Xuân Thu thư ra ngoài che trời ba nghìn dặm. Sách vừa động, đã cuốn tới giết sạch trăm vạn yêu man.

Vạn dân đồng thời quỳ xuống, tung hô Khổng Tử là thánh nhân.

Về sau, Khổng Tử lập ra thư viện Khúc Phụ– cũng là thư viện đứng số một thời bấy giờ, phá vỡ sự thối nát trong giáo dục, tuyển nhận ba vạn đệ tử bình thường cộng thêm ba ngàn đệ tử thân truyền và bảy mươi hai đệ tử chân truyền.

Tất cả những người báỉ Khổng Tử làm thầy sau khi một trải qua học tập đều tự nhiên có được tài khí.

Về sau Khổng Tử lại tiến thêm một bước mà thành tựu Thánh Nhân Vị, trước không ai bằng, về sau cũng không.

Thánh Nhân hiểu rõ mệnh trời, cảm nhận được Nhân Tộc đang tồn tại một mối nguy hiểm lớn, vì vậy dùng Liệt Quốc Xa, một mình tới chỗ ba tộc Man cư trú, lại vượt qua bốn biển, trèo lên năm Yêu sơn, bức bách hai tộc yêu man ký hết hiệp định sẽ không giao chiến trong ngàn năm.

Không ai biết trong khoảng thời gian Khổng Tử “thân thượng tam man, hạ tứ hải, đăng ngũ yêu sơn” cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết sau

khi Khổng Tử trở về thì một mực bế quan toàn tâm tìm hiểu Bách gia, không còn xuất hiện nữa.

Sau khi Khổng Tử bế quan, năm người Mạnh Tử, Tuân Tử, Tăng Tử, Tử Tư Tử cùng Nhan Tử vì nhận được chân truyền của Khổng Tử, lần lượt trở thành Bán Thánh, xếp sau Á Thánh.

Học trò Nho gia không hề đối lập với trăm nhà. Cháu trai Khổng Tử là Tử Tư thậm chí còn đề xuất học tập cái hay trăm nhà, chủ động hướng bách gia cầu thỉnh giáo. Hơn nữa, còn trợ giúp trăm nhà học tập tài khí. Khiến Mặc gia Mặc Tử, Pháp gia Hàn Phi Tử, Tạng gia Lã Bất Vi, Nông gia Hứa Hành, Binh gia

Tôn Tử đều trở thành Bán Thánh.

Cho đến khi Hán Cao Tổ Lưu bang chém bạch xà (4) khởi nghĩa, các đệ tử mới hay tin Khổng Tử sắp qua đời.

Lúc Khổng Tử tạ thế, thánh thể của ông hóa thành một cột khói tài khí xông thẳng lên trời, tồn tại khá lâu khiến tất cả người trong thiên hạ đều thấy được. Ba ngày sau, cột khói do tài khí hóa thành chia ra làm ba, một chạy vào thư viện Khúc Phụ, một vào ba vạn đệ tử, một tản ra khắp thiên hạ.

Năm vị bán thành Mạnh Tử, Tuân Tử, Tăng Tử, Tử Tư Tử cùng Nhan Tử vì thế công lực lại tiến thêm một bước, trở thành Á Thánh.

Từ đó về sau, một thời đại tài khí được mở ra.

Cũng chính từ đó, trăm nhà đều quy phục nho đạo.

Không xuất hiện bi kịch trục xuất bách gia, nhân tộc vì thế cũng cực kỳ hưng thịnh.

Sau khi Khổng Tử qua đời, thư viện Khúc Phụ đổi tên thành Thánh Viện, địa vị trở nên rất cao.

Thánh Viện dần dần hoàn thiện lực lượng tài khí, tuân theo nguyện vọng của Khổng Tử hấp thụ tinh hoa trăm nhà, chỉ cần có tài là được trọng vọng, sáng lập ra mười văn vị, theo thứ tự là Đồng Sinh, Tú Tài,

Cử Nhân, Tiến Sĩ, Hàn Lâm, Đại Học Sĩ, Đại Nho, Bán Thánh, Á Thánh, Thánh Nhân.

Văn vị của người đọc sách càng cao thì tài khí càng nhiều, cũng không chế thiên địa linh khí càng giỏi.

Cảm xúc Phương Vận dâng tràn, quả thật không dám nghĩ mình có thể lại đến được một thế giới thần kỳ như vậy.

“Chỉ cần trở thành Đồng Sinh thì liền có thể nắm được cơ bản của tài khí, đồng thời được trời ban văn vị, xuất hiện Đồng sinh Minh Mâu Dạ Thị, có thể nhìn thấy trong ban đêm, rõ ràng đến mức không cần đèn dầu vẫn có thể đọc sách. Sau khi trở thành Tú Tài thì càng ghê gớm hơn nữa, có thể Chỉ Thượng

Đàm Binh, đây không phải là chữ bới cười nhạo người khác, mà nghĩa là Tú Tài có thể viết ra Chiến thư, chiến từ có thể hóa thành chữ thật, hình thành lực lượng lớn mạnh. Đợi văn vị cao hơn, trời sẽ càng ban cho nhiều năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vận lại nghĩ tới một điều, Đại lục Thánh Nguyên cũng đã trải qua thời kỳ Tân, Hán cùng Tam

Quốc. Hiện tại, Đại lục Thánh Nguyên đang sở hữu mười quốc gia. Phương Vận thông qua những tên danh nhân lịch sử gần đây, suy đoán Đại lục Thánh Nguyên đang ở trước thời Tùy Đường.

Phương Vận đếm ngược lại những danh nhân phong thánh gần đây:

Vương Hi Chi có danh xưng Thư Thánh, mượn Lan Đình tập tự, Bình An thiếp, Tang Loạn thiếp, được phong thành Bán Thánh, xếp sau Á Thánh.

Đào Uyên Minh dùng Đào Hoa Nguyên ký, Ngũ Liễu Tiên Sinh truyện, Quy Khứ Lai Hề từ... được phong Bán Thánh.

Có Tổ Xung Chi dựa vào Xuyết thuật, Đại Minh lịch... được phong Bán Thánh.

Có Lịch Đạo Nguyên bằng vào Thủy Kinh chú, Bản Chí phong Bán Thánh.

Nhưng trong danh sách này lại không có Lý Bạch! Không có Đỗ Phủ!

Không có Bạch Cư Dị! Không có Vương Xương Linh!

Không có Lý Thương Ẩn! Không có Ôn Đình Quân!

Không có Vương Duy! Không có Đỗ Mục!

Không có Hàn Dũ! Không có Liễu Tống Nguyên!

Không có Nhan Chân Khanh! Không có Liễu Công Quyền!

Không có Tô Đông Pha! Không có Âu Dương Tu!

Không có Lục Du! Không có Lý Thanh Chiếu!

Không có Lục Cửu Uyên! Không có Trình Di Trình Hạo! Không có Chu Hi! Không có Vương Dương

Minh!

Phàm là danh nhân Tùy Đường trở về sau đều không có một ai!

Phương Vận hít sâu một hơi. Không nghi ngờ gì nữa, đây có lẽ là thời đại tốt nhất đối với hắn.

Bỗng sắc mặt Phương Vận hơi biến đổi, bởi vì hắn chợt nhớ đến thân phận cùng thời gian hiện tại.

Gia cảnh của tên Phương Vận này bần hàn, cha mẹ chết sớm, trong nhà chỉ còn lại một đồng dưỡng(4) tức tên Ngọc Hoàn lớn hơn hắn ba tuổi.

Vốn Phương gia chẳng thể nào mua nổi đồng dưỡng tức, nhưng năm đó Ngọc Hoàn được phụ thân dắt theo chạy nạn, về sau được Phương gia thu nhận. Phụ thân nàng trộm một ít tiền của Phương gia đi đánh bạc, kết quả thua rồi gian lận, bị người ta đánh cho gần chết. Trước khi chết đem Ngọc Hoàn bán cho Phương gia làm đồng dưỡng tức, xem như trả nợ.

Ngọc Hoàn từ nhỏ đã vốn là một tiểu mỹ nhân, sau khi lớn lên lại càng thêm xinh đẹp, được đồng hương xưng là Giang Châu Tây Thi, cho dù trong nhà không có tiền, chỉ có thể khoác lên mình một bộ váy bằng vải thô sơ, nhưng cũng khó lòng dấu đi phong thái tuyệt trần của nàng.

Sau khi cha mẹ qua đời, Phương Vận cùng Ngọc Hoàn sống nương tựa lẫn nhau. Ngọc Hoàn nhờ khéo tay nên dựa vào việc thêu thùa may vá để kiếm tiền.

Buổi sáng Phương Vận đọc sách ở trường, giữa trưa bắt đầu làm một tiểu nhị ở tửu lầu Cát Tường để mưu sinh, trong lòng vẫn luôn nuôi ý niệm tham gia cuộc thi Đồng Sinh.

(1) Tài khí là một loại lực lượng ở trong truyện.

(2) Đây là một loại cấp bậc mới trong hệ thống level của truyện.

(3) Hán Cao Tổ Lưu Bang trước khi khởi nghĩa, vì muốn lòng dân quy phục nên đã dàn dựng vở kịch chém bạch xà (con Bạch Đẻ), sau đó tự gọi mình là con trai của Hắc Đế.

(4) Đồng dưỡng tức là tập quán đem con gái một gia đình nghèo cho một gia đình giàu nuôi để sau này lấy một trong số các con trai của họ.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 2: Nguy Cơ

Dịch: Taurus

Hôm nay chính là thời điểm bốn huyện tổ chức thi tuyển chọn Đồng Sinh. Phương Vận cũng là học sinh dự thi, tuy vậy hắt lại tràn ngập tuyệt vọng đối với tiền đồ của mình.

Phương Vận là ví dụ điển hình của học sinh nhà nghèo.

Những vọng tộc, danh môn, phú hào, thế gia phong thánh hay thậm chí là học sinh tại Khổng Phủ cao cao tại thượng, bọn họ đều không cần lo lắng chuyện ăn uống, cũng không cần phân tâm lo kể sinh nhai cho gia đình, nhưng Phương Vận thì không như thế được.

Bọn hắt có thể trực tiếp đi đến thư viện học đường tốt nhất, nhưng Phương Vận thì không.

Bọn hắt muốn mời thầy kiêu nào thì liền có thể mời thầy kiêu ấy, muốn thỉnh giáo thầy lúc nào thì thỉnh giáo, nhưng Phương Vận thì không.

Đối với học sinh nhà nghèo giống như Phương Vận, sống sót là một chuyện rất khó. Có thể đọc được một ít sách vở đã là cực hạn, còn về phần cái gì bằng vàng đề tên, cái gì tuổi trẻ bay cao hay đời người xuất chúng hết thảy đều vượt qua phạm vi của học sinh nhà nghèo.

Phương Vận bất giác siết chặt hai nắm đấm.

Sau đó, Phương Vận lại phát hiện điểm khó khăn nhất của bản thân, vấn đề mấu chốt nhất hiện tại không phải là lo lắng phản ứng của người nhà sau khi mình chết, mà là việc sinh tồn.

Vào đêm qua, gã Phương Vận kia đang trên đường trở về nhà thì bị bốn tên bịt mặt lao ra đánh đến chết.

“Thật sự là ai muốn giết gã Phương Vận kia?”

Phương Vận đã rất nhanh chóng nghĩ đến một khả năng duy nhất.

Trước tiết Thanh Minh, Phương Vận từng mang theo đồng dưỡng tử Ngọc Hoàn tỷ tỷ đi thắp hương ở đền thờ Vũ Hầu ở cách nhà chừng năm mươi dặm, cầu Vũ Hầu Gia Cát Lượng phù hộ hắc có thể thông qua được kỳ thi huyện, thi đậu Đồng Sinh.

Trên đường trở về hai người gặp phải một kẻ ngồi trên xe ngựa.

Kẻ này hỏi đường đi đến đền thờ Vũ Hầu, Phương Vận cũng lễ phép chỉ đường.

Nào ngờ kẻ này sau khi cảm ơn Phương Vận thì liền bắt chuyện, cũng tự giới thiệu mình tên là Liễu Tử

Thành, thi đậu Tú Tài vào ba năm trước, hơn nữa còn là cháu đích tôn của danh môn Liễu gia nổi tiếng khắp Đại Nguyên Phủ. Anh trai của hắn vô cùng tài ba, chính là Cử Nhân hạng nhất của Giang Châu năm ngoái, hay còn gọi là Thủ Khoa.

Nếu Liễu Tử Thành chỉ là danh môn thì cũng không tính là gì, nhưng bất cứ người nào của Đại Nguyên

Phủ cũng biết, Đại Nguyên Liễu Gia còn có một vị bà con xa quyền thế ngấp trời ở kinh thành. Y chính là Tả tướng Liễu Sơn, kẻ đứng đầu

trong Nội Các Tứ tướng của Cảnh Quốc, cũng là trọng thần được tiên đế ủy thác. Thậm chí, có người còn nói hết một nửa quan viên của Cảnh quốc đều là môn sinh và bạn cũ của Liễu Sơn.

Nguyện vọng lớn nhất của Phương Vận chẳng qua cũng chỉ là thi đậu trở thành Đồng Sinh mà thôi. Còn về phần thông qua cuộc thi phủ trở thành Tú Tài đối với hắn chỉ là một mộng tưởng khó chạm tới. Sự nho nhã lễ độ cùng phong thái phi phàm của Liễu Tử Thành, cộng thêm văn vị Tú Tài của y khiến cho người khác phải hâm mộ, vì thế Phương Vận không hề phòng bị, Liễu Tử Thành hỏi gì thì hắn đáp nấy.

Sau đó Phương Vận thỉnh giáo Liễu Tử Thành về cuộc thi huyện, Liễu Tử Thành cũng hết lòng giúp đỡ nên Phương Vận cảm kích vô cùng.

Khi biết được Liễu Tử Thành đã từng đi tới một trong ba đại Thánh địa là Thư Sơn, thậm chí còn trèo lên tòa lầu các thứ hai, Phương Vận lại càng thêm kính trọng Liễu Tử Thành.

Về sau, Liễu Tử Thành cho Phương Vận và Ngọc Hoàn cùng ngồi trên xe ngựa trở về nhà, trên đường đi hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, cuối cùng còn xưng huynh gọi đệ.

Đêm đó Liễu Tử Thành ở lại trong nhà Phương Vận đốt đèn nói chuyện cả đêm lại càng khiến cho

Phương Vận càng thêm cảm kích.

Ngày hôm sau, Liễu Tử Thành để lại hai mươi tờ ngân phiếu cùng một phong thư rồi rời đi. Trên thư y nói mình cùng Phương Vận giống như vừa gặp đã thân.... Hy vọng Phương Vận nhận lấy ngân phiếu này, nếu thực sự không muốn nhận, thì chờ khi nào bằng vàng đề tên rồi hãy trả lại cho hắn.

Phương Vận thấy vậy thầm nghĩ Liễu Tử Thành quả thật là bậc quân tử. Tuy vậy, hắn vẫn đem ngân phiếu cho Ngọc Hoàn, bảo nàng cất kỹ, kiên

quyết không được xài ngân phiếu của người khác.

Nào ngờ Ngọc Hoàn lại nói tên Liễu Tử Thành hình như có dụng ý xấu, nhưng nàng lại bị gã Phương

Vận kia tức giận trách cứ, cho rằng Ngọc Hoàn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ngọc Hoàn đã nói đến hai lần là không thích Liễu Tử Thành lắm nhưng đều bị Phương Vận trách cứ, từ đó không còn nhắc lại nữa.

Cho đến một ngày kia, lúc Ngọc Hoàn đi ra ngoài mua thức ăn gặp phải đám du côn, vừa đúng dịp Liễu

Tử Thành đang đi ngang qua, nên Liễu Tử Thành kích phát lực lượng của văn bảo Sơn Nhạc Bút, giết chết hơn mười tên du côn cứu được Ngọc Hoàn, sự việc này khiến cho Phương Vận cảm động đến rơi nước mắt.

Vào nửa tháng trước, Liễu Tử Thành chợt nhắc đến thái độ đối xử của Phương Vận đối với Ngọc Hoàn, thậm chí phân tích cho Phương Vận thấy rõ là gia cảnh của hắn như vậy chỉ có hại cho nàng.

Phương Vận cũng tự biết bản thân mắc nợ Ngọc Hoàn, tự nhận mình có lỗi với nàng, nên mặc cho thân thích một mực khuyên bảo cũng không hề kết hôn động phòng với Ngọc Hoàn. Hắn từng thề đợi đến khi bằng vàng đề tên nhất định sẽ lấy Ngọc Hoàn làm nương tử để cho nàng nở mày nở mặt.

Liễu Tử Thành hỏi Phương Vận năm chắc mấy phần là sẽ thi đậu Đồng Sinh. Muốn nở mày nở mặt thì ít nhất phải trở thành Cử Nhân, mà Phương Vận thì năm chắc bao nhiêu phần?

Phương Vận trầm mặc.

Vì vậy Liễu Tử Thành nói y nguyện ý nạp Ngọc Hoàn làm tiểu thiếp, cũng nguyện ý đưa hai ngàn lượng bạc trắng làm sính lễ.

Nghe xong, Phương Vận liền ngạc nhiên nhìn Liễu Tử Thành, nhưng vẫn không đoán ra được mục đích thực sự của gã.

Ngay lúc đó, Ngọc Hoàn bước tới kể lại hết mọi chuyện đã xảy ra.

Hóa ra mỗi lần Liễu Tử Thành đến chơi đều cố ý tới gần lấy lòng Ngọc Hoàn. Nàng có kể nhưng

Phương Vận một mực không tin, vì vậy Ngọc Hoàn tạo ra cái bẫy lừa gạt Liễu Tử Thành, nói rằng nếu y có thể thuyết phục Phương Vận, nàng sẽ liền đồng ý làm tiểu thiếp của y.

Liễu Tử Thành đã trúng kế, còn Phương Vận thì hoàn toàn tỉnh ngộ, lớn tiếng chửi mắng Liễu Tử

Thành, đem ngân phiếu và đám đồ đạc do Liễu Tử Thành tặng ném ra hết ngoài cửa.

Liễu Tử Thành then quá hóa giận. Y uy hiếp Phương Vận, bảo nếu trước khi kỳ thi huyện bắt đầu mà

Phương Vận không bán Ngọc Hoàn cho y để làm thiếp, y sẽ khiến cho cả đời Phương Vận không còn hy vọng thi đậu Đồng Sinh.

Phương Vận nhớ lại lời của Liễu Tử Thành.

“Thứ mặt không biết xấu hổ là gì! Bản công tử lấy Ngọc Hoàn làm thiếp là định viết nên một đoạn giai thoại: Liễu Tử Thành trợ giúp đệ tử hàn môn, thư sinh nghèo phó thác cho y đồng đường tức xinh đẹp!

Ta đã nói qua với huynh trưởng là sẽ lấy được một mỹ thiếp xinh đẹp. Nếu hãn đế ý nàng, ta cũng có thể đưa cho hãn. Hiện tại các người không

đồng ý thì ta còn mặt mũi nào để đi gặp hắn? Trước kỳ thi huyện mà Ngọc Hoàn không đi theo ta, thì đừng trách bốn công tử ra tay độc ác. Nên nhớ cảnh quốc đều là do Liễu gia chúng ta định đoạt!

Dứt lời Liễu Tử Thành nghênh ngang rời đi, cho đến bây giờ Phương Vận vẫn không thể nào quên được tiếng cười to của Liễu Tử Thành, càng không thể nào quên được câu nói kia của Ngọc Hoàn.

“Dương Ngọc Hoàn ta sinh là người của Phương gia, chết là ma của Phương gia!”.

Chỉ là trong mắt Dương Ngọc Hoàn giấu sự bất đắc dĩ cùng bi thương đi thật kỹ, thậm chí trong đó còn có một tia tuyệt vọng.

Gã Phương Vận kia chỉ biết xấu hổ và cảm động, nhưng hắn – Phương Vận hiện tại nhớ lại tình cảnh lúc đó, còn cảm giác Dương Ngọc Hoàn thậm chí đã như sẵn sàng đón nhận cái chết!

Phương Vận cảm thấy sau đầu đau nhức, đưa tay sờ thử không khỏi rên nhẹ, đầu hắn không ngờ đã bị đánh vỡ ra.

“Ta còn sống, Liễu Tử Thành nhất định sẽ tiếp tục trả thù. Hiện tại ta chạy kiểu gì cũng không thoát, cách duy nhất là thông qua thi huyện trở thành Đồng Sinh,. Một khi đã có công danh và văn vị, y tuyệt đối sẽ không dám giết ta ở Tế huyện! Đồng Sinh chỉ tương đương với “nhân tài dự trữ”, Tú Tài mới là

“nhân tài trụ cột”, vậy nên thi huyện đơn giản nhất, chỉ cần thi hai khoa “Thỉnh Thánh Ngôn” và hai lớp

“Thi Từ”, về phần “Kinh Nghĩa” và “Sách Luận” phải đợi về sau mới thi.

“Khoa cử của đại lục Thánh Nguyên khác với khoa cử của Trung Quốc thời cổ đại, tuy nhiên, sống ở đâu thì đành theo phong tục ở đấy thôi”.

Phương Vận vừa nghĩ thầm vừa đi ra ngoài hẻm nhỏ. Tuy tình trạng vết thương quá nặng khiến hằn đau đớn toàn thân, quần áo cũng ướt sũng mặc lên người rất khó chịu, nhưng hấn vẫn cố cắn răng kiên trì.

Ra khỏi đầu ngõ, Phương Vận bỗng nhìn thấy một người quen xuất hiện trước mặt, chính là Đoàn Hổ làm tiểu nhị chung với hấn, lớn hơn hấn khoảng bốn, năm tuổi.

Phương Vận đang tính gượng cười chào hỏi, nào ngờ Đoàn Hổ hơi sững sờ một chút, sau đó lộ vẻ do dự, thấp giọng: “Người mau trở về nhà đi, trong nhà người đã xảy ra chuyện rồi”.

Đoàn Hổ đang muốn nói tiếp thì Chân chương quỹ đứng ở ngay cửa ra vào tửu lầu Cát Tường cách đó năm trượng đã hô to: “Tiểu Hổ, người ngựa da à? Nhanh đi mua thức ăn, nếu chậm thì coi chừng ta đánh gãy chân người!”.

Đoàn Hổ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đưa mắt ra hiệu nhắc nhở Phương Vận phải coi chừng rồi quay đầu rời đi.

Phương Vận không hề nghĩ tới nhà mình cũng xảy ra chuyện. Hấn không muốn đôi co với Chân chương quỹ nên bước đi thật nhanh.

Nào ngờ Chân chương quỹ lại đặc ý hô lớn: “Ba năm trước ta từng nói muốn mua Giang Châu Tây Thi của người, tạo điều kiện cho người đọc sách. Còn hiện tại thì thế nào? Đã bị Liễu gia của Đại Nguyên phủ nhằm trúng, bây giờ một cái người cũng đừng hòng có! Cả huyện chúng ta chỉ có hai vọng tộc, một danh môn cũng không có, Liễu gia tuy vậy nhưng là danh môn, cũng là hạng chỉ thích ăn tươi nuốt sống mà không thêm nhả xương.

Giờ thấy người bị thương khắp thân thể, chắc hẳn là do người của Liễu gia làm hả?

Chân chương quỹ mặc áo bào màu xanh lá mà các viên ngoại thường bận (viên ngoại là một chức quan thời xưa), đầu đội mũ chòm màu đen, hơn bốn mươi tuổi, một vợ hai thiếp, tính tình thì cay nghiệt. Bởi vì họ của y đồng âm với chữ “châm”, cho nên tiểu nhị trong quán rượu cũng âm thầm gọi y là “Châm mắt hí”.

Có một lần Phương Vận thấy Dương Ngọc Hoàn quá gầy yếu, muốn trộm chút thịt bò của khách ăn dư đem về cho Dương Ngọc Hoàn nhưng bị Chân chương quỹ phát hiện. Kết quả bị Chân chương quỹ giật lấy ném xuống đất, dùng chân dẫm lên rồi đá sang cho con chó trong sân.

“Dù có phải đem cho chó cũng nhất quyết không cho người!”.

Đến giờ Phương Vận vẫn nhớ rõ ánh mắt khinh miệt của Chân chương quỹ lúc nói ra câu đó.

Phương Vận nén giận, tiếp tục bước về phía trước.

Chân chương quỹ lại dương dương đắc ý nói: “Người cho rằng ta thuê người làm tiểu nhị là bởi vì người giỏi? Sai rồi. Là vì ta muốn tiếp cận Ngọc Hoàn mà thôi. Đáng tiếc Ngọc Hoàn bị ma quỷ xui khiến, trước sau vẫn xa cách ta, nên ta mới dùng người để trút giận. Nếu người đắc tội danh môn Liễu gia, ta cũng không muốn mang họa vào người. Từ nay, người bị sa thải!”.

Phương Vận dừng bước, quay người lại lạnh lùng nhìn Chân chương quỹ nói: “Vậy thì mời Chân chương quỹ đem số tiền công còn lại trả cho ta”.

“Người đắc tội danh môn Liễu gia, quán rượu của ta rất có thể bị Liễu gia giận chó đánh mèo. Ta không cho người tiền bồi thường cũng xem như

không tệ rồi, vậy mà người còn muốn đòi tiền công? Cút!

Người còn dám đến tửu lầu Cát Tường của ta, coi chừng ta đánh gãy cái chân chó của người!”. Chân chương quỹ trừng mắt nhìn Phương Vận.

Phương Vận cũng hăm hăm nhìn Chân chương quỹ: “Ta nhớ kỹ lời này của người! Hôm nay người thiếu ta tiền công, ngày sau ta sẽ bắt người phải trả lại gấp nghìn lần!” Nói xong liền rời đi.

“Nghèo kiệt hủ lậu (1) như vậy mà cũng dám mạnh miệng, không sợ đau đầu lưỡi à?”. Chân chương quỹ chế giễu một câu, sau đó trở vào quán rượu.

Phương Vận nghiêng răng bước đi thật nhanh. Hắn muốn trở về nhà xem chuyện gì đã xảy ra, sau đó sẽ mang bút mực đi thi, nếu như hắn không thể thi đậu Đồng Sinh, thì tối đa trong ba ngày nữa Liễu Tử

Thành sẽ ra tay lần thứ hai, đến khi đó hắn chết là cái chắc!

Chỉ cần thi đậu Đồng Sinh, Phương Vận sẽ tạm thời an toàn, cho dù Liễu Tử Thành là danh môn vọng tộc cũng sẽ không dám giết một tên Đồng Sinh có văn vị ở ngay Tế huyện.

Phương Vận không thèm quan tâm ánh mắt của người qua đường, vừa đi vừa cố tiêu hóa số ký ức mới có được, liền phát hiện ra đại lục Thánh Nguyên và Trung Quốc cổ đại có sự chênh lệch rất lớn. Bởi vì tài khí xuất hiện, cộng thêm mười nước tranh chấp lẫn nhau, yêu man bên cạnh thêm thường, chủ nghĩa thực dụng chiếm thế thượng phong một cách rất rõ ràng.

Ví dụ như thư sinh ở đây bình thường đều dùng Khải Thư và Hành Thư(2) để viết chữ, nhưng khi ở chiến trường thì lại biến hóa linh hoạt, vào thời điểm sử dụng “Chỉ Thượng Đàm Bình” đều sẽ dùng lối viết thảo đơn giản hơn để sớm hoàn thành, do đó trong suốt mấy trăm năm nay, lối viết thảo cũng không ngừng được đơn giản hóa.

Chế độ khoa cử ở đây cũng có bất đồng rất lớn với khoa cử ở Địa Cầu. Khoa cử của Địa Cầu thời cổ đại bắt đầu từ thời nhà Tùy, nhưng ở đây lại bắt đầu từ thời nhà Hán, sớm hơn đến bảy tám trăm năm.

Không những thế, khoa cử không phải ba năm một lần, mà là mỗi năm đều sẽ có một đợt mở khoa cử.

Diện tích của đại lục Thánh Nguyên cũng lớn hơn Trung Quốc, có đến chín mươi châu, mà mỗi châu lại tương đương với một tỉnh của Trung Quốc.

Phương Vận cũng rất nhanh phát hiện ra những ký ức trong đầu không chỉ nói về đại lục Thánh

Nguyên, mà còn nói về một số sách bản thân chưa từng xem qua, có cả Cổ Đại Trang Nguyên Điện Thí

Thí Quyển Đại Toàn, Xuân Thu Cốc Lương Truyện, Chỉ Nam Lục, Chu Tử Ngũ Kinh Ngữ Loại, Tam Tự

Kinh, và Toàn Đường Thi...

(1) Tài khí là một loại lực lượng ở trong truyện.

(2) Chữ khải (khải thư hay chính thư 正書) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn.

Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Chữ hành (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải (行楷). Cũng tương tự

như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo (行草). Tác phẩm thư pháp rất nổi tiếng Lan Đình Tập Tự (蘭亭集序) của

Vương Hi Chi (王羲之) đời Tấn được viết với chữ hành.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 3: Giang Châu Tây Thi

Dịch: Taurus

Tuy những cuốn sách này hiện lên trong đầu một cách rõ ràng nhưng vẫn có vài điểm mơ hồ. Tuy vậy,

Phương Vận cảm giác những điều mơ hồ kia từ từ rồi hẳn cũng sẽ nhớ lại.

Phương Vận không tự chủ được mà tỏ vẻ vui mừng ra mặt.

“Việc thi Đồng Sinh có hi vọng rồi!”. Trong lòng Phương Vận la lớn, hai nắm đấm cũng siết lại thật chặt.

Không lâu sau Phương Vận đã về đến cửa nhà mình. Tường đất nhà hẳn cao hơn thân người bình thường một chút. Ở bên trong sân nhỏ gần cửa ra vào có khoảng ba bốn mươi người hàng xóm vây quanh, hình như đang bàn tán chuyện gì đó.

“Đã một đêm rồi mà tiểu tử Phương Vận không trở về, nhất định là ngày hôm qua bị sét đánh chết rồi.

Nàng hãy mau về với công tử nhà chúng ta. Những vị thiếu gia Liễu gia đều muốn đi tham dự cuộc thi huyện, Liễu công tử cũng không thể không đi, cho nên ngày mai công tử không thể tự tiếp cô, cô tuyệt đối không nên ngang ngạnh. Nếu hôm nay cô không đi, ngày mai đợi yết bàng rồi công tử nhà ta nhất định sẽ đích thân tới đón cô.

“Ta sống là người Phương gia, chết là ma Phương gia! Nếu Tiểu Vận chết rồi, ta cũng nguyện chôn cùng một chỗ với hã. Đi ra ngoài, lập tức đi hết ra ngoài!”.

“Thôi được, thôi được rồi. Cô chớ nên xúc động, mau buông cây kéo xuống đi. Nếu cô mà chết, Nhị thiếu gia chắc sẽ lột da chúng tôi mất!”.

Phương Vận cũng mơ hồ ý thức được chuyện gì đang xảy ra, lớn tiếng nói: “Tránh ra, để cho ta vào!”.

Thấy vậy hàng xóm nhao nhao nhường đường, có người lảng lảng tránh đi, có người thì giống như đang xem hí kịch, nhưng đa số vẫn tỏ vẻ ủng hộ Phương Vận, thậm chí ba mồm bảy mép bàn tán chửi mắng gia đình của Liễu gia.

“Người như thế nào rồi Tiểu Phương?”.

“Phương Vận có thể quay về rồi. Bọn hã cũng thật quá khinh thường người, lần này người nhất định phải đi nha môn kiện bọn hã!”.

“Giữa thanh thiên bạch nhật mà muốn cướp người? Đây là đạo lý gì?”.

“Bộ là Đại Nguyên Phủ thì có thể tùy ý khi dễ người Tế huyện chúng ta sao?”.

“Tiểu Phương, thương thế trên người người rất nặng, tốt nhất nên quay về phòng nghỉ ngơi một chút”.

Phương Vận không hề trả lời. Hã bước nhanh tới trước cửa sân. Chỉ thấy bốn tên đại hán liếc nhìn hã với vẻ khó tin. Tuy bốn người cố gắng hết sức, nhưng rốt cuộc vẫn khó lòng che dấu chút ít vẻ bối rối lộ ra bên ngoài.

Có một thiếu nữ đang đứng thẳng người ở giữa sân. Thân hình nàng hết sức mảnh mai, bện trên người y phục thô màu xanh da trời. Tuy trang điểm rất đơn giản nhưng khuôn mặt nàng lại đẹp tuyệt mỹ, giống hệt như một đoá U Lan trắng thuần khiết không chút u sầu đứng trong đình viện. Phương Vận có ảo giác nàng giống như trăng sáng xuất hiện trong đình viện, dù là mặt trời cũng không tài nào che dấu nổi ánh sáng chói lọi trên người nàng.

Nàng có vẻ hơi mệt mỏi, dường như không được ngủ ngon, nhưng thân thể lại rất sạch sẽ. Tuy trong mắt nàng có tơ máu nhưng đen trắng phân minh, ánh mắt thanh tịnh tuy như hồ nước nhưng lại toát ra một vẻ kiên định lạ thường.

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn, Phương Vận mới phát hiện nàng so với người trong trí nhớ đẹp hơn gấp trăm lần, chẳng trách được gọi là Giang Châu Tây Thi.

Hiện tại Dương Ngọc Hoàn đang cầm ngược cây kéo, đầu kéo đã đâm vào phần cổ trắng nõn nà của nàng khiến nơi đó chảy ra một chút máu tươi.

“Ngọc Hoàn tỷ!”. Phương Vận nhanh chóng bước lên phía trước.

“Tiểu Vận!”. Dương Ngọc Hoàn vừa mừng vừa sợ, ném cây kéo xuống đất sau đó chạy đến chỗ

Phương Vận.

Dương Ngọc Hoàn nhìn thấy toàn thân Phương Vận đều mang thương tích, nước mắt giống như nước lũ tràn đê chảy xuống, vừa khóc lóc vừa hỏi: “Tại sao đệ lại bị thương nặng thế này? Ai đã làm hại đệ?”

Là tên súc sinh Liễu Tử Thành kia phải không? Đi, tỷ dìu đệ về phòng ngồi. Tôn cô cô, bà có thể đi mời đại phu ở Từ Sinh Đường giúp con không?”.

“Ngọc Hoàn đừng lo, ta đi ngay đây”. Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi quay người chạy về hướng

Từ Sinh Đường.

Phương Vận vội vàng nói: “Đừng! Ta muốn đi tham gia cuộc thi huyện nếu không thì muộn mất. Ngọc

Hoàn tỷ, tỷ mau đưa mấy đồ vật chuẩn bị hôm trước ra cho ta. Ta muốn đi thi, tỷ hãy tiễn ta đi Văn viện ở huyện”.

Dương Ngọc Hoàn lau nước mắt nói: “Đệ thương tích đầy mình như thế này còn nói gì đến thi huyện?

Không được đi”.

“Không được đâu, chỉ cần ta còn một hơi thở thì nhất định phải tham gia cuộc thi huyện bằng được!

Ngọc Hoàn tỷ, bình thường tất cả ta đều nghe tỷ, nhưng hôm nay quyết không thể! Ta đã lớn khôn rồi!

Phương Vận bắt chước giọng điệu nói chuyện của Phương Vận cũ, bình tĩnh nhìn Dương Ngọc Hoàn.

Dương Ngọc Hoàn liền nín khóc, ánh mắt chứa kinh ngạc xen lẫn lả lẫm nhìn Phương Vận. Hắn vẫn là hắn, có điều bất luận khí chất hay ánh mắt đều đã khác một trời một vực.

Gã Phương Vận trước mặt nàng, trong lòng hắn dường như có chứa cả trời đất!

“Ta đã bị đánh đến tỉnh ngộ”. Phương Vận nhìn về phía bốn tên đại hán, giống như đang độc thoại nhưng thực chất lại có hàm ý giải thích.

Vụ đánh người đêm qua cũng là bốn người này thực hiện, cũng do mệnh lệnh của Đại Nguyên Phủ.

Bốn đại hán vô cùng chột dạ, một tên không đủ kiên nhẫn nói: “Nhìn gì vậy? Tránh ra!”. Dứt lời cả bốn nhanh chóng rời khỏi.

Dương Ngọc Hoàn lau khô nước mắt nhìn Phương Vận, tỉnh táo trở lại nói: “Tốt. Hôm nay tử nghe lời đệ. Nhưng đệ phải đợi đại phu đến đắp thuốc trị thương, bằng không thì đệ không được đi thi đâu”.

Phương Vận biết rõ cuộc thi huyện kéo dài một ngày, cũng chính là việc rất tốn thể lực. Nếu như bây giờ trực tiếp đi thi, thật sự chỉ sợ không thể vượt qua.

“Được”. Phương Vận nhìn Dương Ngọc Hoàn đáp.

Dương Ngọc Hoàn chợt phát hiện cái cách Phương Vận nhìn mình có chút đặc biệt, không giống như kiểu đệ đệ nhìn tử tử ngày trước, mà giống như một người đàn ông nhìn một người phụ nữ hơn.

“Tiểu Vận đã trưởng thành rồi”. Ánh mắt Dương Ngọc Hoàn chớp lên, dìu Phương Vận đi về phòng.

Đại phu ở Từ Sinh Đường đã đến. Ông vừa nhìn thấy vết thương của Phương Vận thì cau mày, biết được Phương Vận kiên trì muốn đi thi Đồng Sinh liền miễn phí xem bệnh, chỉ lấy mỗi tiền thuốc.

Vào thời điểm đại phu chữa bệnh, Dương Ngọc Hoàn rời khỏi phòng, cũng không biết là đi đâu.

Chờ đại phu xử lý miệng vết thương xong, Dương Ngọc Hoàn cũng cái gù sách mà Phương Vận dùng để đi thi, sau đó dắt Phương Vận đi tới bên ngoài cửa.

Một cỗ xe bò do Dương Ngọc Hoàn mượn được dừng lại trước cửa.

Trong lòng Phương Vận xuất hiện những tình cảm ấm áp vui vẻ, thấp giọng nói: “Cảm ơn Ngọc Hoàn tử”.

Dương Ngọc Vận hơi sững sờ, đáy mắt long lanh, dịu dàng cười nói: “Đều là tỷ đệ với nhau, khách sáo làm gì?”.

Phương Vận nghĩ thầm vị tỷ tỷ này không hổ là tuyệt thế mỹ nữ, mỗi cử chỉ hành động của nàng đều mang đến một vẻ mị hoặc tự nhiên.

Dương Ngọc Hoàn dìu Phương Vận lên xe. Nàng ngồi phía sau càng xe, cầm lấy roi nhẹ nhàng quất con bò một cái.

“Bò...ô...” Con bò kêu dài một tiếng, nâng chân đi về phía trước.

Phương Vận lẳng lặng quan sát Dương Ngọc Hoàn. Nàng đã mười chín tuổi, đây đúng là thời điểm đẹp nhất trong đời người.

Trên người nàng mặc một chiếc quần vải đã bạc màu vì giặt nhiều lần, trên quần còn có vài miếng vá.

Dưới chân nàng mang một đôi giày vải. Mái tóc đen nhánh của nàng cuốn lên trên đầu, được cài bởi một cây trâm do chính nàng gọt từ gỗ thông khá bắt mắt. Ngoài trừ cây trâm gỗ không khác gì một khúc côn nhỏ, thì toàn thân nàng chẳng có lấy một kiện trang sức.

Trong lòng Phương Vận đau xót vô cùng, những mảnh ký ức có quan hệ với Dương Ngọc Hoàn hiện lên.

Năm đó cha mẹ Phương Vận qua đời lúc Dương Ngọc Hoàn mười hai tuổi, còn Phương Vận chín tuổi.

Khi ấy Dương Ngọc Hoàn đã bắt đầu trở mã trở nên xinh đẹp duyên dáng. Sau khi họ hàng thân thích của Phương Vận xử lý lễ tang xong, nhiều

nhà muốn nhận Dương Ngọc Hoàn về nuôi dưỡng. Nhưng

Dương Ngọc Hoàn lại có một điều kiện, đó là cùng thu dưỡng Phương Vận và cho làm con trai thừa tự trong nhà, hơn nữa là phải cho Phương Vận đọc sách. Những họ hàng thân thích kia nghe vậy thì chỉ có thể lắc đầu nguây nguẩy.

Những họ hàng thân thích kia đa số đều là nhà bình thường, việc nuôi dưỡng hai đứa nhỏ không khó, nhưng nếu phải cho Phương Vận đọc sách thì đấy mới là khó khăn. Còn mấy nhà giàu sợ nếu cho làm con thừa tự thì lớn lên nó sẽ đòi phân chia tài sản, nhưng con gái thì không lo.

Muốn đọc sách cần phải đến trường học, còn cần mua giấy và bút mực, càng cần mua một lượng lớn sách vở, cho dù mượn đọc thì cũng phải trả tiền. Vậy nên muốn thi đậu Đồng Sinh, số sách cần xem quá nhiều. Thời bấy giờ ở trên sách không có dấu chấm câu, nếu không có thầy giáo hướng dẫn đọc, cho dù có biết chữ cũng xem không hiểu. Người đọc sách chính là phải xem mình giống như những dấu chấm tròn hay ngắt câu.

Những họ hàng thân thích tuy không đồng ý nuôi dưỡng cùng lúc hai người, nhưng vẫn sẽ luôn tiếp tế cho cả hai, giúp cả hai mấy năm trước đây không đến nỗi chết đói.

Chờ khi Phương Vận mười hai tuổi, đã có sức khỏe có thể giúp việc cho đám người ở xung quanh, không còn chịu đói nữa nhưng vẫn không ổn, vì việc đọc sách tiêu tốn quá nhiều tiền.

Dương Ngọc Hoàn vừa như một người mẹ, vừa như một người chị chiều cố Phương Vận suốt bảy năm, chưa từng nói ra câu nào có chút oán hận. Hàng xóm xung quanh đều rất yêu thích Dương Ngọc

Hoàn, thậm chí còn nghĩ tới biến nàng trở thành con dâu của mình.

Hiện tại Dương Ngọc Hoàn đã mười chín tuổi. Tuổi này ở Cảnh quốc cũng xem như đã lớn, bình thường đa số con gái mười sáu tuổi kết hôn, mười chín tuổi còn độc thân chưa tới một thành.

Phương Vận không phải không động tâm với vị thần tiên tỷ tỷ này. Chẳng qua cảm thấy nếu cứ như vậy mà cưới thì thực sự có lỗi với nàng. Hẳn thề nhất định phải có công danh mới lấy nàng nhập môn để nở mày nở mặt. Cho nên hai người không ngủ chung phòng, một mực tách ra ngủ tại hai phòng ở hai hướng Đông Tây.

Dương Ngọc Hoàn đối đãi với Phương Vận giống đệ đệ ruột của mình.

Trong một năm khổ cực kia, mỗi ngày nàng chỉ ăn một chén cháo loãng, nhưng cứ nói mình đã ăn rồi, để Phương Vận dám ăn thêm cháo.

Trong nhà gà đẻ trứng, hoặc là bán đi lấy tiền giúp Phương Vận đọc sách, hoặc là cho Phương Vận bồi dưỡng thân thể. Nuôi gà suốt năm năm, Dương Ngọc Hoàn ngoại trừ ngày tết hằng năm bị Phương

Vận ép ăn trứng ra, thì chưa bao giờ chủ động ném qua trứng gà.

Có một lần Phương Vận ăn trứng gà lột vỏ không kỹ, bị Dương Ngọc Hoàn lén thu lại. Nàng cứ cho rằng Phương Vận không có ở đó, nên lấy lòng trắng trứng còn sót lại bên trong vỏ trứng ăn, rồi cuộc bị

Phương Vận phát hiện được.

Phương Vận im lặng trở về giường ôm gối khóc lớn. Từ đó về sau càng hiểu chuyện, cũng càng kính trọng vị tỷ tỷ này hơn.

Năm ngoài hai người đồng thời nhiễm phong hàn rất nặng. Dương Ngọc Hoàn lại chỉ mua thuốc cho mình Phương Vận, chờ Phương Vận lành bệnh, nàng mới dùng số thuốc còn dư của Phương Vận uống, lại bị Phương

Vận phát hiện lần nữa. Nàng mỉm cười nói nàng sợ đắng, uống ít như vậy mới hợp với nàng.

Những ký ức ấy dần tụ lại một chỗ, khiến sống mũi Phương Vận cay cay. Hắn quay đầu nhìn đi nơi khác, chờ khi ổn định mới quay đầu lại, cẩn thận dò xét Dương Ngọc Hoàn lần nữa.

Nàng tuy ăn mặc cũ rách, nhưng khó có thể che đậy khí chất trời sinh. Phần gáy đẹp dễ tinh tế, làn da trắng nõn nà, không có chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Ánh mắt Phương Vận rơi trên tay nàng, không kiềm chế được thở dài một tiếng. Tay nàng thô ráp khác hẳn với những bộ phận khác, còn hơi sưng vù, có thể nhìn thấy rất nhiều vết thương trên đó.

Nếu như chỉ nhìn bàn tay này, sẽ không có ai dám tin tưởng chủ nhân của bàn tay này chính là một mỹ nhân có thể so sánh với Tây Thi Điều Thuyền.

Nhưng ở trong mắt Phương Vận, đôi tay Dương Ngọc Hoàn chính là thứ đẹp nhất, bởi vì nàng đã dùng chính nó để chống đỡ cả căn nhà.

Dương Ngọc Hoàn ngoảnh đầu lại nhìn Phương Vận, miệng nở một nụ cười điên đảo chúng sinh. Hai mắt nàng long lanh như có nước, con ngươi thì đen láy đến nỗi có thể phản chiếu được hình người trong đó.

“Tiểu Vận, đệ đã nói chờ đệ thi đậu Đồng Sinh sẽ mua cho tỷ một chiếc trâm bạc, lời này có thật không?”.

“Đương nhiên là thật. Có điều thi đậu Đồng Sinh rất khó khăn”. Phương Vận bất đắc dĩ nói.

“Tỷ tin Tiểu Vận nhà ta nhất định có thể! Không chỉ có thể trở thành Đồng Sinh, mà nhất định còn có thể đỗ Tú Tài, nói không chừng còn sẽ

thành Cử Nhân lão gia nữa đấy!”.

Phương Vận hơi sững sờ một chút mới lấy lại được phản ứng. Ở đây Dương Ngọc Hoàn không phải không biết lựa lời, mà là vừa nãy nghe hẳn thở dài nên mới cố ý an ủi hẳn.

Phương Vận không thể để nàng lo lắng, cười nói: “Nếu như ta có thể đậu Đồng Sinh thì chính là công lao của Ngọc Hoàn tử. Tới lúc đó, ta nhất định sẽ báo đáp Ngọc Hoàn tử, mỗi ngày cho tử ăn thật ngon.

Sau đó mỗi ngày tử đều nói ta sẽ đậu Tú Tài. Chờ đậu Tú Tài rồi, ta liền cho tử mỗi ngày đều nói ta sẽ trúng Cử Nhân”.

Dương Ngọc Hoàn không nhịn được mà cười rộ lên, để lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Tiểu Vận, đệ hình như đã thay đổi”. Dương Ngọc Hoàn nhìn Phương Vận, hàm ẩn ý lo lắng.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 4: Hải Tử Nhà Khác(Con Nhà Người Ta)

Dịch: Taurus

Phương Vận than nhẹ một tiếng, nói: Ta mới vừa nói qua, ta đã triệt để thức tỉnh. Bất quá đúng là trong họa có phúc, đêm qua ta gặp được một vị kỳ nhân, hắn dạy ta rất nhiều thứ, trước kia không nhớ rõ bây giờ đều nhớ, trước kia không biết cũng đột nhiên liền hiểu ra, hình như là kiếm được chỗ then chốt.

Dương Ngọc Hoàn nửa tin nửa nghi nhìn Phương Vận, thấp giọng hỏi: Người nọ là ai?

Hắn không nói tên, nói ta coi như là của hắn nửa quan môn đệ tử, nếu như ta không thể đậu Tiến sĩ, cũng không xứng biết tên của hắn. Phương Vận biết rõ bản thân cuối cùng trở nên không giống như trước, cho nên liền bịa một câu chuyện như vậy, làm người khác bớt hoài nghi.

Dương Ngọc Hoàn một đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, hỏi: Tiến sĩ? Làm Tiến sĩ mới có thể biết hắn, vậy hắn là ai? Đại học sĩ? Đại nho? Chẳng lẽ là Bán Thánh? ta cũng không biết. Phương Vận lắc đầu cười khổ.

Người đã có danh sư chỉ điểm, vậy nhất định có thể trúng đồng sinh! Ta trở về cắt hai lạng thịt, buổi tối để cho người ăn ngon! Dương Ngọc Hoàn mà bắt đầu cao hứng cười..., nụ cười của nàng so với ánh mặt trời ngày xuân càng sáng rõ.

Vậy thì mua nhiều chút, mua một cân, làm hầm gà cách thủy luôn. Phương Vận trong lòng biết thi không đậu đồng sinh chắc chắn phải chết,

mua nhiều một chút coi như là xa xỉ lần cuối, khảo trúng cũng sẽ không sợ không có tiền kém hơn chút tiền này.

Dương Ngọc Hoàn không chút do dự gật đầu nói: Vậy thì nghe lời người! Người chủ gia đình.

Phương Vận không nghĩ tới Dương Ngọc Hoàn không chỉ đẹp người, vẫn như thế hiểu chuyện, khắp nơi bảo vệ tôn nghiêm cho hắn. Ở trong mắt nàng, một ngày ăn nhiều như vậy đã thuộc về phá sản,

Nhưng vẫn không chút do dự, như sợ lòng tự ái của Phương Vận bị nhục.

Phương Vận trong lòng thầm than: Hoặc là nàng sẽ nói ở trong lòng, chỉ cần mệt mỏi nửa một chút, chịu khổ nhiều một chút, là có thể đem số tiền này kiếm về. Nữ nhân như vậy, có thể nào cô phụ. Nếu ta có thể đậu đồng sinh, tuyệt không để cho nàng chịu nửa điểm khổ, bị nửa điểm mệt mỏi!

Dương Ngọc Hoàn từ trong rương sách lấy ra một tờ nàng sáng nay trét chút bánh, kẹo và đường, nói: Ta làm nhiều hai tờ, người buổi sáng chưa ăn cơm, bây giờ ăn xong đi. (tờ giấy trét bánh, kẹo và đường giống như mấy viên kẹo được bọc như bây giờ == theo tui hiểu là vậy)

Phương Vận nhận lấy đường, kẹo bánh, từ từ ăn.

Cuộc thi ngày đó cơm dù sao cũng hơn bây giờ được, giữa trưa muốn ở lại văn viện, vừa ăn cơm vừa làm bài thi, cơm cùng nước đều phải tự chuẩn bị. thí sinh thi đồng sinh còn tốt, thi tú tài phải thi cả ba ngày, ăn uống và ngủ đều ở trong phòng thi nhỏ hẹp, thân thể hơi có chút vấn đề đều nhin không được.

Con bò già một đường chậm rãi hướng thành đông đi tới, không lâu lắm đi tới bên ngoài văn viện.

Văn viện tường đỏ ngói xanh, cây xanh thấp thoáng, ở tring ánh sáng hiện ra một mảnh sinh cơ dồi dào. bên ngoài Văn viện khắp nơi đen nghìn nghịt người đứng, có hơn mười tuổi hài tử, còn có tóc hoa râm lão nhân, đang đứng xếp thành mười hàng từ từ tiến vào văn viện, sơ sơ nhìn một không dưới 2000 người, mà không xếp hàng người nhà bạn bè còn nhiều hơn.

Phương Vận sửng sốt một chút, không nghĩ tới tế huyện dân số không tới chín vạn người, thi đồng sinh nhân số của vậy mà có thể đạt tới 2000.

Phương Vận biết cổ đại biết chữ tỉ lệ rất thấp, Trung quốc cổ đại nam nhân biết chữ tỷ số ở khoảng

10% trong dân. đất nước thời kỳ thịnh vượng cũng bất quá chỉ có 15%, trong đó có một nửa là các loại nghề nghiệp vẫn còn cần biết chữ như thợ mộc, nghệ sĩ, sĩ tử thư sinh mà tỷ lệ vẫn chưa tới 5%,

Nhưng tỷ lệ này ở các quốc gia thời cổ đại bên trong đã là cao nhất, cổ đại phương tây quý tộc phần lớn không biết chữ, đại lượng quốc gia biết chữ tỷ số thấp hơn 1%.

Theo Phương Vận, tế huyện đồng sinh thí một lần có thể có 300 - 400 người liền đã nhiều, thật không nghĩ đến vậy mà có thể có 2000 người, con số này quá dọa người.

Mà tế huyện là huyện nhỏ thuộc về hạ huyện, một năm cũng chỉ có thể trúng tuyển năm mươi đồng sinh(danh ngạch)!

Phương Vận trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới bản thân xem thường đồng sinh khảo thí trình độ kịch liệt.

Phương Vận rất nhanh nhớ lại, thánh nguyên đại lục dân số mật độ cao hơn nhiều Trung quốc cổ đại.

Huyện phủ căn cứ giàu có trình độ phân thưởng trung hạ, mà tế huyện là hạ huyện, đất đai tài nguyên tương đối bần cùng, Nhưng bởi vì có nguồn tài nguyên thiên nhiên tồn tại, bình dân chỉ cần không lười biếng, đều không chết đói, Phương Vận cùng Dương Ngọc Hoàn chính là ví dụ tốt nhất, dù là chỉ là hai đứa bé, cũng vẫn có thể nuôi sống bản thân thậm chí có thể miễn cưỡng cung cấp một người đi học.

Thánh Viện đại lục Huyện lệnh đại bộ phận quan viên có một hạng chức trách rất trọng yếu: Giúp nông dân. ít mưa, quan viên địa phương sẽ phải cử hành Cầu mưa văn hội, triệu tập địa phương có văn vị người làm cầu mưa thi từ văn chương, nếu như thi từ văn cú hay, tài khí dẫn động Thiên Địa Nguyên Khí, như vậy trời sẽ mưa.

Nếu như địa phương sĩ tử cầu mưa thất bại, hoặc là khí trời bây giờ quá hạn, như vậy quan viên phải chuẩn bị Văn bảo cùng Thánh trang những vật này, tiêu hao tài khí viết những tác phẩm của các cổ đại danh nhân để cầu mưa.

Mưa rất nhiều, phải cử hành dừng ứng lụt văn hội(ứng: ngậy ứng, lụt: lũ lụt), gặp phải nạn châu chấu, sẽ phải cử hành Khu hoàng văn hội(hoàng:châu chấu), không thể thiếu phải làm khu hoàng điệu, diệt hoàng khúc.

Mọi việc như thế đều dựa vào văn hội nhiều không kể xiết.

Chính là tài khí công lao, nơi này lương thực sản lượng hơn xa so với địa cầu cổ đại, nuôi sống nhiều người hơn, hơn nữa văn vị sức hấp dẫn, rất nhiều người thắt lưng buộc bụng cũng phải cung cấp hài tử đi học, cho nên một huyện đồng sinh khảo thí mới có nhiều người như vậy.

Nơi này, tài khí là thứ giúp cho sức sản xuất.

Phương Vận trong lòng suy nghĩ, bị Dương Ngọc Hoàn nâng xuống xe.

Phụ cận thí sinh rồi rít quay lại xem, nhận biết Phương Vận không nhiều, nhưng đại danh nhân Giang

Châu Tây Thi mọi người biết, dù là chưa thấy qua nàng, giờ phút này cũng có thể đoán được, bởi vì

Dương Ngọc Hoàn quá đẹp.

Rất nhiều người xuân xuân dục động, nhưng đáng tiếc sắp khai mở huyện thí, không thể phức tạp, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đề xuống ý niệm tài tử với giai nhân.

Dương Ngọc Hoàn từ nhỏ bị người nhìn quen rồi, trong mắt nhàn nhạt ý xấu hổ chợt lóe qua, sau đó không để ý chút nào đỡ Phương Vận, thay hẳn công rường sách.

Mọi người càng thêm hâm mộ, nữ nhân này thật là quá hiền huệ, hận không được bản thân biến thành

Phương Vận.

Phương Vận!

Ngọc Hoàn tử!

Chỉ thấy bốn người rời đi đội ngũ bước nhanh tới, người người công rường sách làm từ nhánh trúc, trừ một người rõ ràng như phương vận nhỏ tuổi, mặt khác ba người đều lớn hơn Phương Vận vài tuổi.

Phương Vận chỉ nhìn thoáng qua, liền nhớ lại bọn họ là tư thực đồng học, cùng nhau đi học học tập hơn ba năm, bốn người bên trong trừ Lương Viễn nhà mở ra tiệm gạo tương đối giàu có, những người khác giống như Phương Vận đều là người nhà bình thường.

Bốn người bọn họ cha mẹ còn khỏe mạnh, điều kiện gia đình so phương vận khá được, thế mà chưa từng có xem thường Phương Vận, lẫn nhau tình cảm rất chân thành, chỉ là mười hai tuổi Cát Tiểu

Mao từng đỏ mặt nói qua giao hảo Phương Vận là vì có thể nhìn Ngọc Hoàn tỷ nhiều hơn.(== tuổi trẻ tài cao)

Phương Vận người làm sao vậy? Lương Viễn ở trong năm người cao nhất, mấy bước liền đi qua, cau mày quan sát Phương Vận.

Phương Vận mặc dù thay quần áo sạch sẽ, Nhưng trên đầu bao lấy thuốc bột(bọc thuốc), trên mặt có máu bầm cùng vết thương.

Phương Vận mỉm cười nói: Đêm qua trời mưa đường trơn trượt nên bị té, đều là chút thương nhỏ, không ảnh hưởng cuộc thi.

Cát Tiểu Mao lo lắng nói: Đều bị thương thành như vậy còn không có gì đáng ngại? Thật có thể thi được?

Phương Vận nửa nói đùa: Mạnh tử nói:” Thiên tướng hàng đại nhậm với tư nhân vậy. Tất trước khổ kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt, đói kỳ da thịt, khổ cùng kỳ thân”. Chính ta tại trước khi thi gặp nạn, lại gặp lão sư dạy bảo, Nhưng mỗi ngày ắt sẽ hàng đại nhậm ta.(không hiểu khúc này ==, mình nghĩ giữ nguyên văn khỏi dịch)

Lão sư? Tôn tiên sinh đặc biệt hướng dẫn qua người? Lương Viễn tò mò hỏi.

Không phải là Tôn tiên sinh, là một vị khác các người không nhận biết lão sư. Không nói cái này, chúng ta xếp hàng vào văn viện. Ngọc Hoàn tỷ, để ta tự công rương sách.

Nhân cao mã đại(ý chỉ cao to lực lưỡng)Lương Viễn lại đoạt lấy sách rương, nói: Ta giúp người xách, đi thôi.

Một cái khác đồng học Lục Triển ở Phương Vận, từ biệt biệt Dương Ngọc Hoàn, xếp hàng vào văn viện.

Phương Vận đánh giá chung quanh, Phương Vận năm ngoái cũng thi qua đồng sinh, Nhưng hẳn vẫn là lần đầu tiên tới.(ý nói linh hồn thăng xuyên qua í)

Cát Tiểu Mao nhỏ giọng oán trách: Ta mới mười hai tuổi, tới cũng là lãng phí tiền. Làm thơ tạm được,

Nhưng 'thỉnh thánh ngôn' quá khó khăn. Trừ thập tam kinh, còn có làm một chút {Chứng Thánh kinh điển}. Từ Khổng Phu Tử phong thánh đến nay đã qua ngàn năm, phong Thánh giả mấy chục, 'thỉnh thánh ngôn' chọn thì trích nhiều vị { chứng Thánh kinh điển}, ta lên năm thứ năm tư thực, bắt quá chỉ đọc [luận ngữ] [Mạnh tử] 《 Dịch Kinh 》 [Chu Lễ] cùng [xuân thu], thế nào cũng không thi nổi đồng sinh ah.

Phương Vận biết cái gọi là thỉnh thánh ngôn tương tự đời sau vấn đáp, lấp chỗ trống cùng diễn tả, để cho thí sinh căn cứ đề mục đi bổ sung viết tiền văn hoặc hậu văn, có thậm chí muốn diễn tả nghiêm chỉnh chương.

Điều này làm cho Phương Vận nhớ lại Đường triều khoa cử.

Trung quốc Đường triều khoa cử thi Thiếp Kinh, Thiếp Kinh là khoa mục trọng yếu mà thí sinh phải trúng tuyển, chính là sao chép trong sách mấy câu nói, sau đó phủ lên mấy chữ, để cho thí sinh điền vô, so với “thỉnh thánh ngôn” còn phải đơn giản.

Đường thi sở dĩ hưng thịnh, nguyên nhân chủ yếu là Đường triều khoa cử còn thi từ phú, hơn nữa chiếm đoạt tỉ trọng cực lớn.

Ở thánh nguyên Đại Lục, Thánh Viện phát hiện thi(thơ) từ cùng tài khí phù hợp nhất, nhất là có thể truyền thể chiến thơ chiến từ, ảnh hưởng nhân tộc hưng suy, cho nên khoa cử tất thi thơ từ, mà làm thơ là trọng yếu nhất.

Lương Viễn cười nói: Người tuổi còn nhỏ, để cho người tới không phải vì công danh, mà là vì mở mang hiểu biết, làm hết sức là đủ. Đồng sinh khảo thí 'thỉnh thánh ngôn' vừa ra chính là ba mươi trang bài thi, phủ thử thi tú tài 'thỉnh thánh ngôn' càng là đạt tới 100 trang, gọi đùa thi trăm trang chết trâu cày

, làm sao có thể toàn bộ trả lời?

Lục Triển nói: Tiểu Mao người không muốn nản lòng, trừ Tứ Đại Tài Tử, không ai có thể trả lời đồng sinh thí tất cả 'thỉnh thánh ngôn' chúng ta cũng không thể, huống chi người. Cũng may đồng sinh khảo thí muốn thi phạm vi hơi nhỏ. Tú tài thi 'thỉnh thánh ngôn' mới xảo trá tai quái, khoa cử mấy trăm năm ngay cả lịch đại tài tử đều không một người trả lời hết, dù là những thứ kia cuối cùng phong thánh tiên hiền.

Cát Tiểu Mao thở phào nhẹ nhõm, nói: Lương Viễn, lần này đồng sinh khảo thí toàn bộ nhờ vào người

, đệ tử của Tôn tiên sinh những năm này một mực không ai đậu đồng sinh, tư thực khác người đều chê cười chúng ta. Chúng ta so ra kém vị kia đã gặp qua là không quên được thần đồng Phương Trọng

Vĩnh, cũng không thể bị người khác làm hạ thấp đi! Hy vọng Liệt Tổ Liệt Tông Chúng Thánh phù hộ.

Người nha! Lương Viễn bật cười lắc đầu.

Phương Vận nghe được Phương Trọng Vĩnh danh tự này thoáng sửng sốt một chút.

Đang lúc này, phụ cận có người đột nhiên lớn tiếng nói: Phương Trọng Vĩnh tới.

Mọi người lập tức theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một cái tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi thiếu niên từ trên một chiếc xe ngựa đi xuống, thiếu niên mặt mũi nghiêm túc, không có chút nào ngây thơ, ánh mắt không có chút nào thần đồng phải có linh động, nhìn so với bạn cùng lứa tuổi chẳng chạch.

Sau đó một người mặc hoa lệ cầm bào trung niên nhân dương dương đặc ý từ trên xe bước xuống, không ít phụ mẫu lập tức tiến lên chào đón trung niên nhân kia. trước Văn viện những thí sinh khác cùng thí sinh thân hữu chừng 3000 - 4000 người, Phương Trọng

Vĩnh phụ tử vừa đến, phần lớn người dừng nói chuyện, nhìn về phía Phương Trọng Vĩnh phụ tử.

Phương Vận không nghĩ tới cùng là họ Phương, hai cha con này như thế này mà chói mắt.

Phương Vận nhận được Phương Trọng Vĩnh cùng phụ thân hắc Phương Lễ, là của hắc bà con xa, bàn về bối phận Phương Vận là thần đồng Phương Trọng Vĩnh thúc thúc, chỉ bất quá hai nhà quan hệ quá xa, chưa có tới qua lại.

Cát Tiểu Mao hâm mộ nói: Phương Trọng Vĩnh thần đồng nổi danh ở tế huyện còn phải vượt qua Ngọc

Hoàn tử mỹ danh, hắc không chỉ có đã gặp qua là không quên được, ngâm thơ đối từ cũng vượt xa chúng ta. Phụ thân hắc nói hắc ở đây mười tuổi liền có thể thi đậu đồng sinh, sở dĩ ở năm nay lần đầu tiên tham gia đồng sinh thí, là hậu tích bạc phát, vì tranh giành đồng sinh đệ nhất làm 'Án đầu'.

Lần này án đầu trừ hắc ra không còn có thể là ai khác, án đầu có thể miễn thử vào đại nguyên phủ phủ văn viện, đây chính là một phủ bên trong

học đường tốt nhất, so với chúng ta tư thực không biết tốt bao nhiêu lần.
Lương Viễn nói.

Các cấp bên nhân tộc:đồng sinh, tú tài, cử nhân, tiến sĩ, hàn lâm, đại học sĩ, đại nho, bán thánh, thánh nhân.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 5: Vào Phòng Thi

Dịch: Taurus

Lục Triển không vui nói: Hẳn chỉ là có tài sáng tạo bén nhạy, cách tài đã gặp qua là không quên được kém xa, cần phải đến Tiến sĩ mới có thể làm được. Lại nói Giang Châu phía dưới quản hạt Cửu phủ, đại nguyên phủ văn viện cũng là thứ nhất. Hẳn nhưng nếu thật là kỳ tài ngút trời, châu văn viện "Viện quân" Lý đại học sĩ tất nhiên phá lệ thu hẳn vào châu văn viện, lấy đồng sinh thân phận cùng toàn châu đứng đầu tú tài thứ nhất cùng Cử nhân đi học! Các người cho là có thể sao? Lý đại học sĩ thế nhưng cùng Châu Mục giống nhau là quan to tam phẩm, văn vị thậm chí càng cao, phụ trách giáo hóa một châu mấy chục triệu người, không có công nhận của hẳn, ai cũng không rõ xứng làm thần đồng!

Mọi người cười thầm, năm ngoái Phương Trọng Vĩnh đi qua Lục gia trấn, vừa đúng lúc Lục gia trấn cử hành một mô hình nhỏ hội thi thơ, kết quả Phương Lễ để cho Phương Trọng Vĩnh ở hội thi thơ làm thơ

, lực áp người đọc sách tại hội, để cho Lục gia trấn học sinh trên mặt vô quang. Lục Triển liền ở trong đó, không chỉ một lần đối với Phương Trọng Vĩnh không phục.(ăn k dc đập đổ:d)

Lương Viễn thấp giọng nói: Lục Triển nói cũng có đạo lý, Phương Trọng Vĩnh dù sao tuổi quá nhỏ, tốt nhất một bài thơ cũng bất quá là " xuất huyện " tầng thứ, còn chưa tới "Đạt phủ " tầng thứ, bất quá thêm một thời gian, có lẽ sẽ có cao hơn thành tựu.(phân thơ thành 6 cấp:bất nhập lưu, xuất huyện, đạt phủ, minh châu, trấn quốc, truyền thế)

Lục Triển còn nói: Đúng! Hẳn có ít nhất nhất bài thi văn vượt qua ‘Đạt phủ’ đến "Minh châu" có thể xem thần đồng, còn "Trần quốc" thậm chí cảnh giới càng cao hơn, không phải là chúng ta có thể đàm luận rồi.

Huyện, phủ, châu, quốc, một cấp so với một cấp lớn, đây là thánh nguyên Đại Lục thông dụng phân chia khu hành chính vực.

Cát Tiểu Mao nhỏ giọng nói: Thật ra thì thi văn ‘xuất huyện’ cũng không tệ, rất nhiều tú tài cả đời đều không viết ra được ‘xuất huyện’ thi văn, coi như Cử nhân có thể thơ thành ‘xuất huyện’, cũng đủ để cử hành một lần yến hội ăn mừng.

Một mực không lên tiếng Lô Lâm trầm giọng nói: Man tộc làm loạn, Khánh quốc nhìn chăm chăm, thay vì tranh danh đoạt lợi, không bằng khổ tư chống đỡ xâm lược!

Lục Triển cùng Cát Tiểu Mao lộ ra vẻ xấu hổ, Lương Viễn mỉm cười nói: Lô lâm, chúng ta bất quá nói một chút mà thôi, người không cần như vậy nghiêm túc.

Ai, giao chiến cùng man thảo chiến sự nhiều lần thất lợi, liễu... Một ít người là vì bản thân tư dục đưa quốc gia nguy nan mà không để ý! Ta nếu có thể khảo trúng tú tài, tất nhiên cầm bút nhập ngũ, không vì đền đáp triều đình, chỉ vì ta là Nhân tộc!

Lô Lâm một phen nói đồng dục, phụ cận yên lặng như tờ, trừ rất ít người cười nhạo, đại đa số người đều mặt mang vẻ kính nể.

Thánh nguyên Đại Lục có ba man, theo thứ tự là thảo man, sa man cùng lâm man, mà ba man lại có các tộc, ví dụ như lang man, hổ man các loại..., tương truyền là yêu tộc cùng nhân tộc tạp giao hậu duệ.

Phương Vận nhìn kỹ Lô Lâm, mày rậm mắt to, mặt chữ quốc đường đường chính chính, người này cũng học tư thực trong cực kỳ có chính khí

người, năm đó Phương Vận mới vừa vào tư thực thời điểm có người khi dễ hăn, nhờ có Lô Lâm giúp đỡ.

Năm người bên trong Lô Lâm mặc dù không nói nhiều, nhưng để cho người kính trọng.

Bất quá, cho dù là hăn cũng không dám trước mặt mọi người mắng Tả tướng Liễu Sơn.

Lô Lâm nói xong nhìn Phương Vận một chút.

Phương Vận sững sờ, ý thức được bản thân có chỗ sơ suất, trước kia Phương Vận mặc dù không bằng Lô Lâm như vậy ngay thẳng, nhưng bởi vì gia cảnh bần hàn, biết rõ nhân gian khó khăn, một lòng muốn khảo thí công danh sau đó mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, là một thiết can chủ chiến phái.

Phương Vận lập tức nói: Lô Lâm nói đúng lắm, nam tử hán chí ở sa trường, da ngựa bọc thây!

Lô Lâm lộ ra vẻ tán thành, Lương Viễn cười nói: Phương Vận người nịnh hót tài nghệ càng ngày càng cao rồi.

Những người còn lại cười khẽ.

Mọi người vừa ôn truyện, vừa theo đội ngũ về phía trước, Phương Vận rất ít nói chuyện, hăn một mực tiêu hóa trí nhớ.

Đi tới cửa văn viện, hai binh lính mặt không cảm giác đứng ở nơi đó, một người trong đó hướng

Phương Vận vươn tay ra.

Thi bài, văn thư.

Lương Viễn đem rương sách đưa cho Phương Vận, Phương Vận mở ra rương sách, lấy thi bài bằng gỗ để trên cùng ra trước cùng thân phận văn thư đưa cho một người lính, lại đem rương sách đưa cho một người lính khác.

Bên phải binh lính nhận lấy rương sách lật xem, bên trong có bút lông, mực đỉnh, nghiền mực, ống đựng bút, giá bút, trấn chi(đồ dẫn giấy), mực nước ống trúc, đường, kẹo bánh bao bố những vật này, binh lính gật đầu một cái, đem rương sách đưa cho Phương Vận.

Bên trái binh sĩ nhìn một cái thi bài, lại nhìn thân phận văn thư, phía trên vẽ một bức họa để nhận biết

Phương Vận khi dự thi, lại dùng chữ viết miêu tả Phương Vận vóc người dáng ngoài, nhìn Phương Vận so sánh, cuối cùng ánh mắt rơi vào cái bọc trên đầu được băng bó kỹ bằng thuốc của Phương Vận.

Chuyện gì xảy ra? Người chính là người ngồi xe trâu tới? Binh lính mặt nghiêm túc hỏi.

Phương Vận đáp: Đêm qua gặp bốn người có đại nguyên phủ khẩu âm tập kích, thật may là nhặt về một cái mạng, băng bó vết thương từ sinh đường Lý Đại phu, hẳn có thể làm chứng cho ta.

Binh lính gật đầu một cái, nói: Mỗi lần khoa cử đều có ba vị bán thánh trấn giữ Thánh Viện, nhìn xuống thiên hạ, không người nào có thể lừa gạt được thánh nhân, người tự mình biết hậu quả.

Tiểu sinh biết.

Binh lính đem thi bài cùng văn thư đưa cho Phương Vận, để Phương Vận đi vào.

Phương Vận bặt tốt thế mới biết Phương Vận vậy mà bị người đánh, tức giận phi thường, nhưng nơi này là văn viện, không dám lên tiếng, chỉ có thể đem tức giận dẫn xuống đáy lòng. sau cửa chính Văn viện là quảng trường rộng rãi, Phương Vận thoáng ngẩng đầu, chỉ thấy gần bên là bầu trời bao la màu lam không mây, mảnh thanh thiên hiện lên bất quy tắc hình tròn, hình tròn bên ngoài mây đen giăng đầy, vẫn ở chỗ cũ trút mưa, phảng phất có một loại cường hoành to lớn sức mạnh xua tan phụ cận mây đen, bảo đảm cuộc thi thuận lợi.

Chờ hai ngàn thí sinh tất cả đều tiến vào Thánh Viện về sau, cùng đi đến trước thánh miếu, thí sinh hai bên đứng binh lính nha dịch, phía trước là bốn địa quan viên, mọi người trước mặt là Huyện lệnh, huyện văn viện viện quân, phủ văn viện học chánh là ba vị huyện thử quan chấm thi.

Ở thánh nguyên trên đại lục, Văn viện là cực kỳ trọng yếu thể hệ, cùng quân đội, quan văn được xưng ở các quốc gia ba đại thể hệ, phụ trách giáo hóa vạn dân, phụ trách khoa cử, cũng là trường học tốt nhất ở mọi nơi, một khi cùng yêu man giao chiến, văn viện sư phụ và học sinh sẽ chạy tới chiến trường.

Ở huyện cấp hoặc phủ cấp, viện quân địa vị phần lớn hơi thua ở Huyện lệnh hoặc Tri phủ, nhưng ở tất cả châu, châu viện quân bàn về quan vị cùng Châu Mục cùng cấp, luận văn vị thường thường vượt qua, địa vị cũng vượt qua Châu Mục.

Quốc văn viện lại xưng Học cung, trông coi học cung tất nhiên là nội các tứ tượng một trong Văn tướng, lại xưng Thay mặt phu tử, bởi vì có tư cách xưng Phu tử chỉ có khổng tử một người, là thầy thiên hạ. chỉ có một người trông coi tất cả văn viện học cung chính là khổng tử, viện quân cũng tốt, văn tướng cũng được, bất quá là thay mặt khổng tử quản lý văn viện học cung.

Văn viện là nơi thánh nhân giảng kinh, mà tất cả nha môn chỉ là một bộ phận của quốc quân triều đình, ở rất nhiều người đọc sách trong lòng, văn viện địa vị cao hơn.

Ba vị quan chấm thi đứng thẳng trước một tòa nửa người cao đồng lư hương, ba cây hương lớn đang phả ra khói xanh.

Đồng lư hương trước là thánh miếu, tường đỏ mái hiên đen, chu môn Xích Trụ.

Tận cùng bên trong có một bức tượng khổng tử, phía dưới khổng tử là tượng sáu vị Á Thánh nhỏ hơn, theo thứ tự là Chu Văn Vương, Mạnh tử, Tuân tử, Tăng Tử, Tử Tư Tử cùng Nhan Tử.

Ở 6 vị Á Thánh dưới là hơn mười vị Bán Thánh thánh bài vị.

Phương Vận kinh ngạc nhìn thánh miếu, hẳn có thể rõ ràng cảm ứng được tòa kiến trúc này tản ra một loại thực chất lực lượng nhưng vô hình, có oai sơn nhạc, sự bao la của đại dương. chắc là tài khí do thánh miếu ẩn dấu, cũng là lực lượng xua tan mây đen. Phương Vận thầm nghĩ.

Huyện lệnh hô to: Lạy thánh nhân!

Tất cả mọi người khom lưng hành lễ tham bái.

Huyện viện quân hô to: Lạy Á Thánh!

Mọi người nữa cúi người chào.

Lạy Chúng Thánh! Phủ học chánh hô to.

Mọi người thứ ba lạy.

Tiếp theo huyện viện quân đọc [tế Chúng Thánh văn],

Phương Vận trong trí nhớ có bản văn này, nguyên do Bán Thánh ‘Đồng Trọng Thư’ làm, trong bài văn kể ra mỗi một vị Chúng Thánh tên cùng một câu khái quát, Đồng Trọng Thư sau khi qua đời do không tử hệ dòng chính hậu đại tăng thêm Diễn Thánh công.

Tiếp theo, phủ văn viện học chánh tuyên đọc trường thi quy củ.

Cuối cùng, Huyện lệnh tuyên bố bắt đầu thi, chúng thí sinh ở nha dịch căn cứ từ thi bài dấy số dưới sự dẫn dắt bước vào thi phòng.

Phương Vận nhìn kỹ của mình thi bài, trên đó viết Địa đình thần ba, sau đó công rường sách từ từ tìm.

Thi phòng là các căn phòng nhỏ từng hàng dính liền nhau, con đường mỗi hai hàng ở giữa đủ hai chiếc xe ngựa đồng hành.

Thi phòng ở phía bắc hướng nam, nhà cao không tới một trượng, Phương Vận nếu như tiến vào bên trong giang rộng hai cánh tay liền có thể đụng tới 2 mặt Đông Tây vách tường, phi thường hẹp.

Bên trong có một cái bàn, một cái ghế cùng một cái bồn cầu, trên bàn có một cái đĩa nước cho đồ rửa bút, trừ ra không có gì cả.

Phương Vận tìm được mình thi phòng, đứng ở cửa nhìn một chút, từ từ ngồi xuống bắt đầu, vô luận chuyện gì xảy ra, một khi rời đi thi phòng liền là vì cuộc thi kết thúc, không thể lần nữa tiến vào thi phòng.

Phương Vận không khỏi nắm chắc hai quả đấm, từ từ đi vào thi phòng.

Ta nhất định có thể! Phương Vận ở trong lòng kiên quyết nói.

Phương Vận ngồi lẳng lặng, ngẩng đầu lên nhìn hướng thiên không, bởi vì bị mái hiên cản trở, chỉ có thể nhìn thấy gần phân nửa mặt trời. trong

Văn viện ánh mặt trời trở nên phá lệ nhu hòa, Phương Vận dù là nhìn thẳng mặt trời cũng không có bất kỳ khó chịu.

Phương Vận nhớ tới thánh miếu tài khí khí tức, đối với loại này lực lượng thần bí càng thêm khát vọng.

Mặt đông truyền tới xe ngựa thanh âm, càng ngày càng gần.

Không lâu lắm, một chiếc xe ngựa chậm rãi xuất hiện ở thi trước phòng, một người từ trên xe ngựa lấy ra một xấp giấy hơi vàng đưa tới.

Phương Vận đứng lên, hai tay nhận lấy bài thi, nói: Cảm ơn. người đưa giấy gật đầu một cái, nhìn Phương Vận một chút, tiếp tục đưa cho kế tiếp thí sinh phát giấy.

Phương Vận vuốt bài thi đặt ở trên bàn rồi ngồi xuống, nhìn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ bài thi, lộ ra chút cổ quái rồi cười khở.

Dù là đến dị giới cũng không thoát khỏi được cuộc thi, kiếp trước thì không phải là học phách, hy vọng cuộc đời này sẽ không trở thành học phế.

Phương Vận trong lòng suy nghĩ, không có lập tức viết, mà là trước lật xem bài thi.

Hắn từng xem qua một câu chuyện cũ, một số người tham gia cuộc thi, đề thi nhiều vô cùng, Nhưng chỉ thi mười phút, không thể nào đáp cho hết, còn nhiều người vội vàng bắt đầu bài thi, hy vọng tận lực viết thêm một chút.

Nhưng là, bài thi cuối cùng một đạo đề lại viết: Chỉ đáp cuối cùng một đạo đề.

Phương Vận xem qua truyện xưa này về sau, mỗi lần đi thi đều kiểm tra một chút tất cả các giấy bài thi, không phải là nhìn cuối cùng một đạo

đề, mà là nhìn kỹ có hay không bị hư hao.

Có một lần cuộc thi Phương Vận phát hiện tấm thứ hai bài thi có vấn đề, sớm để cho lão sư đổi, nếu như đợi đáp xong tờ thứ nhất rồi đổi lại, sẽ trễ nãi không ít thời gian.

Có một lần ngon ngọt, Phương Vận liền nuôi thành thói quen.

Bài thi của phương vận so với trước kia cuộc thi thì bài thi lớn một chút, tổng cộng có bốn mươi trang, ba mươi trang bên trên in đề, mặt khác mười trang còn lại là trống không, như trước mặt khảo đề thi xảy ra vấn đề, thí sinh có thể chủ động lần nữa sao chép cả trang bài thi.

Tờ giấy cùng in chất lượng cực tốt, vền vẹn chỉ hơi lạc hậu so với công nghệ ở địa cầu mấy thập niên,

Phương Vận không hề thấy quái lạ, đây chính là tài khí thế giới, nếu như ở giấy và bút mực in so cơ sở phương diện lạc hậu, sớm đã bị yêu man tiêu diệt.

Phương Vận sơ sơ nhìn xong, hiểu đại khái.

Bài thi Top 3 trang là thi bộ phận Chúng Thánh bình sinh hoặc sự tích, trong đó thánh nhân khổng tử cùng sáu vị Á Thánh tất thi, nhìn như đơn giản, nhưng câu trả lời phải là ‘Chúng Thánh kinh điển’ bên trong viết, không thể dùng lời của mình trả lời, nếu không thì không phải là ‘thỉnh thánh ngôn’. trang tiếp theo là thi Chúng Thánh thi từ ca phú.

Sau đó mười lăm trang là tất cả ra một câu nói, sau đó điền phía trước hoặc phía sau nguyên văn.

Sau cùng chín trang tất cả đều là miêu tả đoạn lớn thậm chí cả chương trong Chúng Thánh tác phẩm.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 6: Không Tử Đi Đâu Vậy?

Dịch: Taurus

Phương Vận than nhẹ.

Lấy trước kia trí nhớ của Phương Vận rất giống nhau, cộng thêm mỗi ngày chỉ có buổi sáng đi tư thực học tập, giữa trưa bắt đầu đi tửu lâu làm tiểu nhị, học thuộc lòng vô cùng ít, như không có gì bất ngờ xảy ra, Phương Vận rất khó khảo đậu đồng sinh.

Phương Vận trên địa cầu học một số đồ vật phải không ít, Nhưng căn bản không có học những thứ này.

Phương Vận suy nghĩ, hy vọng trí nhớ có thể trợ giúp bản thân, sau đó đem giấy và bút mực đặt trên bàn. mọi thứ phương vận mang theo đều giống mọi người, duy chỉ có dùng để áp giấy hai cái trấn chỉ tương đối đơn sơ, người khác trấn chỉ đều là đặc chế như điêu khắc ngọc thạch, kim loại, kỳ mộc, mà hãn trấn chỉ chỉ là Dương Ngọc Hoàn từ bờ sông nhặt được đá, sau đó từ từ mài nhỏ cỡ hai ngón tay chiều rộng, dài bằng chiếc đũa đá màu xanh.

Phương Vận mỗi lần dùng trấn chỉ đều có chút ngượng ngùng, cảm thấy mất mặt, nhưng Phương Vận cũng rất thích cái này đơn sơ trấn chỉ, bởi vì đây là Dương Ngọc Hoàn tâm ý.

Phương Vận bày xong thứ một tờ bài thi, dùng trấn chỉ đè ở trên đầu trang bìa, liếc nhìn đề thứ nhất, liền đem nước đổ vào trong nghiên mực, cầm trong tay trường điều hình dáng mực dính từ từ mài.

Phương Vận một mặt suy tính một mặt mài mực, Nhưng đối với đề thứ nhất không có chút nào đầu mối.

"Chiêu công hai mươi bảy năm, lỗ thánh ở chỗ nào? Ta nơi nào biết ah! Đạo này đề là đề thứ nhất, dựa theo kinh nghiệm của kiếp trước phải là đơn giản nhất." Phương Vận trong lòng kêu la không dứt, suy nghĩ muốn bể đầu cũng nghĩ không ra.

Chờ mài xong mực, Phương Vận chọn một cái bút lông cừu bút hơi nhỏ, dính mực đậm, lại đem bút trả về khay, đem một tấm nệm lông cừu lót đệm ở dưới bài thi, có nệm lông cừu hấp thu mực nước, mực nước cũng sẽ không thấm xuống làm ảnh hưởng mấy trang khác.

Phương Vận cầm bút lên, không cam lòng nhìn thoáng qua đề thứ nhất, xác thực tin rằng chính mình không biết, đang muốn nhìn đề thứ hai, trong đầu đột nhiên xuất hiện một bản cổ thư mặt bìa đề tựa:

Sau đó, quyển [sử ký] tự động lật giấy, lật tới ở bên trong "Khổng tử thế gia thứ mười bảy", Phương

Vận mừng rỡ, nhưng là cả trang bìa đột nhiên mơ hồ.

Phương Vận giật mình trong lòng, cảm thấy muốn xảy ra chuyện, đột nhiên, đầu nhiều hơn một ít ký ức mảnh vỡ, bay vào [sử ký] ở bên trong, chỉ thấy "Khổng tử thế gia thứ mười bảy" nhanh chóng biến ảo thành "Lỗ thánh bản kỷ thứ năm", lỗ thánh bản kỷ nội dung so với “khổng tử thế gia” nội dung nhiều hơn rất nhiều.

Phương Vận ngạc nhiên, nhưng rất nhanh nghĩ thông suốt. tất cả đều khác nhau.

Trong đó "Bản kỷ" hàng trước nhất, là tổng cương, ghi chép trọng yếu nhất để vương cùng triều đại, tỷ như hạ bản kỷ, tần bản kỷ.(triều tần triều hạ ==)

Mà "Thế gia" là ghi chép sự tích vương hầu phong nước cùng sự tích nhân vật đặc biệt trọng yếu, địa vị thua ở bản kỷ.

Trên địa cầu [sử ký], khổng tử chỉ ở vào trong thế gia.

Nhưng là, thánh nguyên đại lục khổng tử cũng không phải là địa cầu khổng tử, địa vị của hần cùng tác dụng thực tế vượt qua bất kỳ "Bản kỷ" các đế vương, cho nên nơi này [sử ký] bên trong không có khổng tử thế gia, chỉ có lỗ thánh bản kỷ, theo thời gian thứ tự đứng hàng giữa chu bản kỷ cùng tần bản kỷ.

Ở thánh nguyên Đại Lục, [sử ký] tác giả Tư Mã Thiên là Bán Thánh, phong "Lịch sử thánh", là Sử gia nhân vật đại biểu, viết trong sách lời của hần cũng coi như 'thỉnh thánh ngôn'.

Lỗ thánh bản kỷ thứ năm chữ viết trở nên rõ ràng, phía trên là rậm rạp chẳng chịt màu đen chữ viết, trong chớp mắt, bộ phận chữ viết do đen biến thành kim sắc.

Phương Vận nhìn xong chữ kim sắc, thở một cái thật dài cảm thấy nhẹ nhõm, kim sắc chữ viết chính là cùng đề mục tương quan câu nói.

Phương Vận lại nhìn kỹ một lần, nghĩ thầm ra đề người quả nhiên điều toan(hình như là ghê gớm thì phải), đề thứ nhất thì có bấy rập nhỏ, đề mục là hỏi khổng tử một năm này ở địa phương nào, thực tế năm ấy khổng tử từ Tề quốc trở lại Lỗ quốc, không ở một chỗ.

Cái này vẫn chưa hết, một quyển lại một quyển sách hiện lên ở Phương Vận trong đầu, bản thứ nhất là [Tả truyện], lật tới chiêu công hai mươi bảy năm, kim sắc tự viết một người tên là quý lễ người nước Ngô đi ra ngoài nước Tấn.

Cuốn thứ hai là [lễ ký], lật tới "Đàn cung hạ", viết quý lễ ở Tề quốc thời điểm, con trai trưởng chết rồi, đem con trai trưởng mai táng ở nước

Ngô thẳng bác giữa, khổng tử tham gia tang lễ. Nhưng quyển này [lễ ký] trong không có viết cái này tang lễ thời gian.

Phương Vận hôn mê, cái này hai quyển sách nếu trước sau nhảy ra, khẳng định cùng đạo đề có quan hệ, Nhưng từ ngoài mặt không cách nào xác định cái này tang lễ có ở đó hay không ở chiêu công hai mươi bảy năm, cũng liền không cách nào xác định khổng tử năm ấy có đi nước Ngô không.

Ngay tại Phương Vận do dự thời điểm, [Hương Đảng Đồ Khảo] [Thù Tứ Khảo Tín Lục] [Khổng Tử

Tự Tề Phản Lỗ Khảo] [Khổng Tử Gia Ngữ] các loại sách lần lượt xuất hiện, hiện lên kim quang tự.

Phương Vận cẩn thận đọc những sách này, phía trên chữ vàng chứng minh cái này gọi quý lễ người đi ra ngoài nước Tấn, sau trở về, mà hãn con trai trưởng là tại hãn trở về đi ngang qua Tề quốc thời điểm chết, như vậy, liền đã xác định trưởng tử tử vong thời gian.

Khổng tử nếu tham gia cái này tang lễ, đã nói lên hãn ở đây chiêu công hai mươi bảy năm không gần như chỉ ở Tề quốc cùng Lỗ quốc, còn đi nước Ngô.

Phương Vận dù là có các loại sách tham khảo đều thiếu chút nữa bị kéo đi xung quanh choáng váng

, cảm giác đề này thật không có ý nghĩa thực tế gì, có thể tỉ mỉ nghĩ lại, đạo đề vẫn tính là văn khoa đại tổng hợp, bao gồm lịch sử, địa lý còn có kinh điển khác, đừng nói người bình thường, coi như là cực kỳ xuất sắc tài tử cũng trả lời rất khó khăn.

Phương Vận cử bút viết trích chữ vàng trong nội dung sách.

"Lỗ loạn, khổng tử thích Tề. Chiêu công hai mươi bảy năm, Tề đại phu muốn hại khổng tử, khổng tử thích thú được, phản hồ lỗ. Duyên lăng quý tử thích tề, kỳ trường tử chết, chôn ở thẳng bác giữa, khổng tử viết: duyên lăng quý tử, ngô chi tập vu lễ giả dã. Vãng nhi quan kỳ táng yên"(nguyên văn nên k dịch ==)

Tề, Lỗ cùng ngô tam địa cùng có.

Đáp xong đề thứ nhất, Phương Vận nhìn không phải là đặc biệt tinh tế chữ viết, xoa xoa mồ hôi trán.

"Cái này đồng sinh khảo thí cũng quá khó khăn!"

Phương Vận trong lòng oán giận xong, phát giác trong đầu sách đã biến mất, không tự chủ được suy đoán những sách này lai lịch.

"Ta mơ hồ nhớ, thời điểm thư viện bị cháy buộc phải nhảy lầu, ta mang theo ngọc bội hình rồng bể nát, sau đó cái gì đều không nhớ. Những sách này không thể nào trống rỗng tiến vào trong đầu của ta, chắc là của đông giang thư viện. Mụ mụ nói ngọc bội kia là phụ thân lưu lại, nhất định phải để cho ta mang, nói sẽ bảo vệ ta, chẳng lẽ ta có thể sống lại thật sự là nhờ ngọc bội công lao?"

Phương Vận suy tư chốc lát, lập tức thu hồi suy nghĩ cẩn thận đáp đề thứ hai.

Đề thứ hai thời là hỏi "Ta quá mức tàn với Mạnh tử" những lời này là đồng tuyên Vương lúc nào nói, lần này lập tức có sách xuất hiện, Phương Vận nhanh chóng viết lên: Chu Vương thẹn đỏ mặt Tam năm.

Phương Vận dùng bút bay nhanh, liên tục đáp mấy đạo đề, phát giác trừ đề thứ nhất, những thứ này đề thật ra thì cũng không khó, liền yên tâm.

Phương Vận điều chỉnh tâm tư, thả chậm tốc độ, bắt đầu nhất bút nhất hoạ từ từ viết, hẳn biết lúc này cũng có "cẩn thận phân biệt", nếu như chữ viết quá kém, dù là trả lời cũng sẽ hạng thấp. chữ của phương vận chưa ra hình dáng gì, nhưng bây giờ luyện chữ đã không kịp, chỉ có thể qua đồng sinh khảo thí lại nói.

Đáp trả đề thứ mười bốn thời điểm, Phương Vận nhìn bài thi, không có lập tức hạ bút, chuyện hăn lo lắng nhất xảy ra!

Đây là cuối cùng là thánh nguyên Đại Lục, không là địa cầu.

Nơi này Chúng Thánh trừ cùng địa cầu cùng tên, còn có chưa từng tại trung quốc cổ đại xuất hiện Bán

Thánh, trong đông giang thư viện không thể nào có những người này tác phẩm.

Đồng sinh thí cùng tú tài thử có một quy định bất thành văn.

Tú tài thử thỉnhthánh ngôn bài thi rất nhiều, có thể bảo đảm mỗi vị Chúng Thánh đều thi đến, nhưng đồng sinh thí bất đồng.

Đồng sinh thí bài thi tuy có ba mươi trang, nhưng chữ bút lông tương đối lớn, trong thực tế cho so với tưởng tượng ít, chỉ có thể thi có hạn đề thi, Nhưng Chúng Thánh rất nhiều.

Không tử cùng sáu vị Á Thánh địa vị cao cả, ít nhất phải chiếm một nửa đề thi, mà thống lĩnh bách gia đua tiếng mấy vị Bán Thánh tác phẩm cũng là tất thi, nếu không thì không thể thể hiện Bách gia thuộc về nho, dùng địa cầu lời của chính là "Chung một chiến tuyến" hoặc "Chính trị tính chính xác".

Mấy vị lịch sử địa vị cực cao Bán Thánh giống vậy tất thi, ví dụ như Đồng Trọng Thư năm thứ nhất đại học thống, Gia Cát Lượng cức cung tận

tự, Đào Uyên Minh thi phú vân vân

Như vậy còn dư lại đề mục rất ít, còn lại Bán Thánh căn bản chia không tới.

Vì vậy, liền tạo thành một quy củ, đồng sinh khảo thí thỉnh thánh ngôn liền phân 3 bộ phận.

Bộ phận thứ nhất là hàng năm tất thi Chúng Thánh.

Bộ phận thứ hai là năm này ba vị quan chấm thi tên tác phẩm.

Bộ phận thứ ba là mỗi năm từ còn thừa lại Bán Thánh được làm trúng tuyển ba đến năm bộ phận, thay phiên thi.

Phương Vện là may mắn, bởi vì trừ ba vị Bán Thánh quan chấm thi, năm này đồng sinh thí sở thi

Chúng Thánh tác phẩm đều từng xuất hiện trên địa cầu, đi đông giang học quán đều có cất giữ.

Đồng sinh thí trước, một khi xác định tên Bán Thánh quan chấm thi, các nơi thí sinh cũng sẽ bỏ rất nhiều thời gian đọc thuộc lòng tác phẩm quan chấm thi.

Những Chúng Thánh khác đề mục có khó có đơn giản, nhưng Bán Thánh quan chấm thi đề lại phá lệ đơn giản.

Bởi vì còn sống Bán Thánh đều là tân thánh, căn cơ bất ổn, cần văn danh, tất nhiên muốn người trong thiên hạ biết hẵn tác phẩm đặc ý.

"Dùng kiếp trước lại nói, chính là đưa phân đề, sĩ tử thư sinh cảm kích, tân thánh văn danh lại được lấy lan truyền, vẹn toàn đôi bên."

Phương Vận tỉ mỉ nghĩ lại yên tâm, bởi vì hần thảng trước liền bắt đầu đọc thuộc lòng tác phẩm ba vị

Bán Thánh quan chấm thi.

Đề thứ mười bốn rất đơn giản, một vị gọi Mễ Phụng Điển Bán Thánh phong thánh thời gian cùng địa điểm, Phương Vận mặc dù nhất thời nhớ không ra, Nhưng hần cảm giác mình nhất định nhớ.

Mễ Phụng Điển là lần này đồng sinh thí ba vị Bán Thánh quan chấm thi một trong, ở bắt đầu thi trước cũng đã truyện khắp thiên hạ.

Phương Vận suy tư chốc lát, cử bút viết xuống: Tân lịch 145 năm thu, Thục quốc, Thục Đô.

Phương Vận đáp xong, đột nhiên phát giác trong đầu của chính mình hiện lên một quyển màu xám tro trống không cổ thư, sau đó, một khối nhỏ ký ức toái phiến bay vào trong đó.

Phụng Điển, Bán Thánh, phong thánh năm mười sáu năm.

Tiếp theo, lục tục có trống không tân cổ thư xuất hiện, lấy ra Phương Vận ký ức mảnh vỡ, tạo thành từng quyển Mễ Phụng Điển văn tập, thi tập, tổng cộng có năm bản, đều không phải là hoàn chỉnh, hoặc là chỉ có một quyển, hoặc là là tàn thiên.

Phương Vận mặt lộ vẻ vui mừng, không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.

"Không biết vật này rốt cuộc là cái gì, đã có đại lượng sách, còn có thể hấp thu tân sách, liền kêu 'Kỳ thư Thiên Địa' đi."

Tiếp theo đề thi đồng dạng là Thục quốc Bán Thánh, Gia Cát Lượng, bất quá lúc này đã cười hạc tây đi.

Bất đồng thế giới Gia Cát Lượng trải qua bất đồng, Phương Vậ hao một ít thời gian suy tính, tránh khỏi đáp lỗi.

Lưu Bị lập quốc quốc hiệu là "Hán", lấy Hán thất chính thống tự cư, chưa từng có Thục quốc, chỉ bất quá những người khác không thừa nhận, chỉ xưng là Thục quốc, có ý khinh miệt, hậu nhân tiếp tục sử dụng.

Ở thánh nguyên Đại Lục, Lưu Bị giống vậy lập quốc vì "Hán", chí ở thừa kế đại hán giang sơn nhất thống thánh nguyên Đại Lục, lại gặp đến Đông Ngô cùng nước Ngụy liên thủ phản đối, cuối cùng không thể không thay đổi quốc hiệu vì "Thục", cuối cùng dựa vào Bán Thánh Gia Cát Lượng duy trì xuống, cho tới bây giờ trở thành một trong mười quốc.

Phương Vậ có kỳ thư Thiên Địa, đối với địa cầu Gia Cát Lượng càng hiểu hơn.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 7: Minh Châu! Thánh Tiên!

Dịch: Taurus

năng quân sự của Gia Cát Lượng, cũng đưa đến một số người dùng chính sử đem Gia Cát Lượng phê bình thậm tệ, nhận định Gia Cát Lượng không có vĩ đại như vậy, đều là [Tam Quốc Diễn Nghĩa] tiểu thuyết tạo ra.

Nhưng chân chính xem qua chính sử [Tam Quốc Chí] mọi người đều sẽ không coi thường Gia Cát

Lượng, bởi vì [Tam Quốc Chí] có tổng sáu mươi lăm cuốn, trừ đi cần thiết viết về đế vương 1 cuốn đơn lẻ, đơn độc chiếm cứ một quyển thì vắn vụn chỉ có một mình Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng xuất sắc nhất lĩnh vực có thể không phải là lãnh binh đánh giặc, mà là trị quốc, hẳn là văn tài, không phải là soái tài.(tài làm soái)

Ở trước lúc [Tam Quốc Diễn Nghĩa] được viết, thì có đại lượng văn nhân khen ngợi Gia Cát Lượng, mẫu chốt nhất là, Gia Cát Lượng vào "Khổng miếu", được phong làm tiên nho, cái này ở cổ đại không phải địa vị, không phải La Quán Trung viết bộ phận tiểu thuyết là có thể để cho hắn đi vào.

Ở trước lúc [Tam Quốc Diễn Nghĩa] được viết, Gia Cát Lượng tài năng quân sự cũng nhận được rất nhiều nhà quân sự thừa nhận.

Tư Mã Ý thấy Gia Cát Lượng bố thiết doanh trại bộ đội, khen ngợi rằng "Thiên hạ kỳ tài", cũng chỉ ra

Gia Cát Lượng ở phương diện quân sự là không phải không có chân tài, nhưng đối với Gia Cát Lượng trị quốc năng lực cũng không dám có nửa điểm phê bình.

Lý Tịnh cũng đối với Gia Cát Lượng tài năng quân sự sùng bái đầy đủ.

Đường Huyền Tông thiết lập "Miếu Quan Công", cung phụng mười vị nhà quân sự cổ đại vĩ đại nhất, trong đó có Gia Cát Lượng, mặc dù Đường Huyền Tông vô cùng đề cao Gia Cát Lượng tài năng quân sự, nhưng là đủ để chứng minh Gia Cát Lượng ở quân sự có một chút hiểu rõ.

Văn miếu miếu Quan Công đều có, duy chỉ có Gia Cát Lượng một người.

Ở thánh nguyên Đại Lục, Gia Cát Lượng bởi vì từng bảo vệ giang sơn Thục quốc 100 năm, công che thiên hạ, khoa cử thính thánh ngôn bên trong đều có tên hắc, chưa từng ngoại lệ.

Sử quan ghi lại, Gia Cát Lượng trước khi chết vẫn không quên khôi phục Hán thất, nhất thống thánh nguyên Đại Lục, ở đại hạn đến trước khi tới tự mình lãnh binh xuất chiến, nhưng địch quốc cũng có

Bán Thánh, cuối cùng tuổi thọ hao hết, chết bởi ngũ trượng nguyên.

Phương Vận sở dĩ đặc biệt coi trọng Gia Cát Lượng, là bởi vì có liên quan Gia Cát Lượng thi từ rất nhiều, hơn nữa còn chưa có xuất hiện ở thánh nguyên Đại Lục, hết lần này tới lần khác thánh nguyên

Đại Lục có 1 loại lực lượng phi thường thần kỳ gọi là “thính thánh”(kêu thánh).

Phương Vận hiểu 2 Gia Cát Lượng bất đồng, tiếp tục múa bút thành văn.

Sau lại gặp phải đề cùng hai vị khác Bán Thánh quan chấm thi có liên quan, Phương Vận đều nhớ, mà kỳ thư trong thiên địa lại tăng lên tân sách.

Phương Vận rất nhanh đáp xong Top 3 trangng bài thi, phần lớn đều vô cùng đơn giản, nhưng có ba đạo đề phi thường khó khăn. Có một đạo đề thậm chí bố trí chữ viết bầy rập, dựa theo sách cũng chưa chắc có thể trả lời được, thật may là Phương Vận từng có cuộc sống ở thời đại bùng nổ thông tin, trò chơi chữ trong mắt hắn không đáng giá nhắc tới.

Cái này chỉ là đơn giản nhất đồng sinh khảo thí, tú tài thử thỉnh thánh ngôn càng thêm khó khăn, bất quá chân chính khó khăn là thi từ, kinh nghĩa cùng sách luận.

Phía sau đề thi là miêu tả Chúng Thánh từ phú, sau là lấp chỗ trống, đối với người khác mà nói có thể rất khó, nhưng đối phương vận mà nói đơn giản như ăn cháo.

Bút lông viết chữ thật chậm, đến trưa, Phương Vận chỉ viết đến trang thứ mười chín, không thể không nghỉ ngơi ăn cơm.

Liền nước, Phương Vận ăn xong kẹo bột đường, kẹo bánh, đứng lên ở căn phòng hẹp hoạt động một hồi, tiếp tục bài thi.

Tiếp theo chính là cuối cùng Chương thứ chín bài thi, tổng cộng mười tám đề, yêu cầu miêu tả đề mục

Chúng Thánh danh thiên chương tiết.(tên và nội dung tác phẩm)

Không tử cùng sáu vị Á Thánh tất thi, lấy bảy vị trí đầu đạo đề, một điểm đều không lạ, hơn phân nửa thí sinh cũng có thể biết.

Còn dư lại mười một đạo đề xuất từ những khác Bán Thánh, trong đó ba vị Bán Thánh quan chấm thi tên quyển sách tất cả chiếm một đề, Phương Vận đều làm qua, đã chứa đựng ở kỳ thư trong thiên địa

Đáp xong tất cả đề, Phương Vận buông xuống bút lông, xoa xoa cổ tay đang đau nhức.

"Đùng! Đùng!"

Hai tiếng cái chiêng vừa đúng vang lên, Phương Vận lập tức biết là hai giờ chiều.

Thánh nguyên đại lục quan phương thời gian vẫn là thời gian phân mười hai(12 canh giờ), nhưng trăm năm trước thợ mộc họ Công Thâu vì để cho thời gian càng tinh xác, đem mỗi ngày phân hai lần mười hai, bởi vì tân thời gian đơn vị chỉ bằng đơn vị cũ một nửa, cho nên xưng là giờ. Con số dù sao so với chữ viết tiện lợi, cùng lối viết thảo trong quân rất được hoan nghênh, sau đó ở dân gian từ từ truyền ra.

Chưa tới một giờ, sẽ phải thu bài thi, sau đó sẽ phát thi từ bài thi.

Phương Vận cẩn thận kiểm tra một giờ, không có một điểm nhơ, lỗi chính tả, trả lời toàn bộ đề thi.

"Đáng tiếc, ta trước kia không luyện chữ, chữ này có chút kém, dựa theo lệ thường sẽ hàng nhất đẳng

. Giáp là không cầm được, cũng có thể cầm ắt. Đợi thi xong đồng sinh, nhất định phải cố gắng luyện chữ, ở thánh nguyên Đại Lục không luyện chữ không được."

(điểm phân như bên nước ngoài 4 cấp giáp ắt bính đĩnh = A, B, C, D)

Cuối cùng, Phương Vận ở chỉ định địa phương viết lên mình khi đi thi bảng số, tên họ cùng với địa chỉ

Không lâu lắm, đồng la vang lên ba lượt, xe ngựa lần nữa đến đây, phụ cận lập tức truyền tới trầm thấp tiếng động, lớn tiếng huyên náo cùng oán trách thanh âm, hiển nhiên đại đa số người đều không cách nào đáp xong, đều cảm giác thời gian không đủ dùng. người Phát đề đem thi từ đề cho Phương Vận, sau đó lấy đi "thỉnh thánh ngôn " ba mươi tám bài thi.

Phương Vận nhìn kỹ thi từ đề mục yên tâm, không có yêu cầu nhất định bằng trắc, chỉ là yêu cầu áp vận cùng trọng tâm, ngũ ngôn, thất ngôn, tuyệt cú, luật thơ, từ, văn biên ngẫu hoặc phú đều có thể.

Trừ văn biên ngẫu cùng phú, thi từ yêu cầu áp dương bộ phận, tiêu bộ phận, đông bộ cùng nguyên bộ phận bốn vận một trong.(cài này cấu trúc làm thơ bên china t k dịch)

Chủ đề cũng thường gặp, xuân cùng biên tái hai cái chủ đề bên trong chọn một mà thôi.

Phương Vận suy nghĩ chốc lát, quyết định viết một bài biên tái thơ, bởi vì dựa theo lúc trước tính cách của Phương Vận, tất nhiên sẽ chọn như vậy, không cần nghĩ.

Phương Vận trong mắt một mảnh mờ mịt, không thể nào hạ bút.

"Bằng vào ta bây giờ thi từ tài nghệ, ở giáp ất Bính Đinh tứ đẳng ở bên trong, nhiều lắm là là bính đẳng

, rất có thể không cách nào khảo trúng đồng sinh, Nhưng nếu là thi không trúng đồng sinh, ta chắc chắn phải chết!"

Phương Vận trầm tư hồi lâu, than nhẹ một tiếng, trong lòng mặc niệm kỳ thư Thiên Địa.

Lần này không có sách xuất hiện, cũng không có vượt trội chữ vàng.

Phương Vận đoán được có thể là không có cố định câu trả lời, cho nên kỳ thư Thiên Địa không thể chính xác đưa ra.(như gg ==)

Vì vậy Phương Vận ở trong lòng làm ra điều kiện, muốn áp bốn vận một trong, nếu là biên tái thơ, hơn nữa muốn phù hợp chủ chiến tư tưởng, phải là danh nhân tác phẩm, cần phải thi một lần nổi danh, tận lực có thể trở thành đồng sinh.

Phương Vận chọn tới chọn đi, chọn một bài thi thánh Đỗ Phủ [Tuế Mộ], ngũ ngôn luật thơ, là một bài rất nổi danh biên tái thi, vần chân phù hợp bốn vận bên trong dương bộ phận.

Phương Vận không có trực tiếp viết trên mặt bài thi, mà là cử bút viết ở một tờ giấy trắng làm bản nháp, viết xong nhìn lại thích hợp hay không thích hợp, dù sao cuộc thi kiêng kỵ quá nhiều. tướng sĩ ngày đêm chảy máu, nhưng triều đình đại viên lại không có toàn lực xuất chiến, thi nhân muốn đền nợ nước cũng không có lối, công kích quan viên vô năng.

Cảnh Quốc cùng thảo man bên trong lang man nhất tộc thường giao chiến, năm trước đánh giặc rất bình thường, cho nên Phương Vận không sợ lạc đề.

"Tuế mộ viễn vi khách, Biên ngưng hoàn dụng binh. Yên trần phạm tuyết lĩnh"

Viết tới đây thời điểm, Phương Vận đột nhiên dừng lại bút.

Nhưng vào lúc này, ở phụ cận một chỗ lương đình bên ngoài thi phòng, Huyện lệnh cùng huyện văn viện viên quân đột nhiên đứng lên, nhìn về Phương Vận vị trí.

Hai người nhìn chỉ chốc lát, nhìn nhau cười một tiếng, đều từ đối phương trong mắt thấy nồng nặc vui sướng.

Một bên châu văn viện học chánh đứng lên sau chậm hơn, cười nói: "Chúc mừng chúc mừng, tài khí phiêu động, ít nhất là thơ thành xuất huyện, thậm chí có thể là thơ thành Đạt phủ, hai vị giáo hóa có công a, năm nay khảo bình phải là tốt nhất!"

Huyện lệnh Thái Hòa cười nói: "Đâu có đâu có, Vạn Học Chính khen trật rồi, trước mắt tài khí chưa định, vẫn không thể dễ dàng kết luận."

Vạn Học Chính lại nói: "Chắc là thần đồng Phương Trọng Vĩnh đi."

Thái huyện lệnh chần chờ ngồi xuống, nói: "Không, ta nhớ được rất rõ ràng, Phương Trọng Vĩnh không thi ở hướng kia."

Thái huyện lệnh xuất thân là Tiến sĩ, người mang cường đại tài khí, đã có thể gặp qua là không quên được.

Thái huyện lệnh mới vừa nói xong, ba người kinh ngạc lần nữa nhìn về phía Phương Vận thi phòng vị trí.

"Tài khí biến mất, đáng tiếc rồi." Thái huyện lệnh nói xong, mất mác ngồi xuống.

Huyện viện quân thử dài nói: "Đáng tiếc."

Vạn Học Chính vội vàng nói: "Hai vị khoan hãy rầu rĩ, hoặc có thể là thí sinh kia có thể làm bài thơ tiếp theo, huống chi vị kia thần đồng còn không có viết xong."

Đột nhiên, ba người cùng nhau quay đầu nhìn về một hướng khác, lộ ra vẻ chờ mong.

Chỉ chốc lát sau, Thái huyện lệnh mỉm cười nói: " được! Tài khí vững chắc, thơ thành xuất huyện, cái vị trí kia, ngồi chính là Phương Trọng Vĩnh!"

Huyện viện quân phát râu mà cười, nói: "Không hổ là bốn huyện thần đồng."

"Chúc mừng chúc mừng!" Châu viện học chánh lần nữa chúc mừng, sau đó tiếc nuối nhìn về phía

Phương Vận vị trí. trong Thi phòng, Phương Vận buông xuống bút lông, nhú mày.

"Bài thơ này không được! Ta ngay cả đồng sinh đều không có thể liên chỉ trích Đại Thần trong Triều, ba vị quan chấm thi chưa chắc tất cả đều thích, chỉ sợ sẽ có không có công danh lại vọng nghị triều chánh..., dù là thơ khá hơn nữa cũng không được. Nhưng là, nếu như ngay cả bài thơ này cũng không được, những bài khác càng không được, có là chưa đủ tốt, có là thật tốt quá, có là không áp bốn vận

, có rõ ràng không phải là ta có thể viết ra đây."

Phương Vận nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên đem tờ giấy kia vò thành một cục, đặt ở bàn bên trên.

Phương Vận đặt bài thi đặt ở trước mặt, nhắc bút lên yên lặng suy tính, không lâu lắm, nhớ tới hôm nay sau cơn mưa khí mùa xuân đập vào mặt, tên một bài thơ hiện lên trong đầu một cách tự nhiên.

Phương Vận bút hạ.

Xuân hiểu.

Xuân miên bất giác hiểu,

Xứ xứ văn đề điệu.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu? đại đường một trong các thi nhân trứ danh Mạnh Hạo Nhiên, một tác phẩm của ông.

Thơ thành, tài khí giống như suối phun bùng nổ.

Phương Vận lập tức cảm thấy một cổ ấm áp khí lưu từ trên trời giáng xuống, thẳng vào mi tâm chỗ sâu

.

Phương Vận chợt trợn to hai mắt, không nghĩ tới bản thân đang trong cuộc thi lại bị tài khí giới vào đầu

, trở thành đồng sinh!

Tất cả ấm áp khí lưu ngưng tụ ở mi tâm "Văn cung", sau đó nổ tung, tràn vào Phương Vận thân thể mỗi một chỗ, để cho Phương Vận đêm qua bị đánh vết thương lấy tốc độ như kỳ tích khép lại.

Phương Vận cảm giác ánh mắt ngửa ngáy, không tự chủ được nháy mắt một cái, vốn là cặp mắt cận thị không chỉ khỏi hẳn, thị lực cũng so với người bình thường tốt gấp mấy lần.

"Là tài khí hoá thể! Mỗi một lần tăng lên văn vị, thân thể khắp mọi mặt đều sẽ có tăng cường, tuổi thọ cũng sẽ đề cao, đại nho thọ trăm hai, Bán Thánh thọ hai trăm tuổi. Đợi điều dưỡng tốt thân thể, dù chỉ là đồng sinh, tố chất thân thể cũng mạnh hơn tinh binh!"

Ở thơ thành đồng thời, cách thi phòng cách đó không xa Thái huyện lệnh ba người đột nhiên chợt từ trên ghế bật lên, khó có thể tin nhìn Phương Vận vị trí.

"Chuyện này..." Vạn Học Chính đã nói không ra lời.

Huyện viện quân tự lẩm bẩm: "Tài khí Đạt phủ, gần như minh châu, chỉ cần thêm chút lan truyền, phải là minh châu chi thơ!"

Tiếp theo, ba người sắc mặt đại biến, đồng thời sợ hãi kêu.

"Thánh tiên đồng sinh!"

Thi đậu đồng sinh về sau, liền muốn đi vào thánh miếu quỳ lạy, đến lúc đó sẽ có được tài khí gọi vào đầu, chính thức tấn thăng đồng sinh, nếu như ở trước đó từ trên trời hạ xuống tài khí, gọi là thánh tiên đồng sinh.

Thông thường đồng sinh chỉ là "Chúng Thánh đệ tử", Nhưng thánh tiên đồng sinh cũng là "Thiên chi môn sinh", ý nghĩa không thể so sánh tầm thường, bởi vì khổng tử cùng Chu Văn Vương đều là "Thiên chi môn sinh".

"Thánh nguyên Đại Lục nhân khẩu vài chục ức, ba năm cũng chưa chắc có thể ra một thánh tiên đồng sinh! Thánh hữu Cảnh Quốc! Thiên Hữu Cảnh Quốc!" Huyện viện quân kích động toàn thân phát run.

Thái huyện lệnh hít sâu một hơi, nói: "Cái vị trí kia, liền là vừa rồi làm thơ cắt đứt địa phương."

Tuế mộ (đỗ phủ)

Cuối năm (Người dịch: Khương Hữu Dụng)

Tuế mộ viễn vi khách,

Yên trần phạm tuyết lĩnh,

Cổ giác động giang thành.

Thiên địa nhật lưu huyết,

Triều đình thủy thịnh anh.

Tế thì cảm ái tử,
Tịch mịch tráng tâm kinh.
Cuối năm mòn thân khách,
Ngoài biên giặc chữa ngừng.
Bụi mù xông núi tuyết,
Trống ốc dậy thành sông.
Trời đất ngày thâm máu,
Triều đình ai ấy trung?
Cứu đời dám chịu chết,
Sốt ruột phải ngồi không
Xuân hiếu

Buổi sáng mùa xuân (Người dịch: Hoàng Giáp Tôn)

Xuân miên bất giác hiếu,
Xứ xứ văn đề điều.
Dạ lai phong vũ thanh,
Hoa lạc tri đa thiếu?
Đêm xuân ngủ sáng chẳng hay,
Bên ngoài chim đã hót đầy nơi nơi.
Đêm nghe mưa gió tới bờ,

Chẳng hay hoa rụng hoa rơi ít nhiều?

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 8: Huyện Lệnh Nộ

Dịch: Taurus

Vạn Học Chính không che giấu được lộ ra vẻ hâm mộ, nói: "Tài khí minh châu, thánh tiên đồng sinh, một lần chính là hai hiện tượng (chỗ này k bik nên dịch là gì ên dịch đại) hiếm thấy, Cảnh Quốc trước đó chưa từng có, cho dù là trần thánh cũng chỉ là thánh tiên đồng sinh mà thôi. Cùng vị thí sinh này so với

, cái gọi là thần đồng liền không coi là cái gì. Thái huyện lệnh, quý huyện Tàng Long Ngọa Hồ ah."

Thái huyện lệnh cùng Vương viện quân nhìn một chút hướng thần đồng Phương Trọng Vĩnh vị trí, lại nhanh chóng quay đầu trở lại, Vạn Học Chính nói không sai, cùng thánh tiên và minh châu so, xuất huyện tiểu thần đồng thật không coi vào đâu.

Thái huyện lệnh cười nói: "Quan chấm thi tuần tràng, hai vị có hứng thú hay không cùng nhau đi?"

"Nguyện đi!" Vạn Học Chính cùng Vương viện quân trăm miệng một lời trả lời.

Ba người cười to, cùng nhau hướng Phương Vận vị trí đi tới.

Ba người đi ngang qua thi phòng, trong thi phòng các thí sinh ngẩng đầu nhìn lên, chợt cảm thấy quỷ dị.

"Ba quan chấm thi sẽ không bị yêu ma nhập chứ? Thế nào cười tựa như được thăng quan phát tài?"

"Không giống như là tuần trăng, xảy ra chuyện lớn?"

"Thái huyện lệnh bình thời được gọi là lãnh diện thanh quan, hôm nay trúng tà? Cười so với mặt trời còn rực rỡ."

Rất nhiều thí sinh rồi rút thò đầu ra, muốn nhìn một chút ba vị Đại Nhân muốn làm gì.

Chỉ thấy ba vị đại nhân ở trước phòng thi Phương Vận bước chậm lại tựa như ốc sên bò.

Phương Vận mới vừa tiếp nhận hết tài khí giội vào đầu, vui sướng trong lòng còn không có mất đi, liền thấy Thái huyện lệnh, Vương viện quân cùng Vạn Học Chính ba người cùng nhau mang nụ cười vô cùng sáng lạng nghiêng đầu nhìn hẩn.

Phương Vận ngây ngẩn cả người, ba vị Đại Nhân cử động quá quái dị, để cho hẩn nhớ tới phim kinh dị dậm trăng diện.(tên phim)

Ba vị Đại Nhân hướng Phương Vận gật đầu một cái, khích lệ tinh thần, sau đó nhìn lướt qua Phương

Vận bài thi trên bàn, ánh mắt mang theo chút hâm mộ rời đi.

"Bọn họ chắc là biết ta thành thánh tiền đồng sinh." Phương Vận nghĩ thầm.

Phương Vận lại cẩn thận nhìn một chút [xuân hiếu], cảm giác nguy cơ hóa giải, trở thành thánh tiền đồng sinh, Liễu Tử Thành cũng không dám ở tế huyện giết hẩn.

Phương Vận thu thập xong rương sách, đem bài thi để lên bàn, công rương sách rời đi, phụ cận nha dịch lập tức đi tới, đem bài thi lấy đi, để vào phía trên thỉnh thánh ngôn bài thi của Phương Vận.

Phương Vận đi ngang qua những phòng thi khác thời điểm, rất nhiều thí sinh không nhận được thấp giọng kêu.

"Cuồng sinh!"

"Người này tốc độ thật là nhanh, bội phục."

"Đây không phải là người bị Giang Châu Tây Thi nuôi địa phương gọi là túi cơm sao? Xui!"

Đi ra phòng thi khu vực, Phương Vận thấy ba vị quan chấm thi ngồi ở trong lương đình hướng mình xem ra, hẳn không có tiến lên bắt chuyện, chỉ là chấp tay, sau đó hướng ngoài văn viện đi ra.

Vạn Học Chính cao giọng khen ngợi: "Hảo một cái khí vũ hiên ngang nam nhi!"

Thái huyện lệnh nghĩ thầm đứa bé kia rõ ràng cho thấy hàn môn tử đệ, thân thể gầy yếu không chịu nổi

, hơn nữa một thân là tổn thương, quý cũng không nhìn ra được khí vũ hiên ngang.(chém gió hả mậy

==)

Một bên Vương viện quân khen: "Rõ ràng là thân bị thương bệnh, lại dứt khoát đi thi, phong cốt trác tuyệt, là thí sinh chi mẫu mực, định vào [huyện chí], lưu danh đời sau."

Thái huyện lệnh lập tức sai người đem hai tên lính kiểm tra Phương Vận vào sân mang tới.

Thái huyện lệnh nhìn hai binh lính thấp thỏm bất an, nói: "Ta có lời muốn hỏi, bọn người cần phải thật lòng trả lời."

"Vâng."

" mới rời khỏi thí sinh bị thương vào sân thời điểm, có hay không nói chuyện thương thế của hân?"

2000 thí sinh là một cái trên đầu có bao lấy thuốc như vậy, hai tên lính nhớ rất rõ ràng, liền nhất ngũ nhất thập (1 năm 1 mười) thuật lại Phương Vận lời nói, nói Phương Vận là bị xe trâu đưa tới, hôm qua bị bốn người bịt mặt có đại nguyên phủ khẩu âm tập kích, thiếu chút nữa bị đánh chết.

Thái huyện lệnh mặt một mảnh xanh đen.

Vạn Học Chính cùng Vương viện quân rất là đồng tình nhìn Thái huyện lệnh.

Phương Vận thơ thành minh châu cùng thánh tiền đồng sinh cố nhiên là Thái huyện lệnh thành tích, nhưng thánh tiền đồng sinh ở trước huyện thử thiếu chút nữa bị người đánh chết, đây chính là trị an bất lực, vạn nhất triều đình truy cứu xuống, Thái huyện lệnh rất có thể phải đối mặt quát nạt, phạt bổng lộc

Lại bộ có cuộc thi công tư khảo sát quan viên chấp chánh tài nghệ, cũng chính là cái gọi là khảo bình, vốn là Thái huyện lệnh có thể đạt được tốt nhất, nhưng nếu như Phương Vận bị đánh câu chuyện bị làm lớn chuyện, có thể không bị bên trên trách phạt cũng không tệ rồi.

Thái huyện lệnh chột vồ bàn một cái, nói: "Nói cho Lỗ bộ đầu, cho ta nghiêm tra chuyện này! Bốn huyện ra một thánh tiền đồng sinh không dễ, tuyệt không kiên nhẫn cho phép bọn đạo chích nông cuồng!"

Thái huyện lệnh nói xong nhìn về cửa văn viện.

Phương Vận từ cửa hông đi ra văn viện, giờ phú này bị gia trưởng thí sinh đứng chật ních, trước cửa đã bị chiếm lĩnh, hơn ngàn người đang nóng nảy chờ đợi, người quen tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm, tiếng động lớn ồn vô cùng.

"Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ." Phương Vận muốn nẩy sinh mẫu thân của mình, ánh mắt tối sầm lại.

"Người nộp bài thi rồi hả? Không phải nói thi đến chạng vạng tối năm giờ sao? Làm sao người không tới bốn giờ liền đi ra?"

"Con cái nhà ai? Như vậy có thể thi đậu mới là lạ."

"Hình như là Giang Châu Tây Thi nhà đứa bé kia, đều nói cũng không tệ lắm, không nghĩ tới tự giận mình, nhưng đáng tiếc rồi."

Phương Vận cũng không muốn cùng những thứ kia đại thúc đại mục dây dưa, bước nhanh đi ra phía ngoài, xuyên qua đám người, bên ngoài đậu đầy cỗ kiệu cùng xe ngựa, trong đó một chiếc xe trâu phá lệ bắt mắt.

Phương Vận bước nhanh hướng xe trâu đi tới, chỉ thấy mấy cái hàng xóm người quen cùng Dương

Ngọc Hoàn cùng nhau ở xe trâu bên nói chuyện phiếm.

"Tiểu vận?" Dương Ngọc Hoàn kinh ngạc nhìn Phương Vận.

Mấy cái hàng xóm không nói gì, đều tiếc rẻ nhìn Phương Vận, bây giờ nộp bài thi hoặc là kỳ tài ngút trời, hoặc là thi không được buông tha, theo bọn hắn nghĩ, Phương Vận rõ ràng thuộc về người sau.

Những thứ này hàng xóm không có giống những người lúc này nói khó nghe như vậy lời nói, ngược lại đều an ủi Phương Vận.

"Tiểu Phương còn trẻ, không nóng nảy, nếu là bây giờ thi đậu đồng sinh mới kỳ quái."

"Đúng, đều là thân thể bị thương ảnh hưởng, nếu không tiểu Phương nhất định có thể ở thư thực đệ nhị cấp."

Phương Vận mỉm cười nói: "Cám ơn các vị thăm thăm đại nương. Ngọc Hoàn tử, chúng ta về nhà đi."

"Được, gà mẹ đã hầm cách thủy lên, chỉ chờ người về nhà." Dương Ngọc Hoàn cười tươi như hoa, không có chút nào thất vọng cùng trách cứ, thậm chí không hỏi thi thể nào, như sợ Phương Vận nhớ lại khổ sở.

Phương Vận càng cảm kích nàng, cùng nàng cùng nhau về nhà.

Trên đường về nhà, hai người vừa nói vừa cười, Dương Ngọc Hoàn cố ý kể một ít truyện cao hứng.

Dương Ngọc Hoàn đưa xe trâu trả lại cho hàng xóm, cùng Phương Vận cùng nhau về nhà.

Dương Ngọc Hoàn trở về nhà sau xoắn quần lên, cười nói: "Tiểu vận người ngồi dừng hành động, tỷ làm cho người một bữa toàn bộ thịt yến! Không chỉ có hầm gà cùng thịt kho, còn mua một con cá, để cho người ăn đủ, hôm nay ăn không hết ngày mai ăn!"

Phương Vận nhìn Dương Ngọc Hoàn xoắn quần lên, nói: "Ngọc Hoàn tử, ta có chuyện nói cho người."

"Nói đi, ta nghe lấy." Dương Ngọc Hoàn ngửa đầu, dùng một đôi mắt đẹp nhìn Phương Vận. Nàng mặc dù lớn hơn Phương Vận ba tuổi, nhưng so với Phương Vận thấp một ít, thân thể xinh xắn lạnh lợi

"Người có phát hiện hay không vết thương trên mặt ta cùng máu ứ đọng đặc biệt ít hơn."

Dương Ngọc Hoàn nhìn kỹ một chút, ngạc nhiên nói: "Vết thương đều biến mất, chỉ để lại dấu trắng, kỳ quái!"

Dương Ngọc Hoàn cảm thấy Phương Vận trong nụ cười cất giấu cái gì đó, vì vậy cẩn thận suy tính, suy nghĩ một lúc lâu, mơ hồ nghĩ đến một khả năng, nhưng lại cảm thấy hoang đường.

Phương Vận đột nhiên tiến lên đi vòng qua Dương Ngọc Hoàn sau lưng, sau đó đem nàng ôm. (ôê gái vãi)

"Ah..." Dương Ngọc Hoàn quát to một tiếng, vội vàng dùng cánh tay quàng lấy Phương Vận cổ, lại hốt hoảng lại nghi ngờ nhìn Phương Vận.

Phương Vận cười hỏi: "Ngọc Hoàn tỷ, người nói thiên hạ này có lực lượng nào đó có thể khiến người ta đột nhiên trở nên rắn chắc? Lại có thể nhanh chóng chữa khỏi vết thương của ta."

Dương Ngọc Hoàn nhìn chăm chăm Phương Vận, từ nhỏ đến lớn, Phương Vận ở trong mắt nàng liền là một tên tiểu đệ đệ, nếu như muốn hình dung Phương Vận, nàng nghĩ tới từ ngữ không ngoài là nhát gan, hèn yếu, vụng về, sẽ không đi học, đồng thời còn có hiền lành.

Ở sáng sớm, Dương Ngọc Hoàn từ Phương Vận trong ánh mắt thấy qua kiên định, mà bây giờ, nàng từ Phương Vận trong ánh mắt thấy chưa bao giờ có tự tin. ánh mắt kia chỉ có nam nhân chân chính mới có!

"Người... Người đạt được tài khí gọi vào đầu rồi hả?" Dương Ngọc Hoàn cẩn thận hỏi.

"Ta đã là thánh tiên đồng sinh!" Phương Vận đưa mắt nhìn Dương Ngọc Hoàn nói.

"Thật? Thật?" Dương Ngọc Hoàn dùng sức ôm Phương Vận cổ, ngạc nhiên nhìn Phương Vận, như sợ đây chỉ là một giấc mộng.

"Ta vĩnh viễn sẽ không lừa gạt Ngọc Hoàn tử!"

Dương Ngọc Hoàn dùng sức gật đầu một cái, nói: "Ta biết, nhà của chúng ta tiểu vận sẽ không lừa gạt tử tử."

Dương Ngọc Hoàn nói xong, nước mắt giống như hạt châu cộp cộp rơi xuống, vì cung cấp Phương

Vận đi học, nàng ăn chịu nhiều khổ, nàng biết rõ cơ hồ không có hi vọng, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Sau lưng đếm không hết bà mai tìm tới cửa cho nàng làm mai, không chỉ có phú thương đại hộ, thậm chí có bốn huyện vọng tộc, ngay cả Liễu Tử Thành như vậy hậu nhân của danh môn nàng ta không chút do dự cự tuyệt, vì chính là nội tâm kiên trì.

Hôm nay, quá khứ đêm tối đã nhìn thấy ánh rạng đông!

Chỉ là ánh rạng đông sáng quá, Dương Ngọc Hoàn sợ không phải người đọc sách cũng biết thánh tiên đồng sinh ý nghĩa, địa vị so với bình thường tú tài cao hơn, thậm chí có thể nói nếu không có gì ngoài ý muốn tất thành Cử nhân.

"được! Tiểu vận người thật không chịu thua kém!" Dương Ngọc Hoàn ghen ngào, dùng một cái tay lau nước mắt.

Phương Vận hiểu Dương Ngọc Hoàn nước mắt bên trong chua cay cùng vui sướng.

Phương Vận từ từ buông xuống Dương Ngọc Hoàn, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, nói: "Ngọc Hoàn tử, đừng khóc, đây là chuyện tốt."

Dương Ngọc Hoàn tay thô sơ, nhưng mặt lại tế mịn(tinh tế mịn màng) giống như dương chi bạch ngọc, sờ ở trong tay trơn trơn, hơi lạnh ôn nhuận.

"ừ! Ta trở về nhà rửa mặt một chút." Dương Ngọc Hoàn đột nhiên quay người bước nhanh, vén rèm cửa lên trở về Tây Sương Phòng, nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, sau đó nhìn gương đồng, thấy trên mặt mình có một vết đỏ bừng, nhịp tim nhanh hơn.

"Tim nhảy thế nào lợi hại như vậy!" Dương Ngọc Hoàn ngượng ngùng nghĩ thầm.

"Tuy nói tương lai ta muốn gả cho hần, Nhưng trong lòng ta chỉ coi hần là đệ đệ, chưa từng có ý tưởng khác, hôm nay là thế nào? Đệ đệ giúp tỷ tẩy lau nước mắt rất bình thường, ta sao có thể như vậy? Chắc là gần đây quá mệt mỏi, tối nay muốn đi ngủ sớm một chút."

Dương Ngọc Hoàn rất nhanh lắng xuống, đang muốn trở về phòng chính, lại quỷ thần xui khiến soi vào gương, tỉ mỉ sơ làm tóc, sau đó cực kỳ hiếm thấy dùng chút phấn, để cho khí sắc tốt hơn. Nàng chưa bao giờ chịu mua những thứ đồ này, đều là hàng xóm đưa.

Chỉ chốc lát sau, Dương Ngọc Hoàn đi ra, phát hiện Phương Vận đã vụng về cạo ngư lân, cười nói:

"Ta làm đi, nhà chúng ta không thường ăn cá, người như thế nào biết cái này, ta bình thường đã làm, ta tới."

"Ừm."

Phương Vận đứng lên, Dương Ngọc Hoàn đi tới, trên người mang một làn gió thơm.

Phương Vận nhìn Dương Ngọc Hoàn xinh đẹp gò má, không kiềm hãm được nói: "Ngọc Hoàn tỷ."

"Ừ?" Dương Ngọc Hoàn cúi đầu xử lý cá chép.

"Người thật đẹp!"

Dương Ngọc Hoàn tay dừng lại, không có ngẩng đầu, gò má trắng nõn nóng lên, thậm chí nóng đỏ lên tới rái tai, nàng qua một lúc lâu mới nói: "Đi xem một chút gà mẹ hầm cách thủy thế nào rồi, nếu là súp ít thêm chút nước nóng, chớ thêm lạnh."

"Được." Phương Vận biết Dương Ngọc Hoàn xấu hổ, cười hướng món gà thêm nước.

Hai người rất nhanh bận việc, một con hầm gà, một chén thịt kho, một cá chép kho tàu, cuối cùng là cà rốt tí ti trông có vẻ ngon miệng.

Đây là những năm gần đây Phương gia thịnh soạn nhất thức ăn, ngay cả cơm tất niên cũng không so bằng.

Trước khi ăn cơm Dương Ngọc Hoàn cấp Phương phụ Phương mẫu cùng cha nàng bài vị ba nén hương.

Phương Vận lại đốt suốt sáu nén hương, cung cung kính kính cắm ở trong lò hương.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 9: Ất Đằng? (Hạng Ất)

Phương Vận nhìn sáu nén hương, cúi đầu, ở trong lòng mặc niệm.

"Một là mẫu thân, ta có thể không trở về được, thứ cho hài nhi bất hiếu, xin ngài bảo trọng."

"Hai vì phương vận đã chết đi, cảm ơn."

"Ba, bốn vì Phương Vận phụ mẫu, năm vì phụ thân của Ngọc Hoàn tử, có ta ở đây, nhất định sẽ không lại để cho Ngọc Hoàn tử chịu khổ."

"Sáu vì Mạnh Hạo Nhiên, tạ tiên hiền chi thơ."

Phương Vận nhìn 6 nén nhang hồi lâu, lòng tràn đầy phiền muộn hóa thành một tiếng thở dài, làm như cùng quá khứ từ giả. sau khi hết hương, hai người ngồi mặt đối mặt ở trước bàn cơm.

Phương Vận nói: "Ngọc Hoàn tử, hôm nay chúng ta ăn cơm định quy củ."

"Tiểu đồng sinh xin phân phó." Dương Ngọc Hoàn cười nói, nàng đã rất lâu không có cười vui vẻ như vậy, bởi vì, trên người cái gánh rất cuộc nhẹ 1 chút.

"Hôm nay quy củ chính là, người gắp một cái, ta gắp một cái, người ăn bao nhiêu, ta ăn bao nhiêu !

Người không cần phải nói, quy củ này không cho sửa đổi ! Ta hôm nay có thể ăn bao nhiêu, đều xem người."

Dương Ngọc Hoàn lẳng lẳng nhìn Phương Vận, trong lòng nhiệt lưu chạy mạnh, nàng đột nhiên cảm thấy, có phương vận lời này, những năm này khổ cùng mệt mỏi đều không coi vào đâu.

"Nhà của chúng ta tiểu vận trưởng thành, biết đau lòng cho tỷ tỷ. Người bây giờ là đồng sinh, sau này xài tiền trong nhà chỉ biết rộng rãi rất nhiều, đợi trúng tú tài, thịt cá này cũng liền không coi vào đâu.

Hôm nay tỷ tỷ nhờ phúc của người, ăn thật ngon một bữa."

Phương Vận xốc lên một khối thịt kho mập mập, đưa tới Dương Ngọc Hoàn môi, nhẹ nói: "Không, là ta nhờ phúc của người, không có người, ta đừng nói đi học, sống tiếp cũng không dễ dàng, ta vẫn nhớ rất rõ."

Dương Ngọc Hoàn vành mắt đỏ lên, há mồm ăn thịt kho, nhai từ từ.

Sinh là người nhà nghèo, mới biết thịt trân quý.

Phương Vận gấp cho mình một khối thịt kho, sau khi ăn xong, từ sa oa (gà hầm) bên trong lựa ra đùi gà, bỏ vào trong chén Dương Ngọc Hoàn.

"Hai chúng ta một người một cái."

"Ừ!"

Hai người một năm khó ăn một lần thịt, hôm nay buông ra bụng ăn, cuối cùng ăn ngập mặt.

Dương Ngọc Hoàn nhìn cái mâm trống không, có chút ngượng ngùng, mới vừa rồi ăn quá nhiều.

Hai người ăn quá no bụng, đều lười đứng lên, nhìn nhau cười một tiếng, khoái trá nói chuyện phiếm, trong phòng tràn đầy không khí ấm áp.

Chỉ sau chốc lát, hàng xóm bên truyền tới tiếng động lớn huyên náo, là lão Vương uống say đang giáo huấn hài tử muốn học cho giỏi để thi đồng sinh.

Hai người mỉm cười, Dương Ngọc Hoàn nhìn sắc trời một chút, nói: "Bây giờ ba vị quan chấm thi hiện đang chấm bài thi đi."

Phương Vận gật đầu một cái. trong nội Văn viện.(văn viện chia làm nội và ngoại) bên trong phòng chấm bài thi rộng rãi đèn đuốc sáng choang, từng hàng bàn dài chỉnh tề được xếp, hơn hai ngàn bài thi của các thí sinh theo thứ tự đặt ở trên, phủ kín mặt bàn, phi thường hoành tráng.

Ba vị quan chấm thi nghiêm túc đứng ở chỗ sâu phòng chấm bài thi, tượng khổng tử vẫn đứng giống như trước, mười vị huyện văn viện giảng lang tiên sinh ở sau lưng.

Thái huyện lệnh nói: "Cung thỉnh [thánh tài] !"

"Cung thỉnh [thánh tài]." Mọi người sau đó cùng kêu lên.

Một cỗ lực lượng kì dị từ trong trống rỗng hạ xuống, bên trong phòng sinh nổi gió, nhưng tất cả bài thi đều không nhúc nhích.

Đại đa số bài thi đều không có biến hóa, nhưng không sai biệt lắm gần một phần hai bài thi đột nhiên tản ra cam sắc quang mang.

Tài khí hiện ra.

Những ánh sáng nhạt màu cam có nhiều có ít, trong đó v nhiều nhất cao đến gần cao ba thước, thiếu chút nữa đến được minh châu tầng thứ. bài danh thứ hai bài thi có tài khí chỉ là miễn cưỡng cao một thước, hai bài chênh lệch cực lớn.

Sau đó, một trận cuồng phong thổi qua, bài thi tung bay đầy trời.

Gió ngừng, đại lượng bài thi chất đống ở một cái góc, mà trên bàn chỉ còn lại 100 bài thi, dựa theo tài khí từ cao tới thấp mà xếp hàng.

"xếp hạng mỗi người, lấy văn xếp thứ tự !"

Thái huyện lệnh nói xong, mười vị giảng lang tiên sinh tất cả cầm trong tay một phần thỉnh thánh câu trả lời, từ phía sau đi tới phía trước mỗi người chọn chín phần bài thi, bắt đầu chấm bài thi. bài thi có tài khí nhiều nhất mười phần thì không động.

Thái huyện lệnh việc đáng làm thì phải làm, nói: "Nếu xuất hiện một bài thi thơ từ gần như minh châu, bài thi kia bốn huyện liền không khách khí, thấy trước xem mới thích." Nói xong cao hứng đi tới trước mặt Phương Vận bài thi.

Sở dĩ trễ như vậy mới chấm bài thi, là bởi vì sau khi thí sinh nộp bài thi, có người chuyên phụ trách dùng trang giấy đem đắp lên tên bài thi của thí sinh, thời điểm chấm bài thi không thấy được, phòng ngừa ăn gian. Chỉ có xác định Top 50, mới có thể thấy tên.

Thi từ đặt ở phía trên nhất, Thái huyện lệnh thấy "Xuân hiếu" hai chữ, không khỏi nhú mày, chữ này mặc dù coi như tinh tế, Nhưng hẳn thấy vẫn là quá kém, nhưng suy nghĩ một chút Phương Vận là hàn môn đệ tử cũng liền thần nhiên.

Luyện chữ cần tiêu hao số lượng lớn văn chương cùng giấy, hàn môn đệ tử cũng không nhiều tiền như vậy, hoặc là dùng nhánh cây trên cát luyện tập, hoặc là dùng bút lông dính nước trực tiếp ở trên bàn viết, việc sau vẫn cần không ít bút lông.

Thái huyện lệnh nhìn về phía bài thi, không tự chủ được đọc xuống: "Xuân miên bất giác hiếu, Xứ xứ văn đề điều, Dạ lai phong vũ thanh, Hoa lạc tri đa thiếu?."

Ba vị quan chấm thi đều sửng sốt, cái này thơ viết lộ vẻ phi thường cạn, vừa đọc liền hiểu, nhưng vì cái gì đọc xong lại có một loại nhàn nhạt tiếc nuối?

Mặt khác hai quan chấm thi cũng nhìn Phương Vận bài thi cẩn thận suy tư.

"Trong lòng giống như xuất hiện một ít thứ." Vạn Học Chính nói.

Thái huyện lệnh dù sao cũng là Tiến sĩ, quan vị là đang thất phẩm, Vương viện quân cùng Vạn Học

Chính chỉ là Cử nhân, đều là thất phẩm.

Thái huyện lệnh nhìn lại mấy lần, đột nhiên thở dài nói: "Hay ah. Này thi văn chữ mặc dù bình thường tự nhiên, nhưng đặt ý ở một cái 'chân' chữ, cảnh thật, ý thật. Này thơ kết cấu cũng rất phi phàm, các người nhìn bốn câu thơ, theo thứ tự là không biết, biết, biết, không biết, trước 'Không biết' mở bài, sau 'Không biết' kết thúc, để cho người đọc thơ suy nghĩ, hoa rơi đến tốt cùng có bao nhiêu? Vì sao phải hỏi hoa rơi?" lời này vừa nói, bên trong phòng chấm bài thi im ắng, phảng phất tất cả mọi người đang suy tư một cái vấn đề, hoa rơi biết bao nhiêu?

Chính là năm chữ, lại làm dậy lên trái tim tất cả mọi người.

Vương viện quân gật đầu nói: "Thái huynh một lời hiểu tận thơ này ảo diệu. thơ này sở dĩ là thật, là bởi vì những câu có xuân, những câu trọng tâm, xuân khốn, xuân điệu, xuân vũ, xuân phong, Xuân Hoa, nhìn như hoàn toàn là tả cảnh, thực giấu chuyện khó nói. Khó được nhất chính là chữ viết dễ hiểu, chất phác tự nhiên, nhất là thiên nhiên, dễ nhất truyền lưu. Cái này thí sinh nếu không phải ngẫu đắc(ý là ngu thường xuyên, thông minh đột xuất), tất phi phàm."

Còn lại hai người không ngừng gật đầu, về mặt truyền lưu điểm này quá trọng yếu, văn danh là người đọc sách theo đuổi một trong, Bán Thánh cũng không thể ngoại lệ.

Vạn Học Chính nói: "Bực này cách tả ta cũng có thể làm ra, Nhưng để cho một thơ như tranh vẽ ở trước mắt, làm cho câu chuyện tan vào trong đó, hết lần này tới lần khác tự nhiên như thế, vậy thì khó khăn."

Vương viện quân nói: "Chờ ngày mai yết bảng, ta viết một lá thư, đem cái này thơ đề cử cho châu viện quân Lý đại học sĩ, nhìn hã có thể tiến cử cho [thánh đạo](giống tạp chí thời nay), để cho thơ này danh truyền thiên hạ."

" thơ Đây nếu có thể vào [thánh đạo], tất tăng mạnh ta Cảnh Quốc văn danh văn phong !" Thái huyện lệnh tràn đầy mong đợi nói.

Vạn Học Chính sắc mặt tối sầm lại, thấp giọng nói: "Ta tuổi gần năm mươi, thi văn trăm lần, lại chưa từng trải qua [thánh đạo] nguyệt san."

Vương viện quân cười khố nói: "[thánh đạo] do Thánh Viện phát hành, lựa chọn thu thập một tháng đều là danh thư, mỗi một vị trí tại [thánh đạo] gửi công văn đi hoặc là thi từ thánh thủ, hoặc là kinh nghĩa đại nho, hoặc là sách luận ẩn sĩ, thấp nhất người cũng là các nhà kỹ tốt, chúng tôi không dám vọng tưởng."

Thái huyện lệnh gật đầu một cái, nhắc bút lên chấm đầy mực đỏ, ở phía dưới bài thi viết lên: Chữ phác(chữ chất phác), chân tình, thơ thanh tú, ý dài, chính là chư Sinh chi đầu, giáp !

"Hai vị có gì dị nghị không?"

"Năm này đồng sinh thí thi từ chi giáp không phải [xuân hiếu] thì còn ai!" Vạn Học Chính nói.

"Không có dị nghị."

Thái huyện lệnh đem [xuân hiếu] bài thi bắt được một bên, nói: "Người này văn thái phi phạm, nhưng muốn cùng Phương Trọng Vĩnh cướp án đầu vị, còn phải nhìn thỉnh thánh ngôn."

Thái huyện lệnh nhìn thỉnh thánh ngôn chữ viết âm thầm lắc đầu, nhìn kỹ đề thứ nhất, hai mắt tỏa sáng

, nói: "Chưa từng nghĩ người này bất phạm như thế ! Cho dù là năm đó ta gặp phải đề này, cũng tuyệt đối không thể trả lời."

Mặt khác hai cái quan chấm thi cũng đều xem qua câu trả lời, cúi đầu nhìn một cái, cảm giác kinh ngạc

, bởi vì đề này hai người bọn họ lúc trước quả quyết sẽ không trả lời, chỉ sợ bọn họ là Cử nhân, dù sao cái đề này quá lệch, đề cập địa lý cùng năng lực suy đoán.

Thái huyện lệnh bên tay phải cầm bút tiếp tục nhìn xuống, nhìn xong Top 3 trang sau vẽ mặt nghiêm túc

, mà hai vị khác quan chấm thi một tả một hữu cũng ở đây đồng thời chấm bài thi, hồi lâu nói không ra lời.

Thái huyện lệnh bút một mực không có thể hạ xuống.

Ngây ngô chỉ chốc lát, Vạn Học Chính hỏi: "Không sai?"

"Không một chỗ lỗ hổng, đơn giản bất khả tư nghị !"

Thái huyện lệnh tiếp tục nhìn xuống, một hơi duyệt lần còn dư lại hai mươi bảy tấm bài thi, dứt khoát đem bút lông để qua một bên.

"Vẫn không sai?" Vương viện quân có chút kinh ngạc.

Thái huyện lệnh trình trọng nói: "Thần hồ kỳ thần(impossible ==), không chỉ có không sai, không chữ sai, không xoá và sửa, không điểm nhơ, là ta bình sinh mới thấy."

"Chẳng lẽ hẳn ngay cả thỉnh thánh ngôn cũng sẽ là loại giáp? Tự thỉnh thánh ngôn vào khoa cử tới nay, ta Cảnh Quốc không từng có qua loại giáp thỉnh thánh ngôn, ngay cả trần thánh năm đó cũng chỉ là ất đẳng."

Thái huyện lệnh nói: "Đáng tiếc, ta rất muốn cho hẳn một cái loại giáp, nhưng chữ của hẳn thật là cùi, ta như cho hẳn loại giáp, tất nhiên sẽ gặp phải sĩ lâm công kích."

Thái huyện lệnh nói xong, ở mời thánh ngôn bài thi bên trên viết lên: Chữ viết kém, không sai, bên trên ất.

"Đáng tiếc."

"Đáng tiếc."

Thái huyện lệnh lưu luyến buông xuống Phương Vận bài thi, cầm lên Phương Trọng Vĩnh thi từ bài thi.

Phương Trọng Vĩnh có thể thơ thành xuất huyện, ở bất kỳ địa phương nào đồng sinh thí cũng sẽ bị quan chấm thi tăng gấp bội chú ý, quan chấm thi tất nhiên sẽ vui lòng ca ngợi viết lên lời khen, nhưng đáng tiếc lại cứ gặp phải Phương Vận, lại gặp phải trong lòng đang tiếc nuối Thái huyện lệnh.

Thái huyện lệnh nhìn một chút Phương Trọng Vĩnh thơ, không nói một lời, tiện tay viết "Ất trung", ngay cả lời bình cũng không có.

Bình luận tổng cộng phân giáp ất Bính Đình bốn cái điểm lớn.

Vô luận là cái gì thi, mỗi khoa chỉ có thể có một loại giáp.

Mà sau ất cùng bính đều phải lại chia ra thượng trung hạ, đĩnh không cần phân, bởi vì bất kỳ một khoa bị đĩnh đều không trúng tuyển.

Ba vị quan chấm thi một mực đắm chìm bên trong không thể cấp Phương Vận song giáp tiếc nuối, trầm mặc chấm bài thi, gặp phải có địa phương bị lỗi, không chút do dự hạ bút, cuối cùng căn cứ số lượng sai lầm bình luận. xem hết top 10 tài khí nhiều nhất, ba vị quan chấm thi chỉ biết cho còn thừa lại chín mươi phần bài thi thi từ cùng thỉnh thánh ngôn bình luận.

Một trăm người này cuối cùng muốn dựa theo thỉnh thánh ngôn thứ bậc sắp xếp thứ tự, Top 50 sẽ thành vì đồng sinh.

Nếu là ngang hàng, sẽ chọn sai lầm ít hơn.

Nói là sai lầm bằng nhau, thì dựa theo thi từ thứ bậc sắp xếp thứ tự. Nếu Thi từ ngang hàng, là nhìn chữ viết ưu liệt, nếu như tên thứ 50 cùng phía sau phân không ra cao thấp, liền cần mời Bán Thánh quan chấm thi cân nhắc quyết định, vậy cũng sẽ nhiều hơn mấy hạng đồng sinh.

Bình luận đợi xong, đã là đêm khuya, nhưng là tất cả mọi người không được rời văn viện, mỗi người ở văn viện được cấp chỗ ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba vị quan chấm thi cùng mười vị giảng lang ở sớm sáu giờ rời giường, rửa mặt ăn cơm về sau, ở bảy giờ tiếp xúc giờ Thìn bắt đầu "kiểm tra lại", lần nữa phúc tra, bảo đảm không có vấn đề.

Vạn nhất phán xét sai lầm quá lớn, Bán Thánh sẽ ra mặt can dự, kia quan chấm thi không chỉ có mất thể diện, thậm chí có thể sẽ bị miễn quan vị hạ ngục.

Tiến vào phòng chấm bài thi, Thái huyện lệnh vừa đi vừa nói: "Đêm qua thật lâu không thể nào ngủ, đến nay không cam lòng."

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 10: Loại Giáp !

Dịch: Taurus

"Haizz, đáng tiếc." Vương viện quân đã đếm không hết hai ngày này nói bao nhiêu lần tiếc nuối.

Mọi người phúc tra bài thi.

Cuối cùng, Thái huyện lệnh ba người đi tới trước bài thi Phương Vận, không ngừng thảo luận, nhưng cuối cùng không có cách nào.

Cho tới đến cơm trưa thời gian Thái huyện lệnh còn chần chờ bất quyết, chỉ có thể tạm thời bất kể, đi ăn cơm trưa.

Ăn cơm trưa, mọi người nghỉ ngơi hai khắc, tiếp tục trở lại phòng chấm bài thi.

Thái huyện lệnh vẫn không nỡ bỏ Cảnh Quốc duy nhất một song giáp đồng sinh từ trên tay mình chạy đi.

Vương viện quân giải khai nói: "Không quá nhiều so đo, có tài mình châu, thánh ngôn không có lỗi, thành tựu tương lai tất nhiên không dưới chúng ta, đệ nhất thiên hạ đồng sinh song giáp hư danh không muốn cũng được. Hẳn một thân là tổn thương cũng có thể án đầu, trúng cử không nói ở đây."

Thái huyện lệnh đứng ngẩn ngơ chốc lát, đột nhiên chính khí lẫm liệt nói: "Chúng ta vì quân, vì nước, vì thánh, là nhân tộc tân thí sinh, làm sao

có thể bởi vì người khác phỉ báng mà sợ hãi không tiến lên!

Một đời mắng thì thế nào so với bách thế mắng!"

Vạn Học Chính cùng Vương viện quân nhìn nhau không nói, Thái huyện lệnh nói lời này là nếu như cho Phương Vận song giáp, có thể được một đời tiếng xấu, nếu là không cấp, sẽ bị mắng bách thế, đem Phương Vận thối phòng cao tới cực điểm.

Thái huyện lệnh nói xong, bút lớn vung lên, hạ xuống lúc trước đối với phương vận thỉnh thánh ngôn ất đẳng bình ngữ, lần nữa viết lại bình ngữ:

Một thân là bệnh tổn thương,

Xe trâu phó thi phòng;

Nhà nghèo ít văn chương,

Vì thánh tuyển hiền lương.

Giáp!

Mời [thánh tài]!

Vạn Học Chính cùng Vương viện quân trợn mắt hốc mồm, không nghĩ tới Thái huyện lệnh xuống tay nặng như vậy.

Hai người làm quan nhiều năm, sau khi xem xong lập tức ý thức được, cái này Thái huyện lệnh nhìn ra

Phương Vận sẽ thành danh, cho nên mượn cơ hội này quan hệ một chút.

Thua, bất quá là phạt bổng, triều đình sẽ không phạt nặng, bởi vì cấp Phương Vận tranh giành song giáp cũng là để cho Cảnh Quốc nhận lợi ích.

Có thể nếu là thắng, hãn sẽ trở thành Cảnh Quốc thứ nhất Huyện lệnh ra song giáp đồng sinh, mặc dù viện quân chủ quản giáo hóa, Nhưng Huyện lệnh mới là một huyện quan chủ khảo cùng quan phụ mẫu, công lao lớn nhất, tuyệt đối có thể được cất nhắc.

Vương viện quân cùng Vạn Học Chính nhất thời tâm phục khẩu phục, không trách đối phương là Tiến sĩ, chỉ riêng phần này dũng khí cùng hào khí liền không phải là bọn hãn có thể so sánh.

Hai người nhìn nhau, lập tức lớn tiếng nói: "Xin mời [thánh tài]!"

Ba người thanh âm thông qua văn viện tài khí không chỗ nào không có mặt tiến vào Hư không, trong chớp mắt đến bên bờ Đông hải, phía nam thái sơn khúc phụ, Thánh Viện.

Xa xa nhìn lại, đó là một tòa dựng ngược núi cao, bên trên thì to, đỉnh núi hướng xuống dưới cắm vào mặt đất, mà đỉnh núi là một mảnh bình đài to lớn, phía trên lầu các mọc như rừng, mây trắng mờ ảo.

Khổng tử vui mừng thái sơn, lại không muốn tổn thương thái sơn chủ phong Ngọc Hoàng đỉnh, vì vậy lấy một bên ngọn núi 3000 thước từ chân núi cắt ngang, tay cầm ngọn núi trở về khúc phụ, nhẹ nhàng ném đi, thành kì quan nổi tiếng thiên hạ " Đảo phong sơn "(núi có đỉnh bị ngược), cũng cử bút trên không trung vẽ tranh, một bộ thủy mặc lầu các treo ở không trung.

Khổng tử há mồm thối một hơi, văn chương lầu các rồi rít hạ xuống cũng Đảo phong sơn, tạo thành khúc phụ thư viện, tiếp xúc bây giờ Thánh Viện.

Thánh Viện trung tâm có một đại điện cực kỳ khoáng rộng rãi, có thể ngồi mười vạn người, là chỗ khổng tử dạy học, được đặt tên là Chúng Thánh điện.

Bên trong chúng thánh điện có một tọa thánh đài, trên thánh đài có rất nhiều pho tượng, thờ phụng Từ

Cổ Chí Kim tất cả phong thánh giả.

Ở dưới đài thánh, có ba vị nho nhã lão giả ngồi thành một hàng, trừ ra không có người nào nữa.

Ba vị này lão giả nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng nhìn kỹ, ba người trong mắt hoàn toàn lóe ra vô số kỳ dị hình ảnh.

Có tinh không lưu chuyển, có bốn mùa đổi phiên, có an tĩnh sơn cốc, cũng có phố phường tiếng động náo nhiệt, từ bắc thảo nguyên đến nam vũ lâm nơi xa, từ vô cùng tây hoang mạc đến Đông hải chi tân, phàm thế ở giữa tất cả ở trong đó.

Lúc này ba người trong mắt lóe lên hình ảnh nhiều nhất là thánh nguyên Đại Lục các cảnh tượng trong phòng chấm thi của văn viện.

Thánh nguyên Đại Lục mười nước chín mươi châu, mỗi châu Cửu phủ, mỗi phủ chín huyện, hơn bảy ngàn văn nhân nội viện hết thầy đều ở ba người đáy mắt.

Một người mở miệng.

"Có thể giúp, Nhưng ất."

Lại một người mở miệng.

"Thiên chi môn sinh, thương bệnh phó thi, chữ có thể luyện, hướng thánh lòng khó, giúp!"

Người cuối cùng hồi lâu không nói, cuối cùng miệng phun một chữ.

"Có thể!"

Người cuối cùng thanh âm bay vọt Thiên Sơn Vạn Thủy, ở tế huyệt văn viện bên trong phòng chấm bài thi nổ vang, tất cả mọi người giống như bên tai nghe lời, như đang ở trong cuồng phong.

Mọi người vừa mừng vừa sợ.

"Bán Thánh truyền âm? Chống đỡ ta một tháng khổ tu ah!" Một vị giảng lang mừng rỡ như điên.

Vạn Học Chính nói: "Nói như vậy nếu như Bán Thánh không đồng ý, chỉ biết cam chịu, Nhưng Bán Thánh vậy mà mở miệng, là sợ chúng ta không cho hắn giáp, nói rõ rất thường thức, kể dưới là Bán Thánh bổ nhiệm, là chuyện thật tốt ah."

Thái huyện lệnh suy tư chốc lát, lại nói: "Bán Thánh truyền âm chuyện này ngàn lần không được truyền ra ngoài. Thứ nhất niên kỷ của hắn còn nhỏ, vạn nhất biết chuyện này tất nhiên kiêu ngạo, đối với tiền đồ bất lợi, chờ hắn trở thành Cử nhân rồi báo cho không muộn. Thứ hai, hắn phải song giáp vốn là sẽ trở thành chúng thí sinh đứng đầu, nếu là còn là Bán Thánh truyền âm, không biết bao nhiêu tiểu nhân sẽ sau lưng hãm hại. Chuyện này ta sẽ bẩm lên văn viện, để cho hắn hạ lệnh ém miệng. Nếu dám đem chuyện ngày hôm nay truyền đi, tội bằng sát tiến sĩ, xứng đáng nhận ngũ mã phân thân hình phạt đó!"

Thái huyện lệnh ánh mắt Như Băng, trong cơ thể tài khí dừng động, cảm giác lạnh lẽo ở bên trong phòng chấm bài thi lan tràn.

Tiến sĩ giận dữ, tài khí có thể hoá thành tài khí chi thương kiếm có thể giết người, kinh khủng dị thường.

Mười vị giảng lang ở văn viện dạy học vội vàng khom lưng hành lễ, miệng xưng không dám.

"Chúng ta thế lớn vì Cảnh Quốc con dân, thấy như vậy anh tài vui mừng còn không kịp, như thế nào gia hại?"

"Ta cùng với Phương Vận là bà con xa, ta còn đã dạy hẳn biết chữ, quả quyết sẽ không hại hẳn."

"Hừ!" Thái huyện lệnh không vui hừ lạnh một tiếng, bài thi niêm phong còn không có mở ra thì giảng lang cũng biết là Phương Vận, Nhưng thấy mấy cái này giảng lang trộm nghe không ít ba người quan chấm thi nói chuyện.

Vương viện quân nói: "Huyện tôn nói cực phải, hẳn dù sao tuổi còn nhỏ, không thể quá độ thối phòng."

Phương Trọng Vĩnh ta cũng đã gặp, một mực lo lắng cho hẳn, nhưng đáng tiếc phụ thân hẳn bị lợi ích làm mờ mắt, ngày sau khó nói."

Thái huyện lệnh gật đầu một cái, nói: "Nếu hạng đã định, vậy thì khai mở tên phong, viết Kim Bảng."

Vì vậy mọi người đem bài thi che lại tên địa phương xé ra, sau đó lấy ra năm tấm rất lớn giấy vàng, chính là Kim Bảng.

Thái huyện lệnh chỉ nhìn lướt qua liền nhớ năm mươi tên đồng sinh, cử bút ở thứ một tờ giấy vàng góc trái trên cùng viết lên: Phương Vận, giáp, giáp.

Bước thứ hai viết: Phương Trọng Vĩnh, ất trung, ất hạ.

...

"Sinh không gặp thời." Vương viện quân nhìn tên Phương Trọng Vĩnh thấp giọng nói.

Viết xong năm mươi đồng sinh Kim Bảng, Thái huyện lệnh nói: "Ta tới viết hôm nay văn hội thiệp mời."

Wương viện quân cùng Vạn Học Chính chỉ giữ trầm mặc.

Mỗi lần yết bảng sau trong ngày hôm ấy, ba vị quan chấm thi sẽ cử hành một lần văn hội, mời bốn địa có công danh nhân và xếp hạng top mười đồng sinh tham gia, chủ yếu là thảo luận, phê bình cùng giám thưởng lần này huyện thử bài thi.

Thiệp mời vốn là để cho người khác viết liền có thể, nhưng Thái huyện lệnh bản thân viết, nói rõ hẳn đối với hôm nay văn hội cực kỳ coi trọng.

Chờ làm xong hết thầy, đã hơn ba giờ chiều, văn viện cửa chính mở toang ra, bên ngoài người ta tấp nập, đại lượng thí sinh và thân hữu chen ở bên ngoài, đem cửa văn viện vốn là rộng rãi chen lấn nước chảy không lọt.

Không đợi Kim Bảng công bố, một người vội vội vàng vàng hướng nội văn viện đi tới, mọi người nhìn kĩ thì ra là bốn huyện Lỗ bộ đầu, đều đoán được ngọn nguồn xảy ra đại sự gì.

Lỗ bộ đầu bước nhanh tìm được Thái huyện lệnh, khom lưng chắp tay, nói: "Khải bẩm huyện tôn, đêm đó ta đã căn bản tra rõ, chỉ là không có chứng cứ."

"Nói!" Thái huyện lệnh giọng không cao lắm, nhưng ánh mắt cực kỳ hữu thần, nghiêm túc nhìn Lỗ bộ đầu.

"Vâng! Đại nguyên phủ Liễu gia Liễu Tử Thành coi trọng Phương Vạn đồng đường tức, cố ý giao hảo Phương Vạn, thế nhưng Dương Ngọc

Hoàn nhưng lại trình tiết liệt nữ, đối phương vận khăng khăng một mực, Phương Vận cũng không có vì tiền bạc buông tha cho nàng. Liễu Tử Thành của gái thua thẹn quá thành giận, từng lên tiếng uy hiếp, sau sai người ở cát tường tửu lâu phụ cận hẻm nhỏ hội đồng Phương Vận."

"Xác định là đại nguyên phủ Liễu gia?"

"Tuyệt sẽ không sai." Lỗ bộ đầu cẩn thận nhìn Thái huyện lệnh.

Thái huyện lệnh cau mày khổ tư.

Chỉ chốc lát sau, Lỗ bộ đầu thấp giọng nói: "Hạ quan còn nghe được Phương Vận một kiện chuyện lạ, không biết không biết có nên nói hay không."

"Nói!"

"Phương Vận nói hắn bị đánh đêm đó, bị một thần bí nhân cứu lên, sau đó người nọ nhận vận làm học sinh, một đêm ở giữa chỉ dạy Phương Vận rất nhiều."

"Hả? Kia Phương Vận trước đây văn thái như thế nào? Học vấn như thế nào?" Thái huyện lệnh lập tức hỏi.

"Rất kém cỏi, ngay cả năm đó ta cũng không bằng, quả quyết không thể đậu đồng sinh."

Thái huyện lệnh nhìn một chút Lỗ bộ đầu.

Hai trăm năm trước bộ khoái nha dịch địa vị rất thấp, căn bản không có phẩm cấp, nhưng những năm này dân số tăng trưởng, tài khí cường thịnh, khảo thủ công danh người càng ngày càng nhiều, đại lượng tú tài đồng sinh phong phú đều nhận tất cả chức vị, đầu mục bắt người cũng có từ

cửu phẩm phẩm cấp, quản lí tập nã trị an, thậm chí có triều đình phối hợp phát văn bảo lệnh bài.

Vị này Lỗ bộ đầu là một vị tú tài, thi cử vô vọng mới làm đầu mục bắt người.

"Ta biết rồi, chuyện này không muốn nói với người khác."

"Dạ, Đại Nhân."

Lỗ bộ đầu đang muốn quay người rời đi, Thái huyện lệnh lấy ra một tờ thiệp mời, nói: "Đây là mời hãn đi cát tường tửu lâu tham gia văn hội thiệp mời, người tự mình đưa hãn đi. Người an bài người đi bảo vệ, phòng ngừa Liễu Tử Thành lần nữa đến báo thù. Như Liễu Tử Thành dám động thủ, người theo

"Hạ quan hiểu."

"Đi đi, cấp Phương Vận một cái ấn tượng tốt."

"Vâng! Hạ quan cáo lui."

Lỗ bộ đầu trong lòng rung mình, hãn biết Thái huyện lệnh là người của văn tướng, cùng Tả tướng Liễu

Sơn vốn là địch nhân, nhưng bây giờ Tả tướng quyền nghiêng triều đình, nghe nói cơ hồ ép văn tướng muốn cáo lão về quê. Vào giờ phút như thế này, Thái huyện lệnh tuyệt đối không nên đắc tội Liễu Tử Thành hoặc bất kỳ liễu gia nhân, nhưng bây giờ lại ra sức bảo vệ Phương Vận, chứng minh Phương

Vận rất không bình thường.

Lỗ bộ đầu đi ra phía ngoài, vừa đúng lúc đụng phải đi dán Kim Bảng nha dịch, hỏi: "người gọi Phương Vận tại hay không trên bảng?"

"À? Ngài không biết? Năm nay án đầu chính là Phương Vận! Hơn nữa còn là song giáp án đầu!"

"Án đầu a, cái gì? Người lặp lại lần nữa! Song giáp? Người nói không sai?" Lỗ bộ đầu không thể tin vào tai của mình.

"Chính ngài nhìn." Nha dịch nói xong đem cuốn Kim Bảng mở ra, tờ thứ nhất đệ nhất danh chính là

Phương Vận, hai cái bắt mắt "Giáp" chữ liền ở phía trên.

Lỗ bộ đầu hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng hăn là hàng thật tú tài, rõ ràng hiểu nhất song giáp đồng sinh ý nghĩa, Cảnh Quốc lập nước hai trăm năm, một cái song giáp đồng sinh cũng không có!

Hăn nhìn xuống dưới, thần đồng Phương Trọng Vĩnh bất quá là song ất.

Lỗ bộ đầu tâm tư nổi sóng, bước chân không tự chủ được tăng nhanh, trong lòng tính toán phải làm nhanh chóng.

"Không trách Thái huyện lệnh không sợ đắc tội Liễu gia! Nguyên lai là song giáp đồng sinh. phương vận thỉnh thánh ngôn không một chỗ sai lầm, người như vậy tuyệt không bình thường, sau lưng chỉ sợ có một tôn quái vật khổng lồ, thần bí nhân kia chẳng lẽ cùng văn tướng có liên quan? Rất có thể! Lần này để cho ta đưa thiệp mời, Nhưng là cơ hội trời cho, nhất định phải bắt lấy!"

Kia nha dịch nhỏ giọng nói: "Ta nghe mấy vị kia giảng lang nói qua, cái này Phương Vận vẫn là thánh tiên đồng sinh."

"Hí..." Lỗ bộ đầu lần nữa hít sâu một hơi, song giáp thánh tiên đồng sinh, dù là không chút nào bối cảnh, cũng đáng giá Thái huyện lệnh toàn lực bảo vệ.

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 11: Chỉ Thượng Đàm Bình

Dịch: Taurus

Lỗ bộ đầu nhìn một chút tấm thiệp mời trong tay, trong lòng dậy sóng, lớn tiếng kêu mọi người tránh ra khỏi cửa lớn, hận không thể mọc cánh bay đến nhà Phương Vận.

"Lỗ bộ đầu, đã lâu không gặp!" Một thanh âm nhiệt tình vang lên, Lỗ bộ đầu quay lại nhìn một chút, thì ra là phụ thân của thần đồng Phương Trọng Vĩnh Phương Lễ.

"Nguyên lai là Phương huynh, ta có việc gấp phải xử lý, không thể phụng bồi, cáo lỗi!" Lỗ bộ đầu vội vã rời đi, khóe miệng lại hiện lên không người thấy nụ cười châm biếm.

Phương Lễ ngăn người tại chỗ, hắn vốn cho là mình lập tức liền là "Án đầu phụ"(cha của án đầu), trước kia cũng nhận biết Lỗ bộ đầu, muốn nhân cơ hội ở thân bằng hảo hữu (bạn bè người thân) trước mặt biểu hiện các mối quan hệ của mình, kết quả đối phương căn bản không dừng bước, một điểm mặt mũi cũng không cho.

Một bên thân thích hảo hữu lập tức mắng to.

"Một cái đầu mục bắt người cũng dám vô lễ như vậy, đợi Trọng Vĩnh thành án đầu, xem hắn nói như thế nào!"

"Chính là tú tài mà thôi, Trọng Vĩnh nhưng là có tài thành Trạng nguyên!"

Phương Lễ xem nặng nhất mặt mũi, nhưng lập tức sẽ yết bảng nên không tiện phát tác, vì vậy nói:

"Không cần để ý tới hân, đợi Trọng Vĩnh một bước lên mây, loại tiểu nhân này tự sẽ cúi đầu! Yết bảng

, các người đoán một chút hạng của Trọng Vĩnh."

"Dĩ nhiên không phải án đầu thì còn có thể hạng gì!"

"Ngài quá khiêm nhường, toàn huyện đồng sinh ai có thể cùng Trọng Vĩnh so với ah."

"Người trước mặt tránh ra, để cho năm nay án đầu vào trước!"

Mọi người ở phía trước rồi rít tránh ra, Phương Lễ mặt mỉm cười, ung dung dạo bước, Phương Trọng

Vĩnh đi theo phía sau hân.

Đám người Phương Lễ còn chưa đi đến trước Kim Bảng, mọi người chung quanh Kim Bảng liền vỡ òa rồi.

"Cái gì? Song giáp? Song giáp đồng sinh? Thánh nhân rủ lòng thương, Cảnh Quốc ta cũng có song giáp đồng sinh, phá Thiên Hoang ah!"(chương trước có đề cập cảnh quốc từ lúc lập quốc chưa có song giáp đồng sinh, nên mấy mấy quốc gia khác gọi là thiên hoang, ý là vùng hoang vu không có người giỏi nào)

"Thật không nghĩ tới họ Phương sẽ là song giáp án đầu!" Một người nhận biết Phương Vận kinh ngạc há to miệng.

Phương Lễ vừa nghe, cười hợp bất long chủy(cười không ngậm được mồm), nếu là họ Phương sẽ không sai, hơn nữa còn là song giáp, đây quả

thực là rạng danh tổ tiên đại hi sự, đủ để lập một tòa văn bài phường(bia lưu niệm), để cho hậu thế đều chiêm ngưỡng.

Theo sát phụ thân Phương Trọng Vĩnh trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, hắn không phủ nhận mình là thần đồng, cũng không phủ nhận bản thân có lòng tin bắt được thi từ loại giáp, Nhưng tuyệt không tin mình có thể bắt được "thỉnh thánh ngôn " loại giáp, bởi vì hắn có vài đạo đề không trả lời được, viết câu trả lời đại.

Phương Trọng Vĩnh vội vã ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa bảng danh sách, định thần nhìn lại, đứng đầu bảng rõ ràng là Phương Vận.

Phương Lễ đang muốn khen con trai, cảm thấy Phương Trọng Vĩnh thần sắc không đúng, lập tức híp mắt đi mau vài bước nhìn về phía bảng danh sách.

Phương Vận, giáp, giáp.

Phương Trọng Vĩnh, ất trung, ất hạ.

Tới tay án đầu cứ như vậy bay rồi!

Phương Lễ khí cấp bại phôi (xuống tinh thần) hô to: "Cái bài danh này nhất định có vấn đề! Con ta làm sao có thể không phải là án đầu! Ta muốn đi Kinh Thành cáo ngự trạng! Làm sao có thể có người khác bắt được song giáp đồng sinh! Ta không tin!"

Nha dịch phía trước Kim Bảng cười lạnh nói: "Tùy người đi cáo, người nào không biết Kim Bảng nằm trong mắt bán thánh quan chấm thi, nếu là có vấn đề, không cần chờ yết bảng đã sớm có chuyện xảy ra, tới lượt người à?"

Phương gia thân hữu vẻ mặt mờ mịt.

"Phương Trọng Vĩnh nhưng là thần đồng a, thế nào không nổi án đầu?"

"Cái đó Phương Vận là ai, nghe quen tai."

"Đúng đấy có Giang Châu Tây Thi đồng dưỡng tức chính là cái kia Phương Vận a, cha mẹ hãn tang lễ ta còn đi qua, không thể tưởng trúng án đầu." Người nói chuyện bất động thanh sắc bên đi một bước, cách xa Phương Lễ, sau đó nhìn chung quanh, muốn tìm Phương Vận báo tin mừng.

Phương Vận không có ở chỗ này.

Mặt trời lặn về tây, chiếu vào trên xe ngựa trước của nhà Phương Vận, lưu lại cái bóng thật dài.

Bốn tên từng tới Phương Vận nhà Liễu gia gia đình cũng ở đây, đứng trước bọn hãn một vị anh tuấn bạch y thư sinh.

Phương Vận đem Dương Ngọc Hoàn bảo hộ ở sau lưng, bình tĩnh nhìn Liễu Tử Thành, nói: "Không biết Liễu huynh đột nhiên báỉ phỏng, vì chuyện gì."

Liễu Tử Thành nhìn Dương Ngọc Hoàn một cái, lộ ra tư thế tự cho là lễ phép đắc thể mỉm cười, hất cây quạt, mặt quạt mở ra, nhẹ nhàng quạt.

"Phương Vận, ta nghe nói người bị thương, vội vàng chạy tới, còn mang theo Giang Châu tốt nhất thuốc trị thương. Đồng sinh thí thi thế nào? Một thân là tổn thương còn đi thi đồng sinh, nhất định thi rất kém chứ? Không quan trọng, năm sau thi lại." Liễu Tử Thành mỉm cười nói.

Dương Ngọc Hoàn lại cười lạnh nói: "Thu hồi người bộ mặt hư tình giả ý, ta đã sớm nhìn thấu người!"

Đây là chúng ta cửa nhà, lập tức tránh ra, ta muốn cùng tiểu vận đến nhìn yết bảng!"

Liễu Tử Thành nụ cười cứng ở trên mặt, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Có đi hay không đều giống nhau, ngược lại Phương Vận cũng không thi nổi đồng sinh. Ngọc Hoàn, ta đối với người nhưng là một tấm chân tình, người muốn là tấm chân tình, đợi cưới người về nhà, ta mấy cái tiểu thiệp nếu là ghen, để cho ta giúp người xem thế nào sẵn người?"

Không đợi Phương Vận nói chuyện, Dương Ngọc Hoàn tiến lên kéo cánh tay Phương Vận, ngẩng đầu lên nói: "Ta chẳng mấy chốc sẽ gả vào Phương gia, tiểu vận đã là tướng công của ta, người vĩnh viễn cũng không cưới được ta!"

Phương Vận kinh ngạc nhìn Dương Ngọc Hoàn, hẳn đã sớm nhìn ra, Dương Ngọc Hoàn mặc dù chấp nhận, nhưng đối với hắn chỉ là tình tỷ đệ, cho tới bây giờ không có kêu lên hắn tướng công phu quân các loại xưng hô, nhưng hôm nay vậy mà trước mặt mọi người thừa nhận, còn mơ hồ có đề cập hai người đã động phòng ý tứ.

Phương Vận thấy Dương Ngọc Hoàn trên mặt hiện lên nhàn nhạt đỏ ửng, không biết là bị mặt trời chiếu vào hay vẫn là thẹn thùng.

Liễu Tử Thành mắt lộ ra hung quang, đè xuống lửa giận trong lòng nói: "Ta biết người chỉ là muốn chọc tức ta, bất quá người thành công! Phương Vận, nếu như người còn chấp mê bất ngộ, đem thứ không thuộc về người lưu ở trong tay, không quá ba ngày, tất nhiên sẽ lần nữa tai vạ đến nơi! Lần này, sẽ không có bất kỳ may mắn!"

Phương Vận nói: "Người thừa nhận đêm qua là phía sau người bốn người muốn giết ta?"

Liễu Tử Thành cười khẩy nói: "Người vu khống đối với ta vô dụng, ta cho tới bây giờ chưa nói muốn giết người. Ta Liễu Tử Thành nhưng là người có văn vị tú tài, coi như đánh tàn phế người, cũng chỉ là bồi thường tiền xong việc. Phương Vận, ta cuối cùng cho người một cơ hội, người đáp ứng hay là không đáp ứng!"

Phương Vận như đinh chém sắt nói: "Ngọc Hoàn tỷ là thê tử của ta, ai cũng cướp không được! Người còn dám hồ giáo man triền (uy hiếp), ta đây liền viết một tờ đơn kiện đi nha môn tố cáo người! Còn có, người trước kia đánh tàn phế ta đích xác chỉ cần bồi thường liền có thể kết án, nhưng bây giờ ta là đồng sinh, người muốn là đánh tàn phế ta, đủ để tước đoạt người công danh văn vị!"

"Người? Đồng sinh? Ha ha ha, ta không nghe lầm chứ? Các người nghe chưa?" Liễu Tử Thành cười lớn hỏi sau lưng gia đình.

"Nghe được, một cái nghèo kiệt xác hủ lậu nói hăn là đồng sinh!" Một người nói.

Phương Vận thần thái tựa như thường, nói: "Ta có thể thi đậu đồng sinh, nhờ có Liễu huynh người, nếu không phải là Liễu huynh cho ta mượn sách của bán thánh, ta chỉ sợ không thi nổi đồng sinh. Như tương lai ta trúng tú tài, nhất định không quên báo đáp Liễu huynh đại ân đại đức!"

Cuối cùng bốn chữ nhấn âm rất nặng.

Liễu Tử Thành nghiêm túc nhìn chăm chăm Phương Vận, một bước về phía trước, hùng hổ dọa người hỏi: "Ta ở trên đường liền đã biết, lúc này tế huyện văn viện còn chưa yết bảng, làm sao người biết người có thể thi đậu đồng sinh! Người cho rằng mấy câu nói liền có thể lừa gạt ta?"

"Nếu người không tin, đại khái đi với ta tới văn viện nhìn một chút. Đúng rồi, ta còn là thánh tiên đồng sinh." Phương Vận mỉm cười nói.

Liễu Tử Thành ngấn ra, cất tiếng cười to.

"Thánh tiền đồng sinh? Người Phương Vận làm ta là ba tuổi tiểu nhi sao? Người có bao nhiêu cân lượng ta lại không biết? Người ngay cả [thập tam kinh] đều mua không nổi, ngay cả ba vị Bán Thánh quan chấm thi quyển sách đều là ta cung cấp, còn người nữa kia bán điều tử thi từ tài nghệ, trong đồng sinh cũng không thể đậu, còn dám nói mình là thánh tiền đồng sinh? làm cho người ta cười đến rụng răng! Phương Vận! Người không cần nhiều lời nữa, sự kiên nhẫn của ta đã dùng xong! Người hôm nay nếu là không đáp ứng, ta trước khi đi muốn từ trên người người lấy cặp chân, để cho người biết ta Liễu Tử Thành nói được là làm được!"

Dương Ngọc Hoàn vội vàng nói: "Liễu Tử Thành người đừng khinh người quá đáng, tướng công hôm nay đã là thánh tiền đồng sinh, có văn vị, người nếu là dám tổn thương hãn, ta liền đi huyện nha kêu oan!"

Phương Vận không nghĩ tới tử thành vậy mà đại đảm bao thiên, trong lòng thầm hận, nếu không có cái danh Tả tướng thân thích, Liễu Tử Thành quả quyết không dám làm như thế.

Phương Vận lập tức khích tướng nói: "Liễu Tử Thành, người muốn là một chân nam nhi, liền đi với ta một chuyến huyện văn viện, xem trước Kim Bảng lại nói. Thế nào, người sợ? Người không phải là một mực xem thường ta sao? Ngay cả đi văn viện dũng khí cũng không có?"

Liễu Tử Thành cười khẩy, đang phải đáp ứng, phía sau hãn một cái gia đình đột nhiên ghé vào lỗ tai hãn nói: "Nhị Công Tử, hãn giống như thật là thánh tiền đồng sinh."

"Nói thế nào?" Liễu Tử Thành vội vàng hỏi.

"Ta rõ ràng nhớ hãn ngày hôm qua trên trán một vết sẹo rõ ràng, mấy người bọn hãn cũng đều thấy được, nhưng bây giờ vết sẹo kia đã không

thấy, cho dù có linh đan diệu dược cũng làm không được, chỉ có tài khí giới vào đầu mới có thể để cho vết sẹo lớn như vậy một đêm biến mất."

Liễu Tử Thành kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn còn lại gia đình.

"Ta nhớ được."

"Không sai, hắc vết sẹo kia rất sâu."

Mấy tên gia đình trong mắt đều toát ra vẻ hoảng sợ, nếu như Phương Vận thật sự là thánh tiên đồng sinh, mấy người bọn hắn rất có thể sẽ chết.

Liễu Tử Thành lần nữa nhìn Phương Vận một chút, lúc này mới phát hiện hôm nay Phương Vận tựa hồ cùng thường ngày không giống nhau, khí định thần nhàn, ánh mắt trầm ổn, khí chất biến hóa cực lớn, giống như đột nhiên lớn thêm vài tuổi.

Liễu Tử Thành nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn, Dương Ngọc Hoàn không che dấu chút nào đối với hắn khinh bỉ.

Liễu Tử Thành ánh mắt lóe lên, hồi lâu không nói, đột nhiên dữ tợn cười một tiếng, nói: "Bây giờ văn viện còn không có yết bảng, người cũng không có chính thức đi tham bái thánh tiên không có đồng sinh đồ dùng cùng đồng sinh kiếm, nhất định là giả đấy! Người bây giờ chỉ là bình dân, ta là tú tài, đánh tàn phế người chỉ biết thường tiền mà thôi!"

Phương Vận không nghĩ tới tử thành như thế này mà quả quyết.

"Các người đi ngăn hắn lại!" Liễu Tử Thành nói xong, chạy lên xe ngựa, lấy ra mực cùng giấy.

Phương Vận thầm nói không xong, Liễu Tử Thành đây là sợ gần người gặp nguy hiểm, phải dùng "Chỉ thượng đàm binh" công kích hắn.

"Ngọc Hoàn tở người lui về phía sau!" Phương Vận nói xong xông về Liễu Tử Thành, không có khả năng để cho hắn dùng ra "chỉ thượng đàm binh", nếu không lại chỉ có thể mặc hắn xâu xé.

Nhưng bốn tên gia đình có kinh nghiệm lập tức nhào lên, cũng không đánh Phương Vận, hoặc ôm chặt

, hoặc khóa cánh tay, hoặc ôm chân, một cái chớp mắt liền vây khốn Phương Vận.

Phương Vận được tài khí hoá thể (tài khí rửa người), chỉ cần nuôi mấy tháng liền so với bốn tên gia đình cao to lực lưỡng này rắn chắc, nhưng bây giờ thân thể còn không có điều dưỡng tốt, căn bản không phải đối thủ của 4 tên này.

Dương Ngọc Hoàn tiến lên một bước muốn giúp Phương Vận, ý thức được khí lực của mình không đủ, lập tức hướng Liễu Tử Thành chạy đi, muốn ngăn cản hắn viết chữ.

Một cái gia đình lập tức buông ra Phương Vận, đưa tay ngăn lại Dương Ngọc Hoàn.

Liễu Tử Thành lấy giấy lớn mua ở cửa hàng để trên xe ngựa, trực tiếp đem bút lông chọc vào mực trong bình, hút đầy mực đậm lang hào bút (tên loại bút dùng lông đuôi sói làm ngòi), trên giấy viết chữ, quanh người hắn tài khí dừng động, nổi lên gió nhẹ, thổi lên hắn áo bào.

Liễu Tử Thành vừa dùng lối viết thảo cực nhanh để viết sách, vừa đọc bài thơ cổ miêu tả việc Kinh Kha sát Tần Vương.

Trên người của hắn tài khí thông qua bút lông dung nhập vào mực nước, tạo thành chữ viết, cùng chữ viết sinh ra kỳ dị cộng minh, trong thiên địa nguyên khí bị tài khí chữ viết dẫn động.

Cuồng phong nổi lên, chỉ thấy một cái nhân hình hắc vụ dần dần hiện lên ở Liễu Tử Thành bên người, nhân hình hắc vụ nọ diện mục không rõ, cầm trong tay chủ thủ. Chủ thủ rõ ràng cũng là hắc vụ,

Nhưng tản ra ý lạnh âm u, để người nơi này cảm giác hóa thành trời đông giá rét.

Phương Vận sinh lòng tuyệt vọng, đối phương vậy mà sử dụng trứ danh chiến thi từ.

"Phong Tiêu Tiêu hề, Dịch Thủy Hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn..."

NHO ĐẠO CHÍ THÁNH

Vĩnh Hằng Chi Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 11: Chỉ Thượng Đàm Bình

Dịch: Taurus

Lỗ bộ đầu nhìn một chút tấm thiệp mời trong tay, trong lòng dậy sóng, lớn tiếng kêu mọi người tránh ra khỏi cửa lớn, hận không thể mọc cánh bay đến nhà Phương Vận.

"Lỗ bộ đầu, đã lâu không gặp!" Một thanh âm nhiệt tình vang lên, Lỗ bộ đầu quay lại nhìn một chút, thì ra là phụ thân của thần đồng Phương Trọng Vĩnh Phương Lễ.

"Nguyên lai là Phương huynh, ta có việc gấp phải xử lý, không thể phụng bồi, cáo lỗi!" Lỗ bộ đầu vội vã rời đi, khóe miệng lại hiện lên không người thấy nụ cười châm biếm.

Phương Lễ ngăn người tại chỗ, hăn vốn cho là mình lập tức liền là "Án đầu phụ"(cha của án đầu), trước kia cũng nhận biết Lỗ bộ đầu, muốn nhân cơ hội ở thân bằng hảo hữu (bạn bè người thân) trước mặt biểu hiện các mối quan hệ của mình, kết quả đối phương căn bản không dừng bước, một điểm mặt mũi cũng không cho.

Một bên thân thích hảo hữu lập tức mắng to.

"Một cái đầu mục bắt người cũng dám vô lễ như vậy, đợi Trọng Vĩnh thành án đầu, xem hăn nói như thế nào!"

"Chính là tú tài mà thôi, Trọng Vĩnh nhưng là có tài thành Trạng nguyên!"

Phương Lễ xem nặng nhất mặt mũi, nhưng lập tức sẽ yết bảng nên không tiện phát tác, vì vậy nói:

"Không cần để ý tới hân, đợi Trọng Vĩnh một bước lên mây, loại tiểu nhân này tự sẽ cúi đầu! Yết bảng, các người đoán một chút hạng của Trọng Vĩnh."

"Dĩ nhiên không phải án đầu thì còn có thể hạng gì!"

"Ngài quá khiêm nhường, toàn huyện đồng sinh ai có thể cùng Trọng Vĩnh so với ah."

"Người trước mặt tránh ra, để cho năm nay án đầu vào trước!"

Mọi người ở phía trước rới rít tránh ra, Phương Lễ mặt mỉm cười, ung dung dạo bước, Phương Trọng Vĩnh đi theo phía sau hân.

Đám người Phương Lễ còn chưa đi đến trước Kim Bảng, mọi người chung quanh Kim Bảng liền vỡ òa rồi.

"Cái gì? Song giáp? Song giáp đồng sinh? Thánh nhân rủ lòng thương, Cảnh Quốc ta cũng có song giáp đồng sinh, phá Thiên Hoang ah!"(chương trước có đề cập cảnh quốc từ lúc lập quốc chưa có song giáp đồng sinh, nên mấy mấy quốc gia khác gọi là thiên hoang, ý là vùng hoang vu không có người giỏi nào)

"Thật không nghĩ tới họ Phương sẽ là song giáp án đầu!" Một người nhận biết Phương Vận kinh ngạc há to miệng.

Phương Lễ vừa nghe, cười hợp bất long chủy(cười không ngậm được mồm), nếu là họ Phương sẽ không sai, hơn nữa còn là song giáp, đây quả thực là rạng danh tổ tiên đại hỉ sự, đủ để lập một tòa văn bài phường(bia lưu niệm), để cho hậu thế đều chiêm ngưỡng.

Theo sát phụ thân Phương Trọng Vĩnh trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, hắn không phủ nhận mình là thần đồng, cũng không phủ nhận bản thân có lòng tin bắt được thi từ loại giáp, Nhưng tuyệt không tin mình có thể bắt được "thỉnh thánh ngôn " loại giáp, bởi vì hắn có vài đạo đề không trả lời được, viết câu trả lời đại.

Phương Trọng Vĩnh vội vã ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa bảng danh sách, định thần nhìn lại, đứng đầu bảng rõ ràng là Phương Vận.

Phương Lễ đang muốn khen con trai, cảm thấy Phương Trọng Vĩnh thần sắc không đúng, lập tức híp mắt đi mau vài bước nhìn về phía bảng danh sách.

Phương Vận, giáp, giáp.

Phương Trọng Vĩnh, ất trung, ất hạ.

Tới tay án đầu cứ như vậy bay rồi!

Phương Lễ khí cấp bại phôi (xuống tinh thần) hô to: "Cái bài danh này nhất định có vấn đề! Con ta làm sao có thể không phải là án đầu! Ta muốn đi Kinh Thành cáo ngự trạng! Làm sao có thể có người khác bắt được song giáp đồng sinh! Ta không tin!"

Nha dịch phía trước Kim Bảng cười lạnh nói: "Tùy người đi cáo, người nào không biết Kim Bảng nằm trong mắt bán thánh quan chấm thi, nếu là có vấn đề, không cần chờ yết bảng đã sớm có chuyện xảy ra, tới lượt người à?"

Phương gia thân hữu vẻ mặt mờ mịt.

"Phương Trọng Vĩnh nhưng là thần đồng a, thế nào không nổi án đầu?"

"Cái đó Phương Vận là ai, nghe quen tai."

"Đúng đấy có Giang Châu Tây Thi đồng dưỡng tức chính là cái kia Phương Vận a, cha mẹ hẩn tang lễ ta còn đi qua, không thể tưởng trúng án đầu." Người nói chuyện bất động thanh sắc bên đi một bước, cách xa Phương Lễ, sau đó nhìn chung quanh, muốn tìm Phương Vận báo tin mừng.

Phương Vận không có ở chỗ này.

Mặt trời lặn về tây, chiếu vào trên xe ngựa trước của nhà Phương Vận, lưu lại cái bóng thật dài.

Bốn tên từng tới Phương Vận nhà Liễu gia gia đình cũng ở đây, đứng trước bọn hẩn một vị anh tuấn bạch y thư sinh.

Phương Vận đem Dương Ngọc Hoàn bảo hộ ở sau lưng, bình tĩnh nhìn Liễu Tử Thành, nói: "Không biết Liễu huynh đột nhiên báỉ phỏng, vì chuyện gì."

Liễu Tử Thành nhìn Dương Ngọc Hoàn một cái, lộ ra tư thế tự cho là lễ phép đắc thể mỉm cười, hất cây quạt, mặt quạt mở ra, nhẹ nhàng quạt.

"Phương Vận, ta nghe nói người bị thương, vội vàng chạy tới, còn mang theo Giang Châu tốt nhất thuốc trị thương. Đồng sinh thí thi thế nào? Một thân là tổn thương còn đi thi đồng sinh, nhất định thi rất kém chứ? Không quan trọng, năm sau thi lại." Liễu Tử Thành mỉm cười nói.

Dương Ngọc Hoàn lại cười lạnh nói: "Thu hồi người bộ mặt hư tình giả ý, ta đã sớm nhìn thấu người!"

Đây là chúng ta cửa nhà, lập tức tránh ra, ta muốn cùng tiểu vận đến nhìn yết bảng!"

Liễu Tử Thành nụ cười cứng ở trên mặt, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Có đi hay không đều giống nhau, ngược lại Phương Vận cũng không thi nổi đồng sinh. Ngọc Hoàn, ta đối với người nhưng là một tấm chân tình, người muốn là tấm chân tình, đợi cưới người về nhà, ta mấy cái tiểu thiệp nếu là ghen, để cho ta giúp người xem thể nào sấn người?"

Không đợi Phương Vận nói chuyện, Dương Ngọc Hoàn tiến lên kéo cánh tay Phương Vận, ngẩng đầu lên nói: "Ta chẳng mấy chốc sẽ gả vào Phương gia, tiểu vận đã là tướng công của ta, người vĩnh viễn cũng không cưới được ta!"

Phương Vận kinh ngạc nhìn Dương Ngọc Hoàn, hẳn đã sớm nhìn ra, Dương Ngọc Hoàn mặc dù chấp nhận, nhưng đối với hắn chỉ là tình tỷ đệ, cho tới bây giờ không có kêu lên hắn tướng công phu quân các loại xưng hô, nhưng hôm nay vậy mà trước mặt mọi người thừa nhận, còn mơ hồ có đề cập hai người đã động phòng ý tứ.

Phương Vận thấy Dương Ngọc Hoàn trên mặt hiện lên nhàn nhạt đỏ ửng, không biết là bị mặt trời chiếu vào hay vẫn là thẹn thùng.

Liễu Tử Thành mắt lộ ra hung quang, dè xuống lửa giận trong lòng nói: "Ta biết người chỉ là muốn chọc tức ta, bất quá người thành công! Phương Vận, nếu như người còn chấp mê bất ngộ, đem thứ không thuộc về người lưu ở trong tay, không quá ba ngày, tất nhiên sẽ lần nữa tai vạ đến nơi! Lần này, sẽ không có bất kỳ may mắn!"

Phương Vận nói: "Người thừa nhận đêm qua là phía sau người bốn người muốn giết ta?"

Liễu Tử Thành cười khẩy nói: "Người vu khống đối với ta vô dụng, ta cho tới bây giờ chưa nói muốn giết người. Ta Liễu Tử Thành nhưng là người có văn vị tú tài, coi như đánh tàn phế người, cũng chỉ là bồi thường

tiền xong việc. Phương Vận, ta cuối cùng cho người một cơ hội, người đáp ứng hay là không đáp ứng!"

Phương Vận như đinh chém sắt nói: "Ngọc Hoàn tử là thê tử của ta, ai cũng cướp không được! Người còn dám hồ giáo man triền (uy hiếp), ta đây liền viết một tờ đơn kiện đi nha môn tố cáo người! Còn có, người trước kia đánh tàn phế ta đích xác chỉ cần bồi thường liền có thể kết án, nhưng bây giờ ta là đồng sinh, người muốn là đánh tàn phế ta, đủ để tước đoạt người công danh văn vị!"

"Người? Đồng sinh? Ha ha ha, ta không nghe lầm chứ? Các người nghe chưa?" Liễu Tử Thành cười lớn hỏi sau lưng gia đình.

"Nghe được, một cái nghèo kiệt xác hủ lậu nói hăn là đồng sinh!" Một người nói.

Phương Vận thần thái tựa như thường, nói: "Ta có thể thi đậu đồng sinh, nhờ có Liễu huynh người, nếu không phải là Liễu huynh cho ta mượn sách của bán thánh, ta chỉ sợ không thi nổi đồng sinh. Như tương lai ta trúng tú tài, nhất định không quên báo đáp Liễu huynh đại ân đại đức!"

Cuối cùng bốn chữ nhấn âm rất nặng.

Liễu Tử Thành nghiêm túc nhìn chăm chăm Phương Vận, một bước về phía trước, hùng hổ dọa người hỏi: "Ta ở trên đường liền đã biết, lúc này tế huyện văn viện còn chưa yết bảng, làm sao người biết người có thể thi đậu đồng sinh! Người cho rằng mấy câu nói liền có thể lừa gạt ta?"

"Nếu người không tin, đại khái đi với ta tới văn viện nhìn một chút. Đúng rồi, ta còn là thánh tiên đồng sinh." Phương Vận mỉm cười nói.

Liễu Tử Thành ngẩn ra, cất tiếng cười to.

"Thánh tiền đồng sinh? Người Phương Vận làm ta là ba tuổi tiểu nhi sao? Người có bao nhiêu cân lượng ta lại không biết? Người ngay cả [thập tam kinh] đều mua không nổi, ngay cả ba vị Bán Thánh quan chấm thi quyển sách đều là ta cung cấp, còn người nữa kia bán điều tử thi từ tài nghệ, trong đồng sinh cũng không thể đậu, còn dám nói mình là thánh tiền đồng sinh? làm cho người ta cười đến rụng răng! Phương Vận! Người không cần nhiều lời nữa, sự kiên nhẫn của ta đã dùng xong! Người hôm nay nếu là không đáp ứng, ta trước khi đi muốn từ trên người người lấy cặp chân, để cho người biết ta Liễu Tử Thành nói được là làm được!"

Dương Ngọc Hoàn vội vàng nói: "Liễu Tử Thành người đừng khinh người quá đáng, tướng công hôm nay đã là thánh tiền đồng sinh, có văn vị, người nếu là dám tổn thương hãn, ta liền đi huyện nha kêu oan!"

Phương Vận không nghĩ tới tử thành vậy mà đại đảm bao thiên, trong lòng thầm hận, nếu không có cái danh Tả tướng thân thích, Liễu Tử Thành quả quyết không dám làm như thế.

Phương Vận lập tức khích tướng nói: "Liễu Tử Thành, người muốn là một chân nam nhi, liền đi với ta một chuyến huyện văn viện, xem trước Kim Bảng lại nói. Thế nào, người sợ? Người không phải là một mực xem thường ta sao? Ngay cả đi văn viện dũng khí cũng không có?"

Liễu Tử Thành cười khẩy, đang phải đáp ứng, phía sau hãn một cái gia đình đột nhiên ghé vào lỗ tai hãn nói: "Nhị Công Tử, hãn giống như thật là thánh tiền đồng sinh."

"Nói thế nào?" Liễu Tử Thành vội vàng hỏi.

"Ta rõ ràng nhớ hãn ngày hôm qua trên trán một vết sẹo rõ ràng, mấy người bọn hãn cũng đều thấy được, nhưng bây giờ vết sẹo kia đã không thấy, cho dù có linh đan diệu dược cũng làm không được, chỉ có tài khí gội vào đầu mới có thể để cho vết sẹo lớn như vậy một đêm biến mất."

Liễu Tử Thành kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn còn lại gia đình.

"Ta nhớ được."

"Không sai, hằn vết sẹo kia rất sâu."

Mấy tên gia đình trong mắt đều toát ra vẻ hoảng sợ, nếu như Phương Vận thật sự là thánh tiên đồng sinh, mấy người bọn hắn rất có thể sẽ chết.

Liễu Tử Thành lần nữa nhìn Phương Vận một chút, lúc này mới phát hiện hôm nay Phương Vận tựa hồ cùng thường ngày không giống nhau, khí định thần nhàn, ánh mắt trầm ổn, khí chất biến hóa cực lớn, giống như đột nhiên lớn thêm vài tuổi.

Liễu Tử Thành nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn, Dương Ngọc Hoàn không che dấu chút nào đối với hắn khinh bỉ.

Liễu Tử Thành ánh mắt lóe lên, hồi lâu không nói, đột nhiên dữ tợn cười một tiếng, nói: "Bây giờ vẫn viện còn không có yết bảng, người cũng không có chính thức đi tham bái thánh tiên không có đồng sinh đồ dùng cùng đồng sinh kiếm, nhất định là giả đấy! Người bây giờ chỉ là bình dân, ta là tú tài, đánh tàn phế người chỉ biết thường tiền mà thôi!"

Phương Vận không nghĩ tới tử thành như thế này mà quả quyết.

"Các người đi ngăn hắn lại!" Liễu Tử Thành nói xong, chạy lên xe ngựa, lấy ra mực cùng giấy.

Phương Vận thầm nói không xong, Liễu Tử Thành đây là sợ gần người gặp nguy hiểm, phải dùng "Chỉ thượng đàm binh" công kích hắn.

"Ngọc Hoàn tở người lui về phía sau!" Phương Vận nói xong xông về Liễu Tử Thành, không có khả năng để cho hắn dùng ra "Chỉ thượng đàm binh", nếu không lại chỉ có thể mặc hắn xâu xé.

Nhưng bốn tên gia đình có kinh nghiệm lập tức nhào lên, cũng không đánh Phương Vận, hoặc ôm chặt, hoặc khóa cánh tay, hoặc ôm chân, một cái chớp mắt liền vây khốn Phương Vận.

Phương Vận được tài khí hoá thể (tài khí rửa người), chỉ cần nuôi mấy tháng liền so với bốn tên gia đình cao to lực lưỡng này rắn chắc, nhưng bây giờ thân thể còn không có điều dưỡng tốt, căn bản không phải đối thủ của 4 tên này.

Dương Ngọc Hoàn tiến lên một bước muốn giúp Phương Vận, ý thức được khí lực của mình không đủ, lập tức hướng Liễu Tử Thành chạy đi, muốn ngăn cản hắn viết chữ.

Một cái gia đình lập tức buông ra Phương Vận, đưa tay ngăn lại Dương Ngọc Hoàn.

Liễu Tử Thành lấy giấy lớn mua ở cửa hàng để trên xe ngựa, trực tiếp đem bút lông chọc vào mực trong bình, hút đầy mực đậm lang hào bút (tên loại bút dùng lông đuôi sói làm ngòi), trên giấy viết chữ, quanh người hắn tài khí dừng động, nổi lên gió nhẹ, thổi lên hắn áo bào.

Liễu Tử Thành vừa dùng lối viết thảo cực nhanh để viết sách, vừa đọc bài thơ cổ miêu tả việc Kinh Kha sát Tần Vương.

Trên người của hắn tài khí thông qua bút lông dung nhập vào mực nước, tạo thành chữ viết, cùng chữ viết sinh ra kỳ dị cộng minh, trong thiên địa nguyên khí bị tài khí chữ viết dẫn động.

Cường phong nổi lên, chỉ thấy một cái nhân hình hắc vụ dần dần hiện lên ở Liễu Tử Thành bên người, nhân hình hắc vụ nọ diện mục không rõ, cầm trong tay chủ thủ. Chủ thủ rõ ràng cũng là hắc vụ.

Nhưng tản ra ý lạnh âm u, để người nơi này cảm giác hóa thành trời đông giá rét.

Phương Vận sinh lòng tuyệt vọng, đối phương vậy mà sử dụng trứ danh chiến thi từ.

"Phong Tiêu Tiêu hề, Dịch Thủy Hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn..."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Đệ Tử Hàn Môn](#)

[Chương 2: Nguy Cơ](#)

[Chương 3: Giang Châu Tây Thi](#)

[Chương 4: Hải Tử Nhà Khác\(Con Nhà Người Ta\)](#)

[Chương 5: Vào Phòng Thi](#)

[Chương 6: Không Tử Đi Đâu Vậy?](#)

[Chương 7: Minh Châu! Thánh Tiên!](#)

[Chương 8: Huyện Lệnh Nộ](#)

[Chương 9: Ất Đằng? \(Hạng Ất\)](#)

[Chương 10: Loại Giáp !](#)

[Chương 11: Chỉ Thượng Đàm Bình](#)

[Chương 11: Chỉ Thượng Đàm Bình](#)